

জেডিএচজিয়ান

ষষ্ঠি বিংশ সংখ্যা - ২০১৩-১৪

সম্পাদকত্রুট্ট : শ্রীমতী প্রগামিকা বৰা, শ্রী সুবজ সোণাৰ, শ্রী নিৰেণ সিনহা

SANKAR LEKHON

মহাবিদ্যালয় সংগীত

গীতৰ কথা-সুবঃ
শ্রীমুত অতুল বেজবৰুৱা
সহযোগী অধ্যাপক, বাণিজ্য বিভাগ
জে.ডি.এচ.ডি.মহাবিদ্যালয়, বোকাখাত

স্থায়ী :

জ্ঞানোদয় জ্ঞানোদয় এই মহাবিদ্যালয়
জে.ডি.এচ.জি. যাব নাম জে.ডি.এচ.জি.
আমাৰে প্ৰাণ জে.ডি.এচ.জি.ৰ বাখিমে মান।

অন্তৰা ১ম :

১৯৬৪ চন শুভজন্ম লগন
বোকাখাত বাসীৰ বহু আশাৰ
বোকাখাত বাসীৰ প্ৰতীক্ষাৰ
জে.ডি.এচ.জি. লভিমে জন্ম
এই শুভ দিনতে এই শুভক্ষণতে
শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৰবো মহান মনীষী তোমাক
যাৰ শ্ৰমে, যাৰ ত্যাগেৰে, যাৰ মহান দানেৰে
লভিলে জন্ম জ্ঞানৰ আলয় মহাবিদ্যালয়
জে.ডি.এচ.জি. যাব নাম
জে.ডি.এচ.জি. আমাৰে প্ৰাণ
জে.ডি.এচ.জি.ৰ বাখিমে মান।

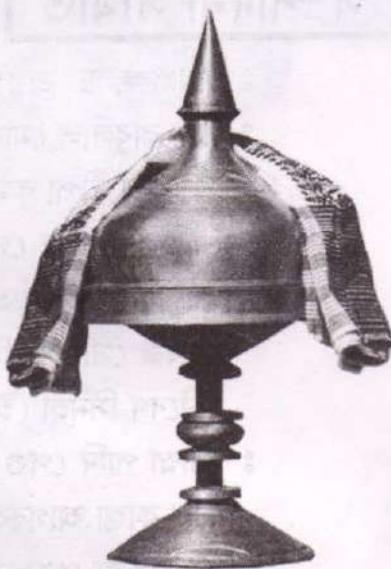
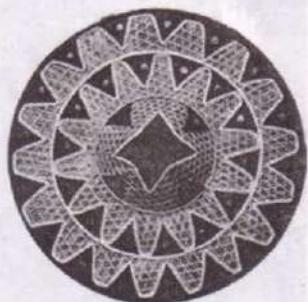
অন্তৰা ২য় :

যোগানন্দ দেৱ গোস্বামী
দানবীৰ মনীষী মহান
আৰু শতজন শিক্ষাৰ কাঙাৰী
শত শত জন শিক্ষাৰ প্ৰহৰী
কৰিলে জয়ধ্বনি
যাৰ প্ৰসাদে আজি জন্ম হ'ল
জ্ঞানৰ এই অক্ষয়বণ্টি
জে.ডি.এচ.জি. যাব নাম
জে.ডি.এচ.জি. আমাৰে প্ৰাণ
জে.ডি.এচ.জি.ৰ বাখিমে মান।

জেডিএচজিয়ান

যোগানন্দ দের সত্রাধিকার গোস্বামী
মহাবিদ্যালয় আলোচনী

দ্বা-বিংশ সংখ্যা
প্রকাশ : ২০১৩-১৪ বর্ষ

আন্তরিক প্রতি আৰু শৃঙ্খলাৰ্থে

ৰহতত।

সম্পাদকত্রয় :

প্রণামিকা বৰা
সুবজ সোণাৰ
নিৰেণ সিন্হা

JDS GIAN (The J.D.S.G. College Magazine)

Volume : XXII
Session : 2013-14
Edited By : Pronamika Bora, Suraj Sonar, and Niren Singha
Published by : J.D.S.G. College Students' Union,
Printed by : DATATEK, Amtenga, Bokakhat

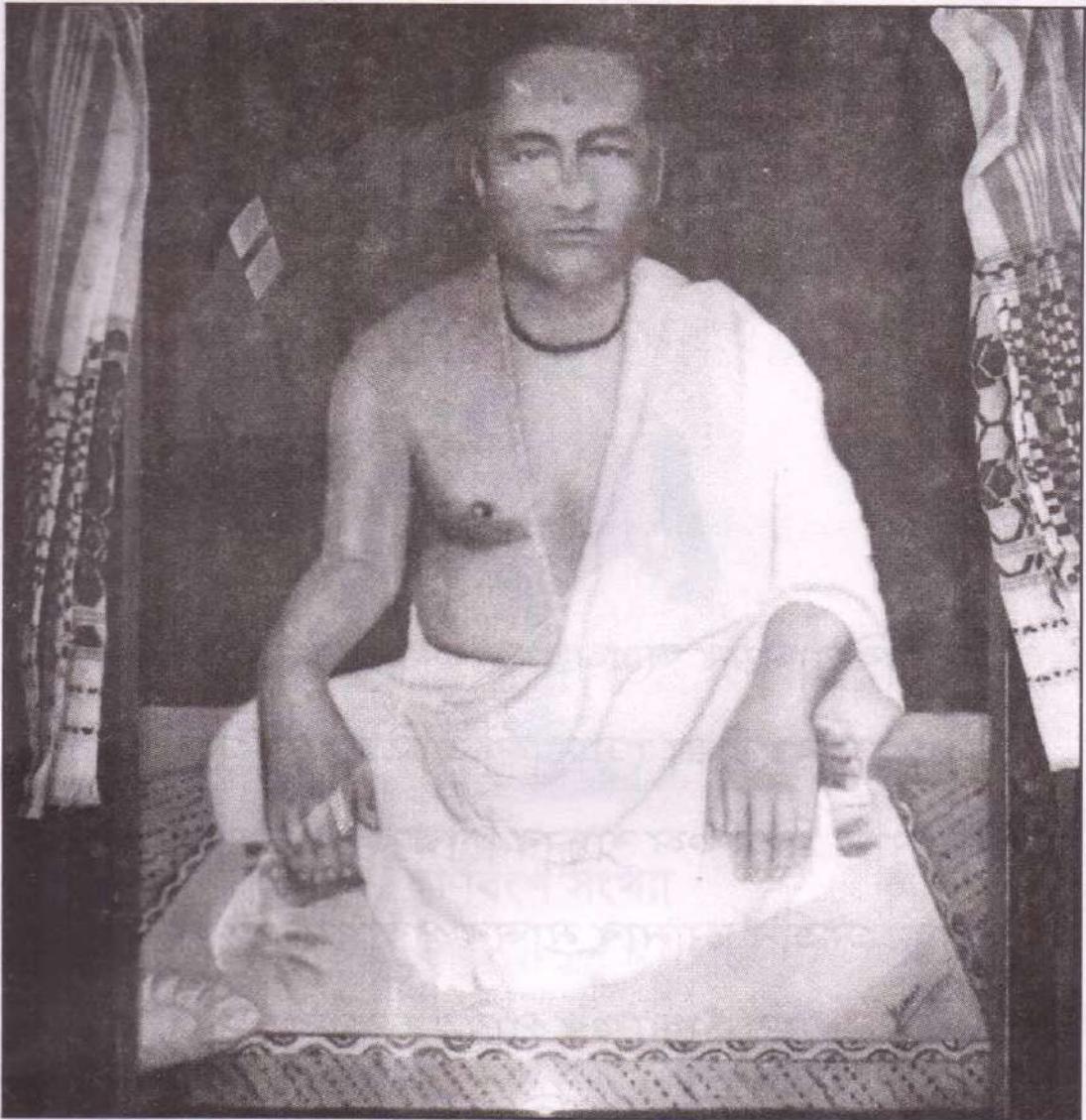
সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	: অধ্যক্ষ, ড° জয়ন্ত গুগৈ
উপদেষ্টা	: ড° বাবুলাল মোর শ্রীযুতা দীপা কুমারী দত্ত বর্ঠাকুব ড° হরিপ্রসাদ গোরেংকা
সম্পাদক	: প্রণামিকা বৰা (অসমীয়া বিভাগ) সুবজ সোণার (হিন্দী বিভাগ) নিরেণ সিন্ধা (ইংৰাজী বিভাগ)
তত্ত্বাবধায়ক	: ৰাম্বা পাদি পেণ্ড (অসমীয়া বিভাগ) ড° কান্তা আগৰৱালা (হিন্দী বিভাগ) কৃপালীম গোস্বামী (ইংৰাজী বিভাগ)
শিক্ষক সদস্য/সদস্যা	: ড° ৰূপী বৰা ড° অৰুণ বৰা অতুল বেজবৰুৱা প্ৰশান্ত শইকীয়া মিতালী নাথ
ছাত্র সদস্য/সদস্যা	: প্ৰাণবীপ বৰদলৈ বিজয় সোণাৰী মৌচুম ৰাজখোৱা
বেটুপাত	: শংকৰ লোচন বৰা
ক্ষেচ	: গীতিকা, নিলোৎপল
অংগসজ্জা/অলংকৰণ	: পৱন হাজৰিকা
মুদ্রণ	: ডাটাটেক, আমটেঙা, বোকাখাত

ফোন : ৯৮৫৪৫-৬৮৩২৯

বিদ্রঃ - 'জেডিএচজিয়ান' ত প্রকাশিত কোনো লিখনি যদি আন কোনো গ্রন্থ, আলোচনী বা কোনো ব্যক্তিৰ লেখাৰ পৰা ছৱছ কৃপত লোৱা হৈছে আৰু সেয়া যদি আমাৰ অজ্ঞাতে বৈ গৈছে তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি জগৰীয়া নহয়।

সম্পাদকত্ব

শ্রীশ্রী যোগানন্দ দের সত্রাধিকার গোস্বামী

জন্মঃ ১৮২০ শক

মৃত্যঃ ১৯০৫ শক

(যি গৰাফলী মহিষীৰ অশুল্য দালেৰে আজি মহাবিদ্যালয়খনি এই
ক্ষণত উপস্থিত হৈছে)

শ্রদ্ধাঞ্জলি

মহাবিদ্যালয়ৰ ভগ্নলগ্নৰ পৰা বর্তমানলৈকে
পঞ্চশ বছৰীয়া স্মৃতিৰ ইতিহাসৰ সুনিধ
পৰিকল্পনাত ফিল্মফল প্রদাৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী, শ্রদ্ধ-
বন্ধু, মতীধৰ্ম আশাৰ মাজৰ পৰা হৈৰাই গ'ল
তত্ত্বাবলোকন পৰিগ্ৰহ চৰণত
একাঞ্জলি প্রদা লিখিলোঁ.....

(শিক্ষাব্লাৰ চাকৰী পৰ্যায়ে প্রকাশিত ছিল)

কাৰ্য ০১০৮/৩৩৩৩

কাৰ্য ০১০৮/৩৩৩৪

(শিক্ষাব্লাৰ চাকৰী পৰ্যায়ে প্রকাশিত ছিল)

(স্বৰ্গ পৰ্যায়ে প্রকাশিত)

উচ্চাৰণ

পঞ্জাব বহুবীঘা মন্ত্রনালয় ইতিহাসত
মি মুকল মহান ব্যক্তি, শিষ্টী, শুভাকাঞ্চীয়ে
জ্ঞানের প্রস্তাৱ, আগ্রহ, আতৰিকতা আৰু বদ্ধনুতাৰে
আশাৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ সুলভ সম্পন্ন গঢ়াৰ
জন তীব্ৰ স্থাপন কৰাৰ লগাত মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ পথ সুগম
কৰিলে সেই মুকল আগ্রহী আৰু পৰিশ্ৰমী মহান মনীষীৰ প্রতি
আৰু জন মনুদ্র মহন কৰি জনৰ চাকি গছি অন্নাৰ্বেন্জ অহা
শুভাকাঞ্চী সতীব মুকলৰ হ্যাতত
জ.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ
“জ্ঞানিকজ্ঞান”খন
সপ্তাহ প্ৰণামেৰে উচ্চাৰণ কৰিলোঁ।

কৃতজ্ঞতা স্বীকার

অবস্থার পরিষ্কার করে আবেগ পূরণ করে

প্রশিক্ষণ প্রদান, শৈক্ষণিক পরিষেবা

সাময়িক কাগজ প্রক্রিয়াজ প্রক্রিয়াজ প্রক্রিয়াজ

মি সকলৰ প্ৰম, নিখনি, পৰামৰ্শ আৰু

মহান-মহায়োগিতা তথ্য অনুপ্ৰৱণত

কৈ পৰিষিতি আলোচনীখনে প্ৰকাশৰ মুখ দৰখিলে,

অত চৰ্পণ সী সেই সকলোলৈকে

কৃতজ্ঞতা জ্ঞান কৰিলোঁ।

১৯৮৮-৮৯-৯০ মাহলা সৌভাগ্য, শী. ও. ও. ও. ও.

১৯৮৯-৯০

১৯৯০-৯১-৯২

Dr. Bhim Kanta Boruah M.A., Ph.D.

Professor, Department of Assamese &

Director In-charge, Centre for Studies in Language

Director In-charge, Centre for Library & Information Science Studies

Dibrugarh University, Dibrugarh

Assam PIN - 786 004

Ph No (0373)- 23703298, 2370240(0).

9435033322 (m)

Chief warden,
Dibrugarh University,

Warden

M.Phil & Research Scholar's
Hostel, Dibrugarh University.

ড. ভীমকান্ত বৰুৱা, প্ৰাচ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
ডিব্ৰুগড় - ৭৮৬ ০০৪ (অসম)

শুভেচ্ছাবণী

গোলাঘাট জিলাৰ বোকাখাতত অৱস্থিত যোগানন্দ দেৱ গোষ্ঠীমী মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক মুখ্যপত্ৰ 'জেডিএচজিয়ান' বনি প্ৰকাশ হ'ব বুলি জানি আনন্দিত হৈছো। মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাৰ্ট-ছাত্ৰীসকলৰ মানসিক উন্নতি তথা সামগ্ৰিকভাৱে মহাবিদ্যালয়খনৰেই বৌদ্ধিক উন্নতি বা উৎকৰ্ষ সাধনত বার্ষিক মুখ্যপত্ৰ এখনে যথেষ্ট অৰিহণা আগবঢ়াব পাৰে। বার্ষিক মুখ্যপত্ৰখনৰ জুই শালত গঢ়ি কোনো ছাৰ্ট-লেখকে পৰৱৰ্তী কালত কৰাৰ শালত গঢ়িৰ পৰা হয়াই : নিনিই পাঠ্যক্ৰমৰ মাজত আবদ্ধ থকা ছাৰ্ট-ছাত্ৰীসকলে পাঠ্যক্ৰমৰ বৃক্ষৰ পৰা আতবি গৈ মুখ্যপত্ৰখনৰ জৰিয়তে বৌদ্ধিক বিকাশ গঢ়ি তুলিব পাৰে। সেইপিনৰ পৰা চালে মহাবিদ্যালয়খনৰ বার্ষিক পত্ৰিকাখন নিতান্তই গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু প্ৰযোজনীয়। অতি আনন্দৰ কথা যে চলিত বৰ্ষতে মহাবিদ্যালয়খনে পঞ্চাশ বছৰ সমষ্টি ঘটাই এটি সমৃদ্ধময় সোণালী ইতিহাস গঢ়িবলৈ সমৰ্থ হৈছে। এমে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু মধুৰ বৰ্ষত প্ৰকাশ পাবলগীয়া বার্ষিক মুখ্যপত্ৰখন সকলো দিশৰ পৰাই উৎকৃষ্ট মানদণ্ডৰ হ'ব বৰ্ষ আশা কৰা হৈছে। ছাৰ্ট-ছাত্ৰীসকলে প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা মুখ্যপত্ৰখনত সাম্প্ৰতিক কালৰ চিন্তাৰ দৈন্যৰ বিপৰীতে চিন্তাৰ বিকাশ লাভ হওক আৰু নতুন নতুন চিন্তাই ঠাই পাওক। পত্ৰিকাখন সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ হওক আৰু জ্ঞানসমৃদ্ধ লিখনিৰে সমৃদ্ধ হওক তাৰ বাবে শুভ কামনা যাচিলো। ছাৰ্ট-ছাত্ৰীসকলৰ এনে সজ প্ৰচেষ্টাক শলাগ লালো। যোগানন্দ দেৱ গোষ্ঠীমী মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উৎসৱলৈ আনন্দৰিক শুভেচ্ছা যাচিলো আৰু ছাৰ্ট-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰচেষ্টাক আনন্দৰিক শুদ্ধা জনাই শুভেচ্ছা জনালো।

ইতি

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

২৪-১১-২০১৪

(ড. ভীমকান্ত বৰুৱা)

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

Ref. No.

Date : 12.12.014

শুভেচ্ছা সন্ধি

সানালী কমিউনিটি পর্যটক প্রকল্প এই অন্তর্মিতি
গোপনীয়তা প্রয়োজনীয়তা দ্বারা সমৃদ্ধি প্রয়োজনীয়তা
সহ বিশ্বব্যবস্থা - শুভেচ্ছা "মোড়েশন ইন্ডিপেন্সি"।
শুভেচ্ছা প্রকল্প - পর্যটক প্রয়োজনীয়তা
প্রয়োজনীয়তা দ্বারা।

সানালী - খুড়ীত - লাগু - অঙ্গুষ্ঠি
বাসি - এই শুভেচ্ছা প্রকল্প, পর্যটক,
প্রয়োজনীয়তা প্রকল্প প্রয়োজনীয়তা।

সমাল প্রকল্প - এই শুভেচ্ছা প্রকল্প
প্রয়োজনীয়তা।

"মোড়েশন ইন্ডিপেন্সি"।

মোড়েশন শুভেচ্ছা প্রয়োজনীয়তা।

১২৫- ১২২২-২২৩-

১২২২২০

অরুণ ফুকন

Arun Phukan M.L.A.
93, Bokakhat

জে.ডি.এচ.জি. কলেজ, বোকাখাত

অধ্যক্ষ

ড° জয়সুল গগৈ

জে.ডি.এচ.জি. কলেজ, বোকাখাত

ঠিকনা

বোকাখাত - ৭৮৫৬১২

ফোন : ৯৯৫৪৪-৫১৭০৩

অধ্যক্ষৰ একলম

মহাবিদ্যালয়ৰ মাহিত্যিক, সাংস্কৃতিক তথা বৌদ্ধিক চিন্তাৰ উৰ্বৰ ক্ষেত্ৰ
'জেডিএচজিয়ান' আলোচনাটোপথমেই শুভকামনা জনাইছোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ
চিন্তন-মননৰ বিকাশৰ ধাই মোপান হৈছে একোখন আলোচনাী, যিয়ে
তেওঁলোকক সৃজনীশীলতা আৰু আত্মপ্রকাশৰ বাবে এখন মঞ্চ প্ৰদান কৰে।
এখন আলোচনায়ে এটা অনুষ্ঠানৰ ইতিহাস বহন কৰে। আলোচনাী
একোখনৰ ঐতিহাসিক মৰ্যাদাৰে মাহিত্যত যুগৰ মূচনা কৰে। অসমীয়া
মাহিত্যৰ যুগ নিৰূপণতো বিভিন্ন সময়ৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনাৰ
ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ।

আমাৰ জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয় বোকাখাতৰ অন্যতম উচ্চ শিক্ষাৰ
অনুষ্ঠান। এই পৰিব্ৰজাৰ পীঠেই বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজন মাহিত্যিক তথা
সমাজ কাণ্ডাৰীক জন্ম দিছে। তেখেতেসকলৰ বৌদ্ধিক চিন্তনৰ প্ৰসাৰতাৰে
মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যপত্ৰৰ ভূমিকা নশ্চাই কৰিব নোৱাৰিব। গতিকে এই
ধাৰাৰাহিকতাৰে চলন্ত বৰ্ষত যিথনি মুখ্যপত্ৰ প্ৰকাশিত হ'ব সেই মুখ্যপত্ৰইও
বৰ্তমানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি সাধন কৰিব বুলি আশা
কৰিছোঁ।

শুভকামনাৰে

মুঢ় গীৰ-

জে.ডি.এচ.জি. কলেজ, বোকাখাত

উপাধ্যক্ষ

ড° বাবুলাল মোর

জে.ডি.এছ.জি কলেজ, বোকাখাত

ঠিকনা

বোকাখাত - ৭৮৫৬১২

ফোন : ৯৪৩৫১-৫৪০৮৭

শ্রদ্ধেয় শস্তি

ড° রত্নলালমাঝ
জে.ডি.এছ.জি.কলেজ
গোপনী-৭৮৩০২

জে.ডি.এছ.জি.কলেজ, গোপনী-৭৮৩০২-
 ছাত্র এবং অন্য স্থান- বলেজ ও বাষ্পিত
 মুখ্য প্রত্যুষ প্রশংসন পাঠিলে নোতে
 অত্যন্ত সুখী হয়ে উঠে নৃত্য সমাদূহ
 মানুষীক আনন্দ- ক্ষেত্রে প্রতি আত্মিক
 শ্রদ্ধেয় কৃষ্ণলাল, আশা পাওয়া- যে এই
 গোপনী খনিয়ে রাখে লেখক-লেখিকার
 এসমাইট মধ্যে নৃত্য ছান্ন- ছান্নী
 সাহিত্য সৰ্বসে পাঠিলও স্মৃতি প্রেরণ
 স্মৃতি- ক্ষয়ন্তীত শুভলভত শিক্ষার্থী-
 পাদক- অন্ত সুস্থিতীর দিশে অঙ্গীকীর
 স্বজ্ঞে জীবন্তুরীয় এবং প্রযোগিত
 রূপে— এই শাসনে;

অনুমতি প্রদান
 ২২.১২.২০২৪
শ্রদ্ধেয়

জেডিএজিয়ান

২০১৩-১৪ বর্ষ

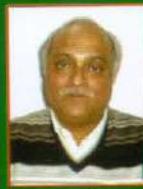

কর্মসূত অবস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° জয়ন্ত গণে

সম্পাদনাৰ ছো ঘৰত

ড° জয়ন্ত গুগৈ
সভাপতি

ড° বাবুলাল মোৰ
উপদেষ্টা

দীপা কুমাৰী দত্ত বৰ্থাকুৰ
উপদেষ্টা

ড° হৰিপ্ৰসাদ গোৱেংকা
উপদেষ্টা

ড° কান্তা আগৱাল
তত্ত্বাবধায়ক (হিন্দী বিভাগ)

ৰামা পাদি পেছু
তত্ত্বাবধায়ক (অসমীয়া বিভাগ)

কপালীম গোস্বামী
তত্ত্বাবধায়ক (ইংৰাজী বিভাগ)

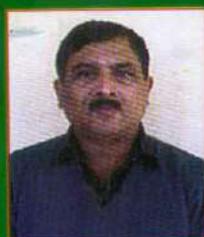
প্ৰগানিকা বৰা
সম্পাদিকা (অসমীয়া বিভাগ)

সুবজ সেঁগাৰ
সম্পাদক (হিন্দী বিভাগ)

নিৰবেণ শিশু
সম্পাদক (ইংৰাজী বিভাগ)

ড° অকৃত বৰা
(শিক্ষক সদস্য)

ড° রবী বৰা
(শিক্ষক সদস্য)

অতুল বোৰা
(শিক্ষক সদস্য)

প্ৰশান্ত শহিকীয়া
(শিক্ষক সদস্য)

মিতালী নাথ
(শিক্ষক সদস্য)

বিজয় সেঁগাৰ
(সদস্য)

প্ৰাণমনী বৰদ্বাজ
(সদস্য)

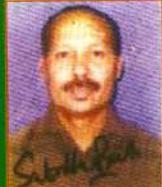

মৌচুম বাজখোৱা
(সদস্য)

২০১৩-১৪ বর্ষের জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ের ছাত্র একতা সভার বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক সকল

দিপা কুমারী দত্ত বৰঠাকুৰ
তত্ত্বাবধায়ক
(সাধাৰণ সম্পাদক)

সুব্রোতু বৰুৱা
তত্ত্বাবধায়ক
(সাধাৰণ জীৱন বিভাগ)

প্ৰশান্ত ভুক্তা
তত্ত্বাবধায়ক
(লঘু জীৱন বিভাগ)

অতুল বেজবৰুৱা
তত্ত্বাবধায়ক
(সাংস্কৃতিক বিভাগ)

নগেজ্বন নাথ নাইক
তত্ত্বাবধায়ক
(শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ)

প্ৰশান্ত শুক্঳া
তত্ত্বাবধায়ক
(ছাত্র জীৱনী কোষ্টা বিভাগ)

কান্তা আগৰাল
আলোচনী তত্ত্বাবধায়ক
(হিন্দী বিভাগ)

বাস্মা পাণ্ডিত
আলোচনী তত্ত্বাবধায়ক
(অসমীয়া বিভাগ)

কল্যাণী গোস্বামী
আলোচনী তত্ত্বাবধায়ক
(ইংৰাজী বিভাগ)

দীপালী বাৰকুমাৰী
তত্ত্বাবধায়ক
(ছাত্র জীৱনী কোষ্টা বিভাগ)

নীলামনী দেবৰূৱা
তত্ত্বাবধায়ক
(সমাজ সেৱা বিভাগ)

বিচিৰা হোৱা
তত্ত্বাবধায়ক
(তৰ্ক বিভাগ)

শংকুকুমাৰ ধৰ
তত্ত্বাবধায়ক
(ক্রিকেট বিভাগ)

২০১৩-১৪ বর্ষের মহাবিদ্যালয়ের ছাত্র একতা সভার বিভিন্ন বিষয়বিষয়াসকল

সতর্কতা ভূগ্রা, উপ-সভাপতি

বিজয় সোণাবী
সাধাৰণ সম্পাদক

হিমাংশু বৰা
সহ-সাধাৰণ সম্পাদক

কৰৱী পেঁচ
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

দিগাংকৰ বৰা
সাধাৰণ ত্ৰিভুড়া সম্পাদক

মৌচম বাজখোৰা
লক্ষ্মু ত্ৰিভুড়া সম্পাদক

বিকাশ শইকীয়া
সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

কৃষ্ণ ছেঁজী
ক্রিকেট সম্পাদক

প্ৰগামিকা বৰা
আলোচনা সম্পাদক (অসমীয়া বিভাগ)

নিৰেণ মিনহা
আলোচনা সম্পাদক (ইংৰাজী বিভাগ)

সুবজ সোণাৰ
আলোচনা সম্পাদক (হিন্দী বিভাগ)

প্ৰাণহীন বৰদলৈ
সম্পাদক, ছাত্ৰ জৰুৰী কোষ্টা

গায়ত্রী বৰা
সম্পাদিকা, ছাত্ৰ জৰুৰী কোষ্টা

চিলমিল সংপোন হাজৰিকা
সম্পাদিকা, তৰ্ক বিভাগ

মাধুব ছেঁজী
সম্পাদক, সমাজ দেৱা বিভাগ

প্ৰকাশ ছেঁজী
ফুটবল সম্পাদক

সূচীপত্র

জেডিএচজিয়ানৰ এই মংখ্যাৰ ক্ৰমণিকা —

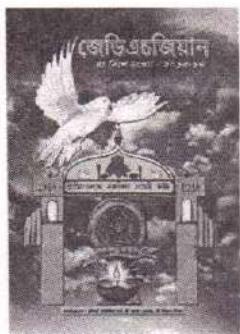
কবিতা

শৰত	১১
হেৰোৱা অতীত	
বৰষুণ তোৰ প্ৰেমত আৰু নপৰো	
তুমি নোহোৱাৰ গান	
হাইকু	
বিদ্যাদৰ স্বৰলিপি	
কবিতা	
অবৈধ	
তুমি অহাৰ বাতৰি পালে	
আউসী	
সপোন দেখানে তুমি	
গীত	
সুধাকষ্ট	
ফাণুন, উভতি আহিবা ঘুৰি যোৱাৰ বাটেৰে	
সময়	
ফাণুনৰ উত্তুৱা জীৱন	
ফাণুনৰ ৰং	

জ্যোতি কৃষ্ণন	
মানসী পুৰকায়ান্ত	২৫
গায়ত্ৰী শইকীয়া	২৫
বিশ্বজিৎ লইং	২৬
মানসী ফুকন, সহযোগী অধ্যাপিকা	২৭
ড° বাবুলাল মোৰ	২৭
জাকিৰ হচেইন, কাৰ্যালয় সহায়ক	২৮
বনোজ মৰাং	২৮
চিলমিল সপোন হাজৰিকা	২৯
হিমলিলা শইকীয়া	৩০
বনশ্রী শইকীয়া	৩০
অলিম্পিকা বৰা	৩১
প্ৰশান্ত শইকীয়া, সহযোগী অধ্যাপক	৩১
শ্ৰীমতী পিংকী পাটগিৰি	৩২
চিলমিল সপোন হাজৰিকা	৩৩
বিৱা দাস	৩৩
তৰঙ শইকীয়া	৩৪
লোকপ্ৰিয়া বৰা	৩৪

চিত্র শিল্প

মহিলাৰ অধিকাৰ আৰু হিংসা	-	ড° নন্দিতা কাকতি, সহযোগী অধ্যাপিকা	৩৭
বৰ্তমানৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা আৰু যুৱ উচ্ছৃংছলতা	-	ৰূপী খনিকৰ, সহযোগী অধ্যাপিকা	৩৯
— এটি আলোকপাত	-	শান্তিচায়া বৰুৱা, সহযোগী অধ্যাপিকা	৪৩
অসমত পঞ্চায়তীৰাজ ব্যৱস্থাৰ ক্ৰমবিকাশ :	-	ৰাম্বা পাদি পেণ্ড, সহকাৰী অধ্যাপিকা	৪৬
লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সাহিত্যৰ মূলমন্ত্ৰ স্বদেশপ্ৰেম :	-	মিতালী নাথ, সহকাৰী অধ্যাপিকা	৪৯
এক অৱলোকন	-		
অসমীয়া শিশু আলোচনী — এটি সমীক্ষা	-		
(শেহতীয়া প্ৰধানকেইখনমান আলোচনীৰ বিশেষ উল্লিখনসহ) -			

সূচীপত্র

জ্যোতি-এচজিয়ান এই সংখ্যার ক্রমশিল্প —

উন্নয়নশীল দেশ বিলাকত শান্তি আৰু প্ৰগতিৰ কাৰণে
গান্ধীবাদী চিন্তাই হ'ল উন্নত আদৰ্শঃ এক অৱলোকন
বোকাখাত : ইতিহাস আৰু কিছু গৌৰব
মাতৃভাষাৰ সংকটৰ দিনত মোৰ অনুভৱ
অনুভৱত জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়
সমাজ সাংবাদিকতা আৰু হালধীয়া সাংবাদিকতা
অসমৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক “ভাওনা”
ভাৰতবৰ্ষৰ মঙ্গল অভিযান
অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ আপুৰুষগীয়া সম্পদঃ বিহুগীত
উচ্ছ্বেষণতাৰ গৰাহত যুৱসমাজ
গ্ৰন্থ অধ্যয়ন আঞ্চোৎকৰ্ষ সাধনৰ এক সঞ্জীৱনী শক্তি
'বলি প্ৰথা'ঃ এক অনু বিশ্বাস
যাদুৰ ছলেৰে গণিত শিকন
অলিম্পিক

হৃষিকেশ শৰ্মা	৫৩
ইঙ্গিতা দত্ত	৫৪
জ্যোতিময়ী দত্ত	৫৫
জুলি বৰা	৫৬
নিলোৎপল শৰ্মা	৫৭
শিঙ্গীকা গণ্গৈ	৫৮
শ্ৰী শংকৰ লোচন বৰা	৫৯
জিতেন পেগু	৬০
শ্ৰী হিমাংশু বৰা	৬১
দেৱৱৰত ভূএও	৬২
শ্ৰীতৰুণ শইকীয়া	৬৩
গুুলানন্দ মজুমদাৰ	৬৪
গীতাঞ্জলী বৰা	৬৫

সাময়িক চিন্তা

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ

প্ৰাণদীপ বৰদলৈ	৭২
----------------	----

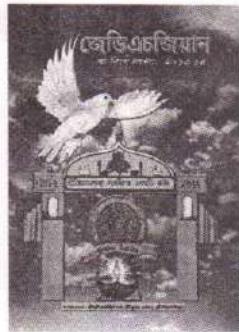
গল্প

জীৱন ডট কম
ঘৰৰে কাষৰে জাতিৰাহ এজুপি সিও মোৰ সোদৰৰ ভাই
বনভোজ
এমুষ্ঠি তেজৰঙা স্মৃতি ...

ড° ৰবী বৰা, সহযোগী অধ্যাপক	৭৫
গীতিৰেখা দত্ত	৭৯
মানস বৰুৱা	৮১
চিলমিল সপোন হাজৰিকা	৮২

১০৪

১০৫

সূচীপত্র

জ্যোতি এচজিমানির এই মংখ্যাৰ ক্ৰমণিকা —

হিন্দী বিভাগ

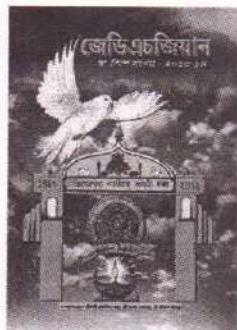
১. অন্তহীন ইচ্ছাএঁ
২. বাঢ় এক প্রকোপ
৩. রাষ্ট্র ভাষা কা মহত্ব
৪. চৌরাসী হজার শিশুओं কো নয়া জীবন দেনে বালা
কেলাশ সত্যার্থী
৫. রাষ্ট্রীয় সংদর্ভ মে সাহিত্য কী উপাদৈয়তা
৬. মানব ধৰ্ম
৭. সাঁস-সাঁস মেঁ বাঁস
৮. বাঢ় সে ঘিৰা জীবন
৯. উসকো নহীঁ দেখা
১০. চুপ ক্যোঁ হো ?
১১. সুনহৰী যাদেঁ

- ডঃ. কান্তা অগৱাল ৮৫
- সুৱজ সোনার ৮৬
- জ্যোতি জৈসবাল ৮৭
- অনুবাদ - জানমণি সাহু ৮৮-৯০
- কোমল বাপৰী ৯১-৯২
- দীপক সোনার ৯৩
- চন্দা সিংহ ৯৪-৯৫
- পুনম সাহু ৯৬
- মুকেশ দৰ্জা ৯৭
- শিল্পা মোৰ ৯৮
- দিব্যা মোৰ ৯৮

ENGLISH SECTION

- Bliss
 Excuses
 Friendship
 “zing of facebook”
 Technology
 Truth
 Virtue
 My foot
 Encouraging children to good Reading habits
 Sociolinguistic traits of north-eastern indian languages:
 Ebola
 The power of helping hand
 David back ham
 Hasta la vista j.d.s.g. College
 Is life that complicated?
 “Saytamava Jayate” – a light of Reformation

- Dr. Babulal More, Vice Principal 101
- Rabijit Sinha, Ex student 101
- Degen Chutia 102
- Rajiv Katwal 102
- Sarat Saikia 103
- Priyanka Bhattacharjee 103
- Niharika Dutta 104
- Narottam Saikia, asst.professor 105
- Ajanita das dutta, ex student 107
- Awal Rezzak Rahman, ex student 110
- Janmoni Sahu, 113
- Priyanka Bhattacharjee 116
- Johny Singh 117
- Dhiraj Day 118
- Gitashree Boruah 119
- Bhagyashree Sarmah Rajkhuwa 120

সূচীপত্র

জ্যোতি এচজিয়ানের এই সংখ্যার ক্রমণিকা —

সামগ্রী ক্ষেত্র

“Saytamava Jayate” – a light of Reformation

116

Bhagyashree Sarmah Rajkhuwa

সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

উপ-সভাপতির প্রতিবেদন

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

সহ-সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদন

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদন

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদন

সাধাৰণ ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

-	১২১-১২৯
-	১২১
-	১২২
-	১২৩
-	১২৪
-	১২৪-১২৫
-	১২৫-১২৬
-	১২৬
-	১২৭
-	১২৮-১২৯

‘জ্যোতি এচজিয়ান’ৰ আলোচনী সম্পাদক সকলৰ নাম

আৰু প্ৰকাশৰ সংখ্যা

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ফলাফল

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

১৩০

১৩১-১৩৪

১৩৫-১৩৬

সম্পাদকীয় একলম

সাহিত্য : প্রাসংগিকতা

কেনো এটা জাতির এখন নিখুঁত ছবি প্রতিবর্ণিত হয় শেই জাতির জাতীয় মাহিত্য। এটা জাতির সম্যক পরিচয় মাহিত্যের মোগেদি জানিব পাবি বাবে কেৱা হয় 'মাহিত্য জাতির দাপোন স্বৰূপ।' মাহিত্য হ'ল জীৱন অভিজ্ঞতাৰ মুকলি প্ৰকাশ। ইয়াৰ উপাদানবোৰে মানবীয় প্ৰমূল্যৰ কথা সেৰৰবাই দিয়ে। অন্যান্য কলাৰ ভিতৰ মাহিত্যও এবিধি কলা, যি কলাৰ জৰিয়তে এখন স্বাৰ্থৰ সুলুব সমাজ গঠন কৰি ইয়াৰ বাস্তিত লক্ষ্য আৰু সুলুবক অধিক কৃপত গঢ়ি তোলাই ইয়াৰ ইষ্টিত উদ্দেশ্য। জাতীয় মাহিত্যৰ মূল গাঁথনি মুদ্রণ নহণে জাতীয় জীৱনলৈ অৱৰ্ক্ষয় নিতান্তই নামি আহিব।

এই দিশত আজিৰ নতুন পুৰুষৰ ভূমিকা মৰণ হোৱা উচিত। অন্যথা মাহিত্য, সংগীত, কলাৰিহীন জাতি নেজ নোহোৱা পছলে কপালৰিত হোৱাটো স্বৰূপ। মাস্প্রতিক অসমীয়া জাতীয় জীৱনলৈ যি ধৰণৰ অৱৰ্ক্ষয় মুচনা হৈছে এনে এক মন্তিক্ষণত শ্রীমত শংকৰদেৱৰ আদৰ্শৰ প্রাসংগিকতা নিম্নলৈহে তৎপৰ্যুৎ। তেৱেৰ অবদান সমৃহত এনে বছত উপাদান আছে যি এক মৰণ তথা উদাৰ জাতীয় চেতনা গঢ়াৰ সমল যোগাৰ পাৰে। আনহাতে, অসমীয়া ভাষা-মাহিত্যৰ দুৰ্যোগৰ সময়হোৱাত ভাষা-মাহিত্যৰ আগকৰ্তা স্বৰূপ, অসমীয়া ভাষা-মাহিত্য, সংস্কৃতিৰ বুৰঞ্জীত মুগাড়ৰ দৃষ্টিকাৰী, জেনাকী যুগৰ অভিযাত্ৰী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ স্বদেশ প্ৰেম আমাৰ বাবে আদৰ্শ স্বৰূপ। এই আপাহাতে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা দেৱৰ ডেৰশ বছৰীয়া জগ্ন-জমতী উপলক্ষে শ্ৰদ্ধা নিবেদিলোঁ। বৰ্তমান সময়ত আমাৰ সমাজখনত তেখেতৰ চিতা-ধাৰা, কৰ্মৰাজি আৰু আদৰ্শৰ প্রাসংগিকতা নিশ্চয় অনুভৰ কৰিব পাৰিব।

আলোচনী প্ৰকাশ : অনুভৰ, অভিজ্ঞতা

বোকাখাতে তথা অসমৰ এখন উল্লেখনীয় মহাবিদ্যালয়ে হিচাপে জে. ডি. এচ. জি. মহাবিদ্যালয়মে ইতিহাসৰ বুকুত আজি মুদৰীষ পঞ্চাচ বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে আৰু এটা সোণাণী অধ্যায়ৰ দৃষ্টি কৰিলে। আমি এই গৌৰবৰোজ্জ্বল মন্তিক্ষণৰ বিবল সময়ত উপনীত হ'বলৈ পাই নিজকে গৌৰবৰোধ কৰিছোঁ। সোণাণী জমতী গৰকা এখন মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী ছাৱী হিচাপে মই নঈখে আনন্দিত।

২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ দায়িত্ব কাঞ্জত গৈছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্যপত্ৰ 'জেডিএছজিয়ান' খন প্ৰকাশৰ বাবে সম্পাদকীয় দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ গৈ বহুব আগবঢ়িলোঁ, কিমান দূৰ স্থলে হ'ব পাৰিম বা

ଲୋବାବେ ନାଜାନୋ, ତଥାପିଓ ଦାଯିତ୍ବ ପାଗନତ ଆଗେବାଟି ଆହିଲୋ । ଆମି ଭାବେ, ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଆଲୋଚନୀ ଏଥିଲ ହ'ଲ ବିଶେଷକେ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀସଙ୍କଳନ ବୌଦ୍ଧିକ ଉତ୍ସକର୍ତ୍ତାର ଏକ ବାହ୍ୟିକ ପ୍ରତିବନ୍ଦନ । ମମାଜ ମଂଞ୍ଚକୁ ଏକ ସ୍ଵଚ୍ଛ ପ୍ରତିବନ୍ଦନ ହୁଏ ଏଥିଲ ଆଲୋଚନୀର ମାଧ୍ୟମେଦି । ଭାବେ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀର ମାଜତ ମଧ୍ୟେ ପରିମାଣର ପ୍ରତିଭା ଆହେ ଆକୁ ଏହି ପ୍ରତିଭା ବିକାଶର ବାବେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଆଲୋଚନୀ ଏଟା ଜଖଳେ ସ୍ଵର୍କପ । ଇହାର ଜୀବିମୁଠେଇ ପ୍ରତିଭାର ଉମାନ ଦିଯା ବହ ଆଜିର ମମାଜର ଏକୋ ଏକୋଜନ ଡାଙ୍କ ମାହିତ୍ୟକ, କବିବା ଅନ୍ୟ କୋଣୋ ପକାବେବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଛେ । ତେଣେହିଲେ ଆମି ନିଶ୍ଚମ ଏହି ଆଲୋଚନୀଖଳର ବାବେ ବା ମମାଜର ବାବେ ଉତ୍ସବଣ୍ଟ ଏଥୋଜ ଆଗେବାଟାର ଲାଗେ ।

କର୍ମ୍ୟକାଳର ଖତିମାନ ହିଚାପେ ଉଲ୍ଲେଖ କବିବ ଖୁଜିଛୋ ଯେ ଆଲୋଚନୀ ମପ୍ପାଦକର ପଦତ ଦାଯିତ୍ବ ଲୋବାର ପାହତ ବାର୍ମିକ 'ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ମନ୍ତ୍ରାହିତ ଆଲୋଚନୀ ବିଭାଗର ହେ କବିତା ଆବୃତ୍ତି, ଥଣୀତେ ଲିଖା କବିତା, ଥଣୀତେ ଲିଖା ଗଲା' ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଅନୁଷ୍ଠାନିକ କବିତିଲୋକେ । ପ୍ରତିଯୋଗିତା ମନୁଷ୍ଟ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀସଙ୍କଳନ ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାବିଜ୍ଞାନ ପାଇଁ କବିତିଲୋକେ ମନୁଷ୍ଟ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ମୋର ଆଜିବିକ ଅଭ୍ୟାସ ଆକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜ୍ଞାପନ କବିଲୋ ।

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବହବଟୋର କର୍ମ୍ୟ ମନୁଷ୍ଟ ଏବି ମୂଳ କଥାଟିଲେ ଆହିଲେ ଏଟା କଥା ପରିଣକିତ ହୁଏ ଯେ ଆମାର ମପ୍ପାଦନାର ଆଲୋଚନୀଖଳ ପକାଶର କମ ହାତତ ଲୈ କିଛୁ ମମଦ୍ୟାରେ ମନୁଷ୍ଟିଲ ହ'ଲ ଲଗା ହେଛି । ଆଲୋଚନୀଖଳ ପକାଶ କବିବ ପାବିମ ଲେ ନାହିଁ ବୁଣି ମନ୍ତ୍ର ବହତୋ ଶଂକା ହେଛି । ଏହି ଧାରଣାର ମୂଳତେ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀସଙ୍କଳନ ମାହିତ୍ୟ ଚର୍ଚା ପ୍ରତି ଅମନୋମୋଗିତାର ବିଷମଟୋ ଉଲ୍ଲେଖ କବିବ ପାବି । ବିଗତ ମଂଖ୍ୟାବୋବ ଦରେ ଏହିବରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶେଷା କେହିଟାମାନର ବାହିରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଶେଷାର ଅଭାବ ପରିଣକିତ ହେଛି । ତଥାପିଓ ଶେଷନିବ ଅଭାବ ହେଲେ ଯିଥିନି ଶେଷନି ହାତତ ଆହି ପରିଣିଲ ଦେଇଥିନିମେହି ଆଲୋଚନୀଖଳ ଅଲେପ ହେଲେଓ ଉପରେ କବାବ ଆଶାରେ ମଧ୍ୟେଷ୍ଟ ଚଢ଼ା କବିଲୋ । ଆଲୋଚନୀ ଏଥିଲେ ଗ୍ରହଣ କବିବ ପରା ମକଳେ ଦିଶକେ ମାମବିଲୋ । ଅଲେପ କମ ପରିମାଣେ ହେଲେଓ ମଧ୍ୟରେ ହେଲା ମେନ ଲାଗିଲ ।

"ଜେଡ଼ିଆଜିଯାନ"ର ପକାଶର ବାବେ ଅବିହଣା ଯୋଗୋରା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟୟକ୍ଷ ମହୋଦୟକେ ପ୍ରମୁଖ କବି ମନୁଷ୍ଟ ଶିକ୍ଷକ-ଶିକ୍ଷ୍ୟମିତ୍ରୀଙ୍କ ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜ୍ଞାପନ କବିଲୋ । ଆଲୋଚନୀଖଳ ପକାଶର ବାଟତ ମୋର ତତ୍ତ୍ଵବଧ୍ୟକା ହିଚାପେ ଥକା ଆମାର ଶିକ୍ଷାଗୁରୁ ବାଜ୍ଞା ପାଦି ପେଣ୍ଟ ବାଇଦେଉଁ, ଆଲୋଚନୀଖଳ ପକାଶର କ୍ଷେତ୍ରର ମୋକ ପ୍ରତିଟୋ ଖୋଜତେ ଦିହା-ପରାମର୍ଶ ଆଗେବଢ଼େରା ଶିକ୍ଷାଗୁରୁ ଦୀପା ବରଠକୁର ବାଇଦେଉଁ, ତରଣ ବରା ଛାବ, କୁରୀ ବରା ବାଇଦେଉଁ, ମିତାଳୀ ନାଥ ବାଇଦେଉଁଙ୍କେ ମୋର କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କବିଲୋ । ତାବୋପରି ମିନିକଣ ମୁଦ୍ରର ଶେଷନିବ ଅବିହନେ ହେଲେଟୋ ଏହି ଆଲୋଚନୀଖଳ ପକାଶ କବିବ ପରା ନଗନ୍ତରେତେଲ ଦେଇମକଣ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀ, ଶିକ୍ଷକ-ଶିକ୍ଷ୍ୟମିତ୍ରୀକ ମୋର ଧନ୍ୟବାଦ ଆକୁ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କବିଲୋ । ନଗତେ ମୋର ଶେଷତ କମ କରା ତାଣେ ଦୁଗବାକୀ ମପ୍ପାଦକ ନୀବେଣ ନିହା (ଇଂବାଜି ବିଭାଗ) ଆକୁ ମୁରଜ ମୋନାର (ହିନ୍ଦୀ ବିଭାଗ) କ ମୋର ହିମାତରା ମରମ ଯାଚିଲୋ । ମୋର ବିଭିନ୍ନ କାମତ ମହାମ କବା ବଞ୍ଚିବର୍ଗ ଜ୍ୟୋତିମୟୀ, ଚିଲମିଳ, କୁରୀ, କାଶିବୀ, କବବୀ, ଗମ୍ଭୀରୀ, ମୌଚୁମ, ବିକାଶ, ବିଜୟ, ହିବକ, ମାଧ୍ୟମ, ମନ୍ତ୍ରୀ ଦା, ବେଟୁପାତର ଶିଲ୍ପୀ ଶଂକର ଲୋଚନ ବରା, ଛାତ୍ର ଏକତା ମଭାବ ମନୁଷ୍ଟ ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀ ଆକୁ ମନୁଷ୍ଟ କର୍ମ କର୍ତ୍ତାଙ୍କେ ମୋର ଧନ୍ୟବାଦ ଆକୁ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କବିଲୋ ।

ମଦ୍ଦେଶ୍ୟର ମନୁଷ୍ଟ ମାହିତ୍ୟନୁବୀକୀ ପାଠକର ମାହିତ୍ୟ ଚର୍ଚା ମଧ୍ୟରେ ଅବ୍ୟାହତ ବିଶେଷକେ ଅକ୍ଷ୍ୟକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଶିକ୍ଷକ-ଶିକ୍ଷ୍ୟମିତ୍ରୀଙ୍କ କବିତା ବାହିରେ ଅନୁବୋଧ ଜଳାଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଦୀର୍ଘମ୍ବୁଦ୍ଧ କାମନା କବିଛୋ ଆକୁ ଅନିଚ୍ଛା କୃତଭାବେ ବୈ ମୋରା ଭୂଳ ଭୁଲିବାର ବାବେ କ୍ଷମା ବିଚାରିଛୋ ।

"ଜ୍ଞମତୁ ଜେ.ଡ଼.ଏ.ଚ.ଜି.ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ।"

"ଜ୍ଞମତୁ ଜେଡ଼ିଆଜିଯାନ ।"

ପ୍ରଗମିକା ବରା
ଅମ୍ବାମୀଯା ବିଭାଗ

सम्पादकीय

आज जेडिएसजीयान के उन्मोचन के शुभ वेला पर अध्यक्ष महोदय, तथा अध्यापक-अध्यापिका के साथ साथ उन तमाम छात्र-छात्रओं को मेरा हार्दिक अभिनन्दन के साथ प्रणाम व प्यार। समय गतिशील है। यह गतिशीलता मनुष्य के चिन्ताधारा को भी प्रभावित करता है। इस बदलते समाज में मनुष्य की मानसिकता इतनी बुरी हो गई है कि मनुष्य कुछ बुरा कार्य करने से कतराते ही नहीं। मनुष्य और पशुओं में कोई अन्तर ही नहीं रह गया है। हर रोज कुछ न कुछ ऐसी घटना घट रही है जो हमारे सभ्यता को पतन का ओर लिए जा रही है। अभी इस बदलते समय में ऐसी मानसिकता से पुर्ण लोगों की जरूरत है जो समाज में हो रहे कु-कर्म पर बाधा लगा सकें। मैं अपने महाविद्यालय के छात्र-छात्रों से अनुरोध करता हूँ कि सब एक जूट होकर समाज विरोधी काँकलाप के विरोध अवाज उठाये। यह पत्रिका को प्रस्तुत करने में नाना समस्याओं का सामना करना पड़ा और उन सभी समस्याओं को समाधान करने मे मेरा साथ देकर मुझे इसे पुरा करने के लिए जिन-जिन लोगों ने मेरा मदद किया है, उन सभी को मैं हार्दिक धन्यवाद देता हूँ। साथ ही महाविद्यालय के हिन्दी विभाग की अध्यापिका डॉ कान्ता अगरवाल के साथ उन तमाम छात्र-छात्रों को भी धन्यवाद देता हूँ, जिन्होंने ने जेडिएसजीयान मे लेख लिखा और इसे सुन्दर बनाने मे मेरा मदद किया है। अन्त में महाविद्यालय के अध्यक्ष के साथ-साथ सभी शिक्षा गुरु को भी प्रणाम के साथ धन्यवाद प्रदान करता हूँ।

अन्त में इस पत्रिका के प्रकाशन मे जो भुल चुक रह गई हो या मेरे अज्ञात में किसी सहायक का नाम उल्लेख करना रह गया हो तो क्षमा याचना चाहता हूँ।

जयतु भाषा जननी

जयतु भारत जननी

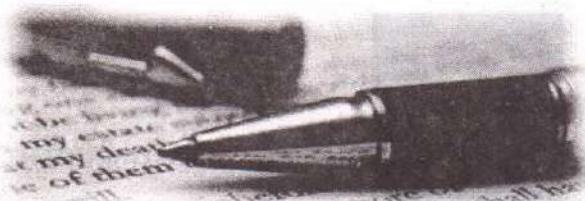
जयतु मातृभुमि

जयतु जेडिएसजीयान

‘सत्यमेव जयते’

धन्यवाद,

सूरज सोनार

Editorial of English section

First of all, I like to offer my heartiest thanks to my college friends who gave me the opportunity to serve them as English Magazine secretary for the session 2013-14. I am greatfull to all these who selected me and gave me this rare opportunity to serve our college. I gathered many experiance during my tenure as the secretary for English section. I take this opportunity to express my regard and greatness to our respected Principal In-charge Dr. Babulal More Sir, for his valuable advice and suggestions. I express my gratitude also my in-charge madam Rupalim Goswami who helped and guided me in every step of my work with madam's help and co-operation, I organised three competitions during the college week, these were creative writing, news reading and poem recitation. I express my heartfull thanks to all these who contributed their writings in due time for college magazine.

At last i thanks whole heartedly all my friends, union members, seniors and juniors who generally extended their helping hands without which it would not have been possible for me to render my duties.

I wish a very bright future of our college. Thanking you.

Niran Singha,
Secretary,

(English Section,2013-14)

কবিতা

“কবিতা ঝুঁটীর শিল্প,
অনুষ্ঠুপতার আশেজন।
পাঠ পূর্ণ করে কবিতা এই আশেজন
পাঠ কবিতা আনন্দে ছল।
পাঠেই কবিতাৰ জীৱন।
পাঠেই কবিতাৰ জীৱন-মাপন।”

— হিমেন গুটাচান্দ

তুমি নোহোৱাৰ গান

(মৰমৰ ছাত্ৰ তথা সহকৰ্মী প্ৰয়াত মৃদুল বৰুৱাৰ

স্মৃতিত এবছৰ পূৰ্ণ হোৱাৰ পৰত)

মানসী ফুকন

(মৰমৰ ছাত্ৰ কাৰ্য অধ্যাপিকা)

নিচু ইণ্ডিনি অৰ্থনীতি বিভাগ

বিষন্নতাৰে ভৰা
মনৰ পৰিধিৰ আঁৰে আঁৰে
তুমি যেন বৈ আছ
প্ৰতিশ্ৰুতি লৈ নতুন আশাৰ
মোৰ অনুভৱত.....।

এটা এটাকৈ যেন
ছটা ঝতুৰেই গালে
তুমি নোহোৱাৰ গান

মহা শান্তিৰ আশ্রয়ত
শান্তিৰ মন্ত্ৰে
লিখিছা নেকি কবিতা?
ক'বা নেকি মনৰ বেদনা?
যি আজিও অনুৰণিত হৈ আছে
তোমাৰ মৃত্যুৰ বাটে বাটে।

(৪)

তৈলিঙ্গনীতি চৰক পৰিষ্কাৰ কৰাপৰাৰ জন কৃষ্ণ মুখীৰ
প্ৰতিশ্ৰুতি মনৰ পৰিষ্কাৰ কৰাৰ পৰি সশ্রাম হ'ল মনৰ

অন্তৰ্ভুক্ত

হাইকু

ড° বাৰুলাল মোৰ

উপাধ্যক্ষ, জে.ডি.এচ.জি. কলেজ
বোকাখাত

১) এটা পুৰণা পুখুৰী
জন্মবোৰে জুমি চাইছে।

২) এখনি নতুন পৃথিৰী
বৰষুণৰ টোপালবোৰ পৰিছে
মই গা ধুইছো।

৩) এজোপা গছ
থিয় হৈ আছে মই
হাজাৰ হাজাৰ বছৰ ধৰি।

৪) আগত
মাছে পৰুৱা থায়
বানপানী
পৰুৱাই মাছ থায়।

৫) উন্নপু মৰুভূমি
মালবাহী দুটা উট
পিঠিত চাৰুকৰ শব্দ।

বৰষুণ তোৰ প্ৰেমত আৰু নপৰো
(প্ৰয়াত মন্দুল বৰুৱা চাৰৰ স্মৰণত)

শ্ৰী বিশ্বজিৎ লাইং

(ভাসান মাসত) ১৯৫৩ সনস তত্ত্ব প্ৰাক্তন ছাত্র

(১)

আইৰ ফালে অহা সপোনৰ কাঁচিয়লি ৰ'দৰ জিলিঙ্গনিত
কিমান যে আশাৰ টো নাচে, অ' বৰষুণ মোৰ নেপৰীয়া
পদুলিত

আৰু তোৰে চকুলোৰ বন্যাতেই উটি যায় আমাৰ সাত
পুৰুষীয়া সপোন

মাজৰাতি যেতিয়া তোৰে পৰশত আইৰ দৃছকুত
বাৰিষাৰ ঢল নামে

তেতিয়া যে মোৰো বুকুত বিষাদৰ গুমৰাগ
দেও দি দেও দি নাচে অ' বৰষুণ

আইৰ যে সপোনৰ কাৰেঙত তুমি সদায় পিয়ালি দিয়া
কঁহৰাৰ চালেৰে উৰুখা টপ টপ, টোপ টোপ

এইবেলি আৰু তোৰে প্ৰেমত নপৰো অ' বৰষুণ
এইবেলি যে মই চহৰীয়া হ'ম
আমাৰ নদীপৰীয়া সপোনৰোৰ তোৰে সাক্ষী কৰিলোঁ
ম'হৰ পিঠিত বজোৱা বাঁহীটোৰ সৈতে
আৰু নাহো উভতি এনিতমৰ সৈতে তিতিবলৈ
(আৰু নুঞ্চনো কাৰান)

এইবেলি যে চহৰীয়া হ'ম
নদীৰ দেশ এৰি নগৰীয়া হ'ম

তোৰে স'তে আইক এৰিলো অ' বৰষুণ
মাজনিশা আইৰ তেলৰ চাকিটি নুনুমুৰাবি
তাৰেই যে পোহৰত আইৰ শুকুলা সাজৰ নিসংগ লগৰী
তাতে ফাণুনৰ বতাহজাকে উৰুখা চালখন
তেনেই পাতল কৰিলে
মুধচেৰে যে তৰা দেখি
সেইয়ে আইৰ কলহটি নদীৰ ঘাটত বহুপৰ
থৰ লাগে

(আইৰ যে মোক লৈ বহু সপোন)
এইবেলি বৰষুণত নিতিটো বুলি
আইক মিচাকৈয়ে ক'লো

হাজাৰ হ'লেও তয়েই যে মোৰ জীৱন আৰু যৌৱনৰ লগৰী
তোৰে প্ৰেমতেই চহৰীয়া হ'ম
তোৰে লগতেই দুখৰ সপোন ৰচিয়
আৰু খেলি যাম আজীৱন -চাংঘৰত
টোপ টোপ, টপ টপ অ' বৰষুণ

(২)

বহুদিন হ'ল তোৰ সতে তিতা নাই অ' বৰষুণ
ইয়াতে চহৰত দেখোন মৰমবোৰ বৰ ঠুনুকা;
তথাপিও যে ভালপাওঁ অ' বৰষুণ
তোৰে (?) স'তে বৰষুণত তিতিম এদিন

তেতিয়া হেঁপাহ পলুৱাই বৰষিবি

চহৰীয়া বৰষুণত কিমান যে বিষন্নতা
কিমান যে সপোন ভাঙে ইয়াত
মোৰ নদীৰ দেশৰ কনেঙৰ দৰেই মিঠা হোৱা হ'লে
ইয়াৰ বৰষুণৰ টোপালবোৰ

মিচিং শব্দ - অর্থ

গুমৰাগ — ঢোলৰ ছেও

ঐনিতম — একপ্ৰকাৰ লোকগীত

কাৰান — বিষাদৰ গীত, বিৰহ বেদনাৰ গীত

কনেঙ - ছোৱালী

୪୩

শ্রীমতী মানসী পুরকায়স্ত্র

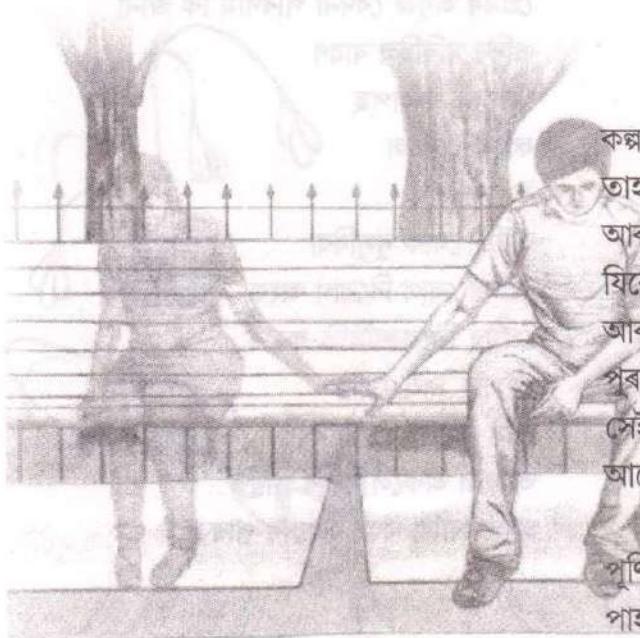
ଦୁର୍ବାର୍ଡଲିତ ଶର୍ତ୍ତ

କୋମଳ କୋମଳ ବତାହଜାକେ ଦେହତ ସୋମାଇ ପରିଛିଲ
ନିଯର୍ବତ ସେମେକା ଏଟି ପୁରାବ ଦରେ

শেৱালিৰ সুবাসেৰে কোমল পুৱাটো সজীৰ হৈছিল
প্ৰভাৱৰ ব'দ কাঁচলিয়ে
জুমি চাইছিল হৃদয়খন
শেৱালিৰ বৰ্ণময় সুবাস
শ্ৰতৰ মিঠা গানত

- ପ୍ରେସତ ପରିଚିଲୋ ମହୀ

টোপাল টোপাল নিয়বৰ মাজত বিচাৰি পাইছিলো
মোৰ বুকুৰ স্পন্দন
তিতিছিলো নিয়বৰ বুকুত
শেৱালিবে শৰীৰ সজাইছিলো
বকত আচিল হেজাৰ শৰতৰ সোগোৱালী ৰেখা

ହେବୋରା ଅତୀତ

কল্পনাৰ জোলোঞ্চাৰে বৈ আহে
তাহানিৰ মোৰ সেই হেৰোৱা অতীত
আৰু ঠেকা খায় সেই শিলবোৰত
যিৰোৰ তাহানিৰ পৰাই কঠিন।
আৰু কিছুমান আছে
প্ৰণি স্মৃতি হৈ বৈ
সেই স্মৃতিবোৰ মিলিত হৈ
আছে মোৰ হৃদয়তে বৈ

পুর্ণিমার জোনৰ দৰে মোৰ চঞ্চল হাঁহিত
পাহৰি গৈছিলো মোৰ হেৰোৱা অতীত

বিষাদৰ স্বরলিপি

জাকিৰ হচেইন

কাৰ্যালয় সহায়ক

জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়, বোকাখাত

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তোমাৰ ক্ষুৰধাৰ অস্ত্ৰ কলমেৰে

খৰ্ব কৰিলা মোৰ সকলো আশা

এবাৰো ভূমুকিয়াই নাচালা

অনুপম প্ৰেমৰ অবুজ মাদকতা

মোৰ বুকুৰ হিবন্ময়ীক।

বৎ হীন আকাশ জানো তোমাৰ কাম্য

দিয়া নাছিলো জানো

তুমি বিচাৰি বুকুৰ মৰম

অফুৰন্ত আশা-কামনা

আস্থা আৰু বিশ্বাস

প্ৰেমৰ অবুজ বেদনা পৰিণাম কি জানা

এদিন মৰিছিল ৰাবণ

যুঁজাক ফিলিপছ

ধৰংস হৈছিল

ট্ৰয় নগৰ

আজি মোক নুসুধিবা

প্ৰেমৰ যোগ বিয়োগ অংক

প্ৰেমৰ ত্ৰিকোণমিতি কৰাৰ

হেঁপাহ নাই মোৰ

তুমি নিজেই চেষ্টা কৰিবা

অকলে অকলে নদীৰ পাৰত

হালি-জালি থকা কল্পনাৰ পাৰত

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তুমি

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

কবিতা

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

তুমি এৰি হৈ যোৱা বাটৰ কেঁকুৰিত

বিচাৰি চলাথ কৰিছো

পাৰ হৈ যোৱা ধূমুহাজাকৰ খোজ

খেপিয়াই খেপিয়াই বুকুখনত জুখি ঢাইছো

তোমাৰ স্পৰ্শৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম

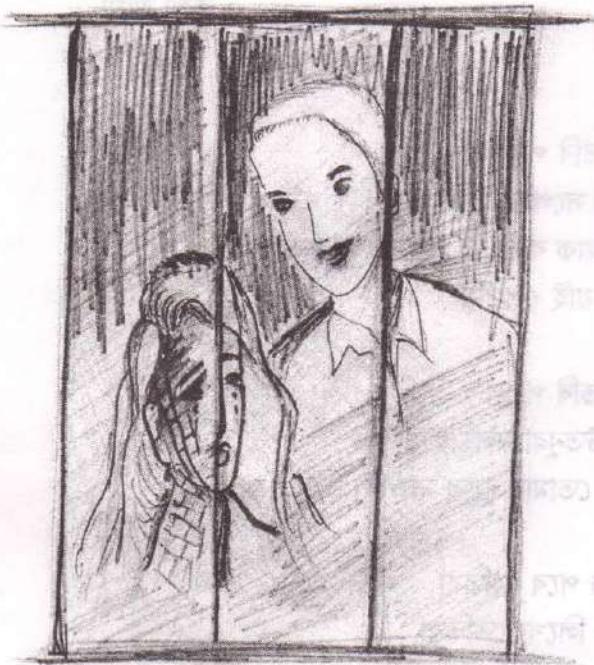
লাহে লাহে এন্ধাৰ নামিছো আৰদিনতকৈ আগতে

নেদেখা হ'লো তোমাক বিচাৰি যোৱাৰ পথ।

শ্রীমতী চিলমিল সপোন হাজরিকা
স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক
কলা শাখা

মোৰ ক্লান্ত শৰীৰৰ
অস্তিম সংস্কাৰৰ দিনা
তুমি বাক কান্দিবানে ?

নিগৰি আহিবনে এটোপাল চকুলো
তোমাৰ নিষ্ঠুৰ নয়নেৰে ?
মোৰ অনুগামিতিৰ বতৰা পাই
গধুৰ হ'বনে তোমাৰ দুখৰ জোলোঞা ?
মনত আছেনে সেই দিনটো ?
যিটো দিনত
হাঁহিছিলো মই
অচিন পৃথিৰীৰ উমাল সান্ধিয়ত
তোমাৰ লিহিৰি আঙুলিৰ নৱতম স্পৰ্শত
আৰু তুমি ! তুমিটো কান্দিছিলা
যৌৱনৰ অপৈগণত পথাৰখনত
সিঁচি দিছিলা প্ৰেমৰ বীজ
সেই বীজৰে অংকুৰ মই
আৰু মোৰ আগমণক তুমি নাম দিলা “অবৈধ”
কপাহী কোমল তোমাৰ কণমানি অংশটিক
পেলাই আহিলা
ফুটপাথৰ অনিবাপদ বুকুত
বাস্তাৰ কুকুৰবোৰেও
মোৰ কান্দোনত সহাঁৰি জনাই
বাওচি জুৰিছিল
সিংহতে মোক চেলেকি চাইছিল
নিষ্ঠুৰ পৃথিৰীৰ নিৰ্দয় কথা
বুজাই দিছিল সিংহতৰ অবুজ ভাষাৰে
কুকুৰবোৰৰ ভুক-ভুকনিৰ মাজেদি

কংপি উঠিছিল

এটি নৱজাতকৰ আৰ্তনাদ
বুটলি নিছিল কোনোবাই
চমজাই দিছিল অনাথ আশ্রমত
আজি তোমাৰ অবৈধ সন্তানো ভৰ যৌৱনা
জানিব বিচাৰো তুমি ক'ত ?
ভদ্রতাৰ আভৰণেৰে
কিমান মহলাৰ অট্টালিকাত
কটাইছা বিলাসী জীৱন
আনৰ চুৱা চেলেকা কুকুৰবোৰ কিস্ত
আজিও তোমাৰ
“অবৈধ” সন্তানৰ লগৰী ।।

তুমি অহার বাতরি পালে

কলা শাখার স্বতন্ত্র প্রকাশন কর্তৃপক্ষ

কলা শাখার স্বতন্ত্র প্রকাশন

শ্রীমতী হিমলিনা শইকীয়া
উচ্চতর মাধ্যমিক দ্বিতীয় বর্ষ
কলা শাখা

তুমি অহার বাতরি পালে

মোর শুই থকা সপোনে সাব পায়
আমনি করে মোক বাবিষাব প্রথম বৰষুণজাকে
আৰু মোক তিয়াই পেলায়

তুমি অহার বাতরি পালে

মোৰ আশাৰ উতনুৱা মলয়াই
লৈ যায় মোক তোমাৰ বুকুৰ মাজলৈ

ঘনে ঘনে মনত পৰে যেতিয়া

মাজনিশা চিঠি লিখো তেতিয়া

তুমি অহার বাতরি পালে

বাৰীৰ কাষত ফুলি থকা
বজনীগন্ধাজোপাই সুগন্ধি বিলাই থাকে তোমাৰ ভাৰনাৰ
তুমি অহার বাতরি পালে

উশাহ-নিশাহৰ মাজত অনুভূত কৰো

শেৱালী ফুলৰ সুৱাসৰ লগত

তোমাৰ সেই মন জুৰ পেলোৱা নিবিড় উপস্থিতি

তুমি অহার বাতরি পালে

ধৰ্মনিত বৰষুণৰ অনুভূতিবোৰ সৰে

সংগোপনে আগবাটে মোৰ আশাৰোৰ

আৰু বুকুৰ মাজত

এপাহ ফুল ফুলি উঠে

আলফুলে

আউসী

শ্রীমতী বনশ্রী শইকীয়া
উচ্চতর মাধ্যমিক প্রথম বৰ্ষ

চাৰিওফালে অন্ধকাৰ

আকাশত নাই জোন, নাই তৰা

আছে মাথো কলা ডাৰৰ

আৰু নিষ্ঠৰাতা

আজি বাৰু বৰষুণ দিব নেকি ?

আকাশখন দেখাত কিঞ্চ তেনেকুৱাই লাগিছে

কাৰণ জোনৰ যেন ভাগৰ লাগিছে

সদায় পোহৰ দি —

নে অন্য কিবা কাৰণ হে

সৰু কালত মায়ে কৈছিল পিছে —

“চন্দ্ৰই আৰুতি সলাই বুলি”

সঁচাকৈয়ে বাৰু আজি জোন নোলাব নেকি ?

নে আজি আউসী !

স্পোন দেখানে তুমি

শ্রীমতী অলিম্পিকা বৰা
উচ্চতর মাধ্যমিক দ্বিতীয় বর্ষ
কলা শাখা

ক'ত লগ পাইছিলো তোমাক
কি আছিল চন তাৰিখ বাৰ
যিদিনা প্ৰথম লগ পাইছিলো তোমাক
শাওণৰ বৰ্ষন মুখৰ গধুলিত
নে নাতিশীতোষ্ণ ব'হাগৰ পুৱা
অথবা চ'তৰ নিজান দুপৰীয়া
কি আছিল সেই নদীৰ নাম তোমাক দেখা দিনা
ধনশিৰী, ধনাই নে মোৰ প্ৰথম বুকুৰ আপোন ব্ৰহ্মপুত্ৰ
ক'ত লগ পাইছিলো
ক'ত লগ পাইছিলো
বাটত নে বিদ্যালয়ত
অথবা মাজুলীৰ চাংঘৰত
এলিফেন্টা নে খাজুৰাহোত
পৰীৰ সমুদ্ৰ পাৰত নে ঝৰিকেশৰ গংগাপাৰত
আৰু লগত সেই নিসংগ গছজোপা
বটবৃক্ষ কৃষ্ণগড়া নে চন্দননগৰত
তেতিয়া চিপচিপীয়া বৰষুণ ত্ৰু
ঘামৰ চোলা তিতা দুপৰীয়া
পূৰ্ণিমাৰ জোন আছিলনে সেহাইত
চন্দ্ৰটো বাক ক'ত আছিল
আকাশত নে তোমাৰ মুখত
কিবা কৈছিলো—নে তোমাক
একো নোকোৱাকৈয়ে কিবা কৈছিলো নেকি
এনেদৰে কিমান দিন কটালো
তোমাৰ লগত মহ
তাৰ পিছত কি হ'ল জানো গমকে নাপালো
পুৱাৰ নিয়ৰৰ দৰে বাষ্প হৈ গ'লা তুমি
হাত মেলি দিলো, কেৰেল বিক্রতা
ক'ত আছা এতিয়া তুমি
ক'ত আছা — ?
বিচাৰিলেও নেদেখো তোমাক
কেতিয়াৰা স্পোনত দেখো
আৰু স্পোন —
দেখানে স্পোন তুমি — ?
স্পোন দেখানে ?

গীত

প্ৰশান্ত শহীকীয়া
সহযোগী অধ্যাপক,
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

জেডিএচজি তুমি চিনাকি
পোহৰ বিলোৱা
আন্ধাৰ নাশি
বহুতক কৰিলা
জীৱন সোণোৱালী

কতয়ে আহিলে
কান্দিলে হাঁহিলে
জীৱনৰ গীত গাই মধুময় কৰিলে
সুৰেৰে সঁজালে গীতৰ শৰাই
ধন্য কৰিলে এই ধৰা
জেডিএচজি তুমি চিনাকি
তুমি চিনাকি

ভেদা-ভেদ পাহৰি
বিলোৱা উজাৰী
সেউজী কৰিছা এই ধৰণী
জন্ম-প্ৰজন্মৰ বাবেই তুমি
নমস্য তুমি নমস্য
জেডিএচজি তুমি চিনাকি
পোহৰ বিলোৱা
আন্ধাৰ নাশি
বহুতক কৰিলা
জীৱন সোণোৱালী

সুধাকর্ত

মীনু মাঝে মাঝে

শ্রীমতী পিংকী পাটগিৰি
স্নাতক তৃতীয় ঘানাসিক
কলা শাখা

অসমীৰ পুত্ৰ
বিশ্ব বিশ্রাম অনন্ত
অজৰ অমৰ তোমাৰ বসন্ত
মানুহৰ শিল্পী মানৱতাৰ গান
চিৰ বৰেণ্য তুমি সুধা কঠ।

তুমি
অসমীৰ সংগী
তুমি ৰূপকাৰ
তুমি শোভিতা
তুমি অসমীয়াৰ গৌৰৱ
তুমি সুধা-কঠ
তোমাৰ বাৰিষা
কাহানিও নহ'ব অন্ত।

প্ৰেম শান্তিৰ গানৰ সুবাস বিলাই
সঁপি দিলা জীৱন-প্ৰাণ
তেজিলা কত সুখ-ভোগৰ
আচ্ছাদন
নাহে যেন তোমাৰ
কাহানিও কোনো মনৰ বেথা;
ত্যাগী মনৰ তুমি প্ৰশান্ত
বাৰিষা।
তোমাৰ বনত ফুলি উঠে
প্ৰকৃত মানৱতা
প্ৰতিটো শব্দত সমগ্ৰ জীৱনৰ
বিচিৰ জীৱন গাঁথা।
এক্য সমন্বয়ৰ
বান্ধিলা কৰণাৰ মালা
নহ'ব অন্ত তোমাৰ তুলনাহীন
অসীম মানৱতা

শীঘ্ৰ মীনু ভীষণভীজ
চোল্লুসি চোল্লু
শীঘ্ৰ মীনু ভীষণভীজ
চোল্লুসি চোল্লু
শীঘ্ৰ মীনু ভীষণভীজ
চোল্লুসি চোল্লু
শীঘ্ৰ মীনু ভীষণভীজ
চোল্লুসি চোল্লু

সেউজীয়া অসমীৰ
তুমি সৌৰভ বসন্ত
অসমীয়াৰ গৌৱৰ
চিৰ নমস্য তুমি সুধা কঠ।
হে মায়া মানৱ
নোযোৱা ক'তো হেবাই....
তুমিটো বসন্ত অসমীয়া
থাকিবা সদায় প্ৰতিজন অসমীয়াৰ শৰীৰত
তেজ হৈ
মহাবাহু বচ্ছপুত্ৰ হৈ
তুমি নৰ প্ৰজন্মৰ প্ৰেৰণাৰ প্ৰতীক
আহিবা উভতি আকৌ
আমাৰ মাজলৈ
পাহাৰ বৈয়াম একাকাৰ কৰি এটি
সুমধুৰ সুবীৰ্যা গীত হৈ।

শ্রীমতী বিয়া দাস
উচ্চতর মাধ্যমিক প্রথম বর্ষ
কলা শাখা

অঙ্গুষ্ঠির সময়
নৈর সৌন্তর দরে
প্রতিদিনাই এক নতুন যুগ
ঠিক এটা সন্ধিয়ার দরে

পাহাড়ের শৃণ্যতাত প্রাপ্তির চেতনা
কিন্তু ব'ব জানো সময়?

ডাঙুরে সৎ কথাকে কয়
সময় হেনো গতিশীল
স্থবির হৈ থাকে মাত্র মন
যি সদায় স্মৃতিশীল

সময়ে বেলে কথা কয়
সঁচা কথানে?

সময়ে কেরল শিকাই যায়
জীৱনক বন্ধাৰ নিয়ম
আৰু আমি প্রতিদিনাই কৰি যাওঁ
সময়ে শিকোৱা কৰম

ফাণুন, উভতি আহিবা ঘূৰি যোৱাৰ বাটেৰে

শ্রীমতী চিলমিল সপোন হাজৰিকা
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক, কলা শাখা

আকাশৰ বিশালতাৰ আঁৰেদি
তুমি বাক আহিছানে ঘূৰি?
নীল আকাশৰ নীলা চৰাইজনীক
লগতে লৈ
বোলাই দিবাহি তাইৰ গাত
সোণাৰৰ হালধীয়া বং
দূৰৈত বাজি উঠিব
এটি সুমধুৰ বাঁহী
মিলি যাৰ সেই সুৰ
দেহা শাত পেলাই যোৱা
ফাণুনী মলয়াজাকৰ সতে
চিনাকি অচিনাকি চারনিৰে
দি যাবাহি তোমাৰ গোপন পৰিচয়
শুকান ধূলিময় পৃথিবীত
গাই যাবা ঐনিতমৰ গান
আলি আই লুগাঙুৰ আপঙ্গৰ
জুতি ল'বলৈ নাপাহৰিবা
স্বতন্ত্রে সাঁচি দৈছে
তোমালৈয়ে বুলি
অপৰিপক্ষ হৃদয়ৰ অনভিজ্ঞ অনুভূতিবোৰত
তিয়াই যাবাহি আকাশে বতাহে তোমাৰ বং
ফাণুন, উভতি আহিবা ঘূৰি যোৱাৰ বাটেৰে

(২০১৩-২০১৪ বৰ্ষৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ 'সাহিত্য
প্রতিযোগিতা'ৰ থলীতে লিখা কবিতা প্রতিযোগিতাৰ দ্বিতীয়
পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

ফাগুনৰ উত্তুরা জীৱন

শ্রী তৰণ শইকীয়া
স্নাতক প্রথম যান্মাসিক, কলা শাখা

ফাগুনৰ ৰং

ফাগুন মানে হেনো
প্ৰকৃতিৰ লঠঙা বৰপ
এটা প্ৰস্ফুটিত আশাৰ
অবাস্তৱ সপোন.....

ফাগুনৰ বাট উত্তুরা জীৱন
হৈ পৰে ধূলিৰ এক ক্ষুদ্ৰ কণিকা
উত্তুরা জীৱনে বিচাৰে
এটোপাল পানী....

নিৰ্মেঘ আকাশ
তাৰ তলতে প্ৰাণ পাই উঠে
কবিৰ সপ্ত সুৰৱ গান

আশা মাথো এটা
প্ৰস্ফুটিত সপোন.....
ফাগুন ফাগুন ফাগুন

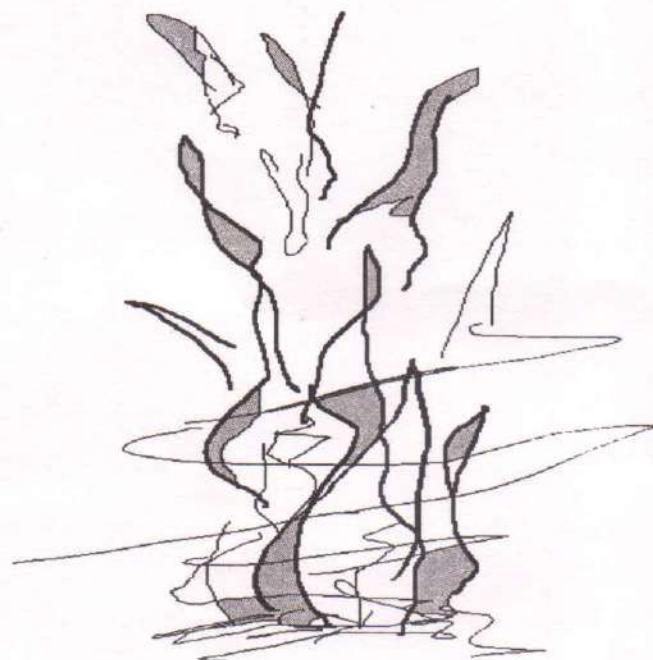
(২০১৩-২০১৪ বৰ্ষৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ 'সাহিত্য
প্রতিযোগিতা'ৰ থলীতে লিখা কবিতা প্রতিযোগিতাৰ তৃতীয়
পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

পছোৱা জাকে ভূমুকি মাৰিছে
দেহ মন চুই গৈছে
শুকান পৃথিবীৰ সুগন্ধিক
অনুভূত কৰিবলৈ
চুৰীয়া বতাহজাকৰ পথিলাই উৰা মাৰিছে
বৰপৰী কপৌ জোপাত
কলিৰ প্ৰস্ফুটিত বৰপ
আগতীয়া বিহুৰ সুবাস বিলাই
বগা গুলপীয়া বঙ্গৰ
ধূলি ছটিয়াইছে
ফাগুনী পছোৱা জাকে ভূমুকি মাৰিছে
কিছুমান গছৰ পাত
সৰিছে ইতিমধ্যে সৰা নাই বছতো
তথাপিও যেন ফাগুনৰ ৰং
সিঁচিছে পছোৱা জাকে
সিঁচিছে দেহ মন চুই যোৱা
এক বঙ্গীন ঝাতুৰ সুবাস
সেই ৰং ফাগুনৰ
সেই ঝাতু ফাগুন
আমাৰ বাপতি সাহোন
জাননী দিওঁতা এয়াই
ফাগুন।

(২০১৩-২০১৪ বৰ্ষৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ 'সাহিত্য
প্রতিযোগিতা'ৰ থলীতে লিখা কবিতা প্রতিযোগিতাৰ উদগনি
বটা প্ৰাপ্ত)

চিত্তাশিঙ্গ

ରାଜ୍ନୀତିଶୈଳୀ

মহিলার অধিকার আৰু হিংসা

ড° নন্দিতা কাকতি

সহযোগী অধ্যাপিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

মহিলার অধিকার সমূহক 'মানর
অধিকার' হিচাবে বিবেচনা করাটো এটা
বিশ্বজনীন ধারণা। মানর অধিকার বুলি
কওঁতে সেই অধিকার বা স্বাধীনতাসমূহক
সৃচায় যি বিলাক জাতি, বর্ণ, ধর্ম, লিঙ্গ
নির্বিশেষে সকলো ব্যক্তির বাবে
প্রদান করা সম্মান। এই
অধিকারবোৰৰ অবিহনে ব্যক্তিৰ
শাৰীৰিক, মানসিক উৎকর্ষ সাধন
সম্ভৱ নহয়। বাস্তুসংঘই বিভিন্ন
ঘোষণা, প্রস্তাৱনা, চনদৰ জৰিয়তে
এই মানৰ অধিকার সমূহৰ সুৰক্ষাৰ
ব্যৱস্থা কৰিছে।

ମହିଳାର ଅଧିକାର ଆବଶ୍ୟକ ହିଁସା,
ନିୟାୟତନ :

বিশ্বের মুঠ জনসংখ্যার প্রায় অধিক সংখ্যকেই মহিলা। শতিকাজুরি এই মহিলা সকলে বিভিন্ন ধরণের সামাজিক, অর্থনৈতিক, শারীরিক, মানসিক উৎপীড়নের বলি হৈ আহিছে, যিবিলাকে তেওঁলোকের সমাজত মানের অধিকাব আৰু স্বাধীনতা সমৃহক উপভোগ কৰাত বাধাৰ সৃষ্টি কৰি আহিছে। যদিও আন্তজাতিক আৰু বাস্তুৰ বিভিন্ন আইনেৰে অধিকাৰসমূহৰ সুৰক্ষাৰ বাবে ব্যৱস্থা কৰিছে তথাপি মহিলাসকল বিভিন্ন সামাজিক নিয়ন্তনের বলি হৈছে। আন

କଥାତ କବଲେ ଗଲେ ମହିଳାସକଳର 'ମାନର ଅଧିକାର'କ ଅମାନରୀୟ ଭାବେ ଅରଜା କରା ହେଛେ । ମେଯେହେ ମାନର ଅଧିକାର ଖର୍ବ ହୋଇବୁଲି କଲେ 'ମହିଳାର ଅଧିକାର' ବିପରୀ ହୋଇବେ ସୂଚାଯ ।

ନିୟାତିନ ବୁଲି କଲେ ଯିକୋନୋ ଧରଣର ଶାରୀରିକ,
ମାନସିକ ଅତ୍ୟାଚାରର କଥାକେଇ ସାମରି ଲାଯ । ସେତିଆ ଘରର

সদস্যৰ দ্বাৰা
নিয়ৰ্ত্তনৰ ঘটনা
সংঘটিত হয় তাক
গাৰ্হস্থ্য হিংসা,
নিয়ৰ্ত্তন বুলি (domestic violence) জনা
যায়।

মানব সমাজত

ধরণৰ নিয়ৰ্তন, আতিশয়াৰ বলি হৈআহিছে। ভাৰতীয় সমাজ
ব্যৱস্থাত নাৰীক দুৰ্গা, কালী, সৰস্বতী আদি বিভিন্ন দেৱীৰ
নামেৰে পূজা অৰ্�চনা কৰা হয়। আনন্দাতেন্দি ইয়াতেই তেওঁলোক
নিয়তিতা, ধৰ্মিতা হৈছে। যৌতুকৰ বাবে ন-বোৱাৰীজনীক
জ্ঞালাই দিয়া হৈছে, যৌন আতিশয়াৰ বলি হ'ব লগা হৈছে।
মানসিক ভাৱে অত্যাচাৰ কৰা হৈছে, পতিয়ে পত্ৰীক, শাহ-
শহৰে বোৱাৰীক সন্তাব্য সন্তানৰ লিঙ্গ নিৰ্দৰণৰ বাবে জোৰকৈ
ভ্ৰণ পৰীক্ষাৰ বাবে পঠোৱা হৈছে, কল্যা সন্তানৰ ভ্ৰণ হত্যাৰ
বাবে বাধ্য কৰোৱা হৈছে। মুঠতে বিভিন্ন ধৰণৰে নাৰীসকল
নিয়তিতা হৈছে। ভাৰতীয় সংবিধানৰ সুৰক্ষা ব্যৱস্থাই
তেওঁলোকক সুৰক্ষিত কৰিব পৰা নাই। পৰিসংখ্যা অনুসৰি
ভাৰতত প্রত্যেক ৩ মিনিটৰ গড় হিচাপে এটাকৈ নাৰী
নিয়ৰ্তনৰ গোচৰ আৰক্ষীৰ ওচৰত পঞ্জীয়ন কৰা হৈছে।

অসমৰ মহিলাসকলো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। যিথন
অসমত পৰম্পৰাগতভাৱে মহিলাসকলৰ এক সমাজজনক স্থান
আছিল, সেইখন অসমতে প্ৰত্যেক দিনাইনাৰীয়ে বিভিন্ন ধৰণৰ
নিৰ্যাতনৰ বলি হৈছে। আনকি গাৰ্হস্থ্য হিংসাৰ পৰা নাৰীক
প্ৰতিৰক্ষা আইন ২০০৫ (Protection of Woman from
domestic violence Act, 2005) ও নাৰীক মানৰ
অধিকাৰ সুৰক্ষা দিব পৰা নাই।

বিভিন্ন উৎসৱ

পৰা পোৱা তথ্যই এটা
কথা উদঙ্গাই দিছে যে
ভাৰতত প্ৰতি ২৯
মিনিটত এটাকৈ ধৰণৰ
ঘটনা সংঘটিত হৈছে।
অসম আৰক্ষীৰ তথ্য
অনুসৰি ২০০৫-০৬
চনত ১২০৮ টা, ২০০৬-
০৭ চনত ১২২২ টা আৰু
২০০৭-০৮ চনত
১২৮২ টা ধৰণৰ গোচৰ
পঞ্জীয়ন হৈছে। ইয়াৰে
আকো ১০৯ গৰাকী নাবালিকা (Minor Girls)।

যৌতুক জনিত কাৰণত ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতিদিনে ৫০
টা মৃত্যুৰ গোচৰ পঞ্জীয়ন হৈছে। এগৰাকী নাৰীক তেওঁলোকৰ
ইঙ্গিত যৌতুক নোপোৱাৰ কাৰণে বিয়াৰ পিছতো স্বামী গৃহৰ
বিভিন্ন সদস্যৰ দ্বাৰা নিৰ্যাতনৰ বলি হয়। নিজ স্বামী, শাহুশ্বৰ,
নদেক ইত্যাদিৰ দ্বাৰা বিভিন্ন ধৰণৰ হিংসাত্মক ঘটনাৰ বলি
হয়। যেতিয়া বোৱাৰীৰ ঘৰৰ পৰা কোনো উপহাৰ বা নগদ
ধন বিচৰা ধৰণেৰে পোৱাৰ আশা নাইকিয়া হয় তেতিয়াই
বোৱাৰীজনীৰ গাত জুটি লগাই দিয়া হয় আৰু অন্যান্য হিংসাত্মক
কাৰ্যৰ দ্বাৰা মৃত্যুমুখলৈ ঠেলি দিয়া হয়। এনেধৰণৰ হিংসাত্মক
কাৰ্যৰ দ্বাৰা ১১৯ গৰাকী মহিলা ২০০৭-০৮ চনত মৃত্যু মুখত
পৰিষে। ২০০৬-০৭ চনত ৮৪ গৰাকী আৰু ২০০৫-০৬ চনত
৮৮ গৰাকীৰ মৃত্যু হৈছে।

তদুপৰি মহিলাসকল তেওঁলোকৰ কৰ্মসূলীত,
ছাত্ৰীগৰাকী বিদ্যালয়ত ক্লাচ শিক্ষকৰ হাতত, বনকৰা
ছোৱালীজনী মালিকৰ হাতত আনকি শাৰীৰিকভাৱে অক্ষম

ছোৱালীজনীও যৌন আতিশয়ৰ পৰা বক্ষা পৰা নাই বুলি
বিভিন্ন সংবাদ পত্ৰ, 'ৰেডিঅ', টেলিভিশনৰ বাতৰিয়ে প্ৰামাণ্য
তথ্য আগবঢ়াইছে। এই বিলাকৰ উপৰিও ‘ডাইনী’ৰ সন্দেহত
কিছুমান মহিলাক জঘন্য অত্যাচাৰ কৰি হত্যা কৰাৰ লোমহৰ্ষক
ঘটনা বিলাক প্ৰধানকৈ জনজাতীয় এলেকাত সংঘটিত হয়।
অসমত ২০০৬ চনৰ ১৮ মাৰ্চত বিশ্বানাথ চাৰিআলিৰ
শাকামোঠা চাহ বাগিছুত আৰু ২০০৮ চনৰ ১৭ চেপ্টেম্বৰত

শোণিতপুৰ জিলাৰ ঠেকেৰালগা
গাঁৰত সংঘটিত হোৱা ডাইনী
হত্যাৰ লোমহৰ্ষক ঘটনাই প্ৰমাণ
কৰে যে মহিলা সকল কেনেধৰণৰ
হিংসাৰ চিকাৰ হ'বলগীয়া হয়।

বিভিন্ন চৰকাৰী
তথ্যসমূহে কেৱল মাত্ৰ
পঞ্জীয়নভূক্ত ঘটনাবোৰ কথাহে
কৈছে। তাতোতকৈ অধিক
সংখ্যক নিৰ্যাতনৰ ঘটনাই
পোহৰলৈ নহাকৈয়ে থাকি যায়।
অসমত ২০০৫ ৰ পৰা ২০০৮
চনলৈকে মুঠ ২০,১৩৪ টা নাৰী

নিৰ্যাতনৰ গোচৰ পঞ্জীয়ন হৈছে। গতিকে এই তথ্যই প্ৰমাণ
কৰে যে প্ৰচলিত আইনৰ ব্যৱস্থাই আনকি domestic violence Act, ২০০৫ যেও নাৰী নিৰ্যাতন কমাৰ পৰা নাই।
বৰঞ্চ বৃদ্ধিহে পাইছে। অমানৰীয়ভাৱে নাৰীৰ অধিকাৰ সমূহক
হত্যা কৰা হৈছে। গতিকে ক্ৰমাগতভাৱে বৃদ্ধি পোৱা নাৰী
নিৰ্যাতনৰ ধাৰাটোক এতিয়াই প্ৰতিহত কৰিব নোৱাৰিলৈ অনুৰ
ভৱিষ্যতে এখন সুস্থ শান্তিপূৰ্ণ গণতান্ত্ৰিক সমাজৰ কথা কল্পনা
কৰিব নোৱাৰি, নাৰীয়ে নাৰীক অত্যাচাৰ কৰাৰ মানসিকতা
সংস্কাৰ কৰিব লাগিব, কাৰণ যৌতুকজনিত প্ৰায়বোৰ হিংসাত্মক
কাৰ্যতে শাহ হিচাপে, নন্দ হিচাপে নাৰী গৰাকীয়ে মুখ্য ভূমিকা
লোৱা দেখা যায়। অশিক্ষিতাৰ সমানে শিক্ষিতাসকলেও এনে

কাৰ্যতে জড়িত থকা দেখা যায়। চৰকাৰী আৰু বে-চৰকাৰী
সকলো মাধ্যমেৰে নাৰী-পুৰুষ উভয়েই মানৱতাৰ মন্ত্ৰেৰে শান্তি

প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে সামূহিক প্ৰচেষ্টা চলাব লাগিব।

সহায় লৈঃ

Record of CID, Assam Police

হকে সু-প্রচেষ্টা চলোরা উচিত।

“পঢ়াই, পড়ে, বোরে পাণ — এই তিনিলোকে নিচিঠে আন”। এই বাক্যশাবীর প্রযোজ্যতাক একেবারতে নই কৰাৰ থল নাই যদিও এইখনিতে স্মর্তব্য যে অতি দুখ জনক ভাৱে বাঢ়ি অহা প্ৰাইভেট টিউচনে শিক্ষানুষ্ঠানত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাইছে। শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষকৰ ফোপোলা স্বৰূপটো উদঙ্গই দিয়াৰ পাছত উক্ত বাক্যশাবী অন্তৰ্গত “পঢ়াই শব্দটোত অৰ্থ অধিক ক্ৰটি পূৰ্ণ যেন অনুভৱ হয়। শিক্ষকসকলে শ্ৰেণীকোঠাত যদি নিজৰ বিষয় সমূহ খৰচি মাৰি পঢ়ায়েই তেনে এই প্ৰাইভেট টিউচনৰ প্ৰয়োজন কোনথিনিত? নে পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাত কেৱল শিক্ষকসকলেই জগৰীয়া নহয়, সমানেই জগৰীয়া অভিভাৱকসকলো। কাৰণ অধিক চিন্তনীয়ভাৱে বৃদ্ধি পোৱা ‘প্ৰাইভেট টিউচন’ৰ জোৰ আমাৰ এই ছা৤্ৰ- অভিভাৱক সকলৈ বাককৈয়ে সংক্ৰমণ ঘটিছে। সেয়ে নিজৰ সন্তানটিৰ শিক্ষাৰ বাবে ল'বলগীয়া যত্ন হিচাপে হিচাপত পৰা শিক্ষকজনৰ ওচৰত কেনেকৈ টিউচন দিব পৰা যায়। সেই লৈ তেওঁলোক ব্যন্ত। অথচ শিক্ষানুষ্ঠানলৈ গৈ নিজৰ সন্তানটিয়ে সঠিকভাৱে শিক্ষা লাভ কৰিছেনে নাই, শিক্ষাদানৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষকসকল কিমান কৰ্তব্য পৰায়ণ সেইবোৰ চিন্তা-চৰ্চা কৰাৰ ওপৰত কোনো ধৰণৰ গুৰুত্ব নাই। অতি সম্প্ৰতি শ্ৰেণীকোঠাৰ পাঠত মনোযোগ নিদিয়া, নিজ নৈমিত্তিক পঢ়াশুনাত অৱহেলা কৰা কিছু সংখ্যক ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীয়ে পৰীক্ষাৰ বহীত ভাল নম্বৰ পাই উন্নীৰ্ণ হোৱাৰ কু-অভিপ্ৰায়ত নকল কৰাৰ দৰে দুঃখার্থও ক্ৰমাগতভাৱে বাঢ়িবলৈ লৈছে। আনকি এই নকল কৰা কাৰ্য্যৰ বিৰুদ্ধে পদক্ষেপ লোৱা শিক্ষকে সময়ে সময়ে উদগু ছা৤্ৰৰ হাতত প্ৰহাৰ হ'ব লগাৰ দৰে অপমানজনক কাৰ্য্যও একে বাৰে কম নহয়। লগতে ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যমৰ কু-প্ৰভাৱেও শিক্ষানুষ্ঠান বিলাকত উচ্ছৃংজলতাত ইঞ্চন যোগাইছে। মুঠৰ ওপৰত আমাৰ শিক্ষানুষ্ঠানবোৰ বাহিৰে ভিতৰে আসেৰাহপূৰ্ণ হৈ পৰিছে। ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰী সকলে শিক্ষাৰ প্ৰতি ৰাখিব লগা যি সন্মান সি অকল্পনীয় হাৰত হ্ৰাস পাৰলৈ লৈছে।

ইয়াৰ মূলতে নতুনত্বহীন ধাৰাৰাহিক শিক্ষা ব্যৱস্থাও এটি কাৰক হ'ব পাৰে। পূৰ্বৰ গতিধাৰাতে চলি অহা শিক্ষা নীতিত যদি কিছু পৰিবৰ্তন সাধন কৰিব পৰা হ'লহেঁতেন তেনে ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰী সকলৰ মাজতো হয়তো শিক্ষাৰ প্ৰতি স্পৃহা বढ়াৰ লগতে সংস্থাপনৰ দৰে কাৰ্য্যও কিছু পৰিমাণে লাঘৰ কৰিব পৰা

গ'লহেঁতেন। কিন্তু আমাৰ শিক্ষা পাঠ্যক্ৰমত তেনে বৃত্তিমূলক শিক্ষাৰ এনে কোনো নতুন শিক্ষা আঁচনিৰ সন্তাৱনীয়তা আমি দেখা পোৱা নাই। অন্যহাতে আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত “Maximum teaching minimum learning” এনে হোৱাৰ বাবে ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীসকলে প্ৰাকৃতিক ভাৱে শিকাৰ মুকলি পৰিৱেশ পোৱা নাই যেন অনুভৱ হৈছে। লগতে আমাৰ সমাজৰ কৰ্ম-সংস্কৃতি, শ্ৰেণীবোধ আৰু গভীৰ দেশ প্ৰেমৰ অভাৱ। আমাৰ সমাজত নিজ পৰিয়ালৰ স্বাৰ্থ প্ৰেমটোহে বেছি। কিন্তু বিদেশৰ ছা৤্ৰসকল কাৰিকৰী দিশত বিজ্ঞানকে ধৰি বিভিন্ন দিশত পাৰদৰ্শী। এনেজাতীয় কিছু তুলনামূলক কথা বতৰা আমি মাজে-সময়ে শুনিবলৈ পাওঁ। কিন্তু আমাৰ প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ আধুনিকীকৰণ, সকলোবোৰ শিক্ষা বিষয়কে বিজ্ঞান সন্মত আৰু ব্যৱহাৰিক শিক্ষাৰ জৰিয়তে ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰী সকলক শিক্ষা প্ৰদান কাৰ্য্যকৰী ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ হকে যি শিক্ষা বিপ্লব গঢ়ি উঠিব লাগিছিল সেই বিষয়ে কিন্তু সকলো নিমাত। অৰ্থাৎ সকলো শিক্ষানুষ্ঠানতে যদি বিজ্ঞান শিক্ষাৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ হেতু ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীসকলৰ ব্যৱহাৰিক পৰীক্ষণৰ হকে উন্নত মানদণ্ডৰ সা-সঁজুলিৰে একোটি গৱেষণাগাগাৰৰ ব্যৱস্থা থাকিলহেঁতেন অৰ্থনীতি, সমাজশাস্ত্ৰ, বুৰঞ্জী শিক্ষাৰ দৰে বিষয়বোৰত ক্ষেত্ৰভিত্তিক ব্যৱহাৰিক জ্ঞানৰ সু-বন্দৰস্ত থাকিলহেঁতেন।

পৰীক্ষার্থীয়ে আশা কৰা মতে পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য্যতা লাভ কৰিলে পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি পৰীক্ষা সমূহত আৰু অধিক সুফল দেখুৱাৰ ক্ষেত্ৰত আগ্রহী হয় আৰু ই ছা৤্ৰ-ছা৤্ৰীৰ জীৱনৰ সপোন গঢ়াত সহায়ক হয়। কিন্তু বৰ্তমান ‘চেৰা’ কৰ্তৃপক্ষ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণাৰ সময়ত ছা৤্ৰ সকলৰ পৰীক্ষা দিয়া বিষয় সমূহৰ নম্বৰ তালিকা যথেষ্ট বিসংগতিপূৰ্ণভাৱে প্ৰকাশ হোৱা

সচেতন মহলৰ দৃষ্টি গোচৰ হৈছে। এইটো শিক্ষা জগতৰ বাবে শুভ লক্ষণৰ পৰিচায়ক হ'ব নোৱাৰে। অন্যহাতে এনে হোৱাৰ কাৰণ পৰ্যালোচনা কৰিলে দেখা যায় অনভিজ্ঞ পৰীক্ষকৰ দ্বাৰা বহী নিৰীক্ষণ কৰাৰ বাবে আশা কৰা মতে মেধাবী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সুফল নাপায়। সেয়ে আমি সৰ্বান্তকৰণে কামনা কৰো কমেও পাঁচ বছৰ শিক্ষকতা কৰাৰ পাছতহে বহী চাবলৈ দিব লাগে। যাতে আগস্তক দিনৰ অমূল্য মানৰ সম্পদ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত সাৱধানেৰে পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি উত্তৰ পুৰুষৰ হিত সাধনৰ হকে পথ প্ৰদৰ্শক হওঁক।

শৃংখলাবোধ আৰু নিয়মানুবৰ্ত্তিতাই মানৰ জীৱন পৰিশীলিত কৰে। মানৰ জীৱন অমূল্য। সেয়েহে অমূল্য সম্পদক যোগাত্মক দিশত হে নিয়োজিত কৰা উচিত। মানুহ সমাজপৰিয় প্ৰাণী, সমাজৰ অবিহনে মানুহৰ অস্তিত্বৰ কথা ভাবিব নোৱাৰি। সেয়েহে অভিভাৱক সকলে নিজৰ সন্তানক যদি এক সু-ৰচি পূৰ্ণ পাৰিবাৰিক পৰিৱেশৰ মাজত সু-সংস্কাৰেৰে নিয়মানুবৰ্ত্তিতা, সময়ানুবৰ্ত্তিতা আৰু শৃংখলাবোধৰ জ্ঞানেৰে জ্ঞানী কৰি ডাঙৰ দীঘল কৰে তেন্তে এনে সন্তানে কালক্ৰমত যুৱক হৈ উচ্ছৃংখলতাৰ দৰে বিজতৰীয়া আচৰণ কেতিয়াও প্ৰদৰ্শন নকৰে। ছাত্ৰস্থাই হৈছে জীৱনক ন-ৰূপ দি সজোৱাৰ আপুৰগীয়া সময়। সেয়েহে এই বিশেষ সময়ছোৱাত পিতৃ-মাতৃ তথা অভিভাৱকে সন্তানৰ জীৱনৰ শুদ্ধ দিক নিৰ্গায়িক হৈ প্ৰকৃত পথেৰে পৰিচালিত হোৱাৰ মূল সহায়ক হোৱাটো নিতান্তই বাঞ্ছনীয়। বৰ্তমান প্ৰায় বিলাক অভিভাৱকেই সন্তানৰ স্মেহন্ত হৈ বিভিন্ন ধৰণৰ বিলাসী উপহাৰেৰে সন্তানৰ মন যোগোৱা দেখা যায়। যিবোৰ উপহাৰে নেকি ব্যৱহাৰৰ দিশত কোনো যোগাত্মক ক্ৰিয়াই নাই। ছাত্ৰ শক্তি তথা যুৱ শক্তি এক বৃহৎ শক্তি। এক সুসংহত চিন্তন, যোগাত্মক ভাবধাৰা আৰু সু-নিয়ন্ত্ৰিত চালিকা শক্তিৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ দেশাভাৱেৰে উদ্বৃন্দ হৈনিঃস্বার্থ কৰ্তব্য নিষ্ঠাৰ বাহুবলেৰে এখনি সুন্দৰ সমাজ

প্ৰতিষ্ঠা কৰি স্বদেশৰ সৰ্বতোপ্রকাৰৰ হিত সাধনৰ সহায়ক হ'ব পাৰে। সু-শিক্ষাৰে প্ৰবৃন্দ এই যুৱক সকল। কিন্তু সাম্প্ৰতিক কালত যুৱ সমাজৰ মাজত কিছুসংখ্যক যুৱক অসহিষ্ণুও যুৱ আৰু উচ্ছৃংখল হৈ উঠা দেখা গৈছে। এই সকল উচ্ছৃংখল যুৱকৰ বাবে অগ্ৰজসকলৰ জগতজোৱা চানেকী আৰু মহান আদৰ্শ আজি মাত্ৰ বুৰঞ্জীহৈ। এইবোৰৰ পৰা তেওঁলোকে ল'ব লগা গুণ বা আদৰ্শ তেওঁলোকৰ বাবে অথহীন। অত্যাধুনিকতাক পোষকতা কৰা এই শ্ৰেণীৰ যুৱকৰ বাবে পশ্চিমীয়া দেশৰ, সংস্কৃতিৰে নিজকে পৰিপুষ্ট কৰি, স্বদেশীয় বীতি-নীতি সংস্কাৰ আৰু পৰম্পৰালৈ পিঠি দিব পৰাটোৱেই যেন আধুনিক জগতৰ ‘বাসিন্দা পৰিচয় পত্ৰ’। এই যুৱক সকলে আপোন দেশত মাটি-পানীৰ লগত যোগসূত্ৰ নিঃশেষ কৰি ক্ৰমাং এক অচিন বৰপলৈ ৰূপান্তৰ হোৱাৰ উপক্ৰম কৰি কাউৰীয়ে মৰা হ'বলৈ যোৱাৰ লেখীয়া বহুৱা সাজি আনৰ হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হৈ আপোন দেশৰ সন্মান হানি কৰিছে। পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ববোধ এই উচ্ছৃংখল যুৱক সকলৰ বাবে এতিয়া হিতীয় শ্ৰেণীৰ কথা। উচ্ছৃংখল জীৱনৰ মাদকতাহে তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰয়োজনীয় কথা। অশেষ কষ্ট স্বীকাৰেৰে উপাৰ্জন কৰা ধনেৰে সন্তানৰ তাগিদাক উপেক্ষা কৰিব নোৱাৰি অভিভাৱকে কিনি দিয়া বাহিকত উঠি অলিয়ে গলিয়ে ঘূৰি প্ৰয়োজনীয়তা মিছ দোহাই দি ঘৰৰ পৰা আদায় কৰা ধন ম'বাইলতে অনৰ্থক ঘন্টাজোৱা অথবা ফোন কৰি কৰি মূল্যবান সময় আৰু ধন খৰচ কৰি লগতে বেষ্টেৰেন্টেত জিভাৰ তৃপ্তি লৈ শিক্ষানুষ্ঠানৰ শৈক্ষিক সময় নষ্ট কৰি অদৰকাৰী কাৰ্যাৰ লগতে পনীয়া সোণৰ অপচয় কৰি উদ্দেশ্যবিহীন ভাৱে ঘূৰি ফুৰাটোৱেই এই শ্ৰেণী উচ্ছৃংখল যুৱকৰ এৰাব নোৱাৰা দৈনন্দিন কাৰ্য্যসূচী। ইয়াৰোপৰি বৰ্তমান সমাজত গা কৰি উঠা নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ প্ৰতি ক্ৰমাগত ভাৱে বাঢ়ি অহা তীব্ৰ আসন্তিৰ ফলত সংঘাটিত সমূহ সঘনে সংঘাটিত হ'বলৈ লৈছে। এই সমস্যাই সৃষ্টি কৰা আৰ্থিক সমস্যা এনে ধৰণে ব্যাপক হাৰত বৃদ্ধি পোৱা যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ কাৰক হিচাপে বৰ্তমান সময়ত দ্রুত গতিত বৃদ্ধি পোৱা নিৱনুৱা সমস্যা, বঞ্চনা, অত্যাধিক নৈৰাশ্যতায়ো কিছু মাত্ৰাৰ খোৱাক যোগোৱা

বুলিও কোনো কোনোয়ে ক'ব খোজে। সি যি কি নহওঁক কিয়,
যি কাৰণতেই এনে অসৎ কাৰ্য কৰক, সি কোনো মতে ক্ষমাৰ
যোগ্য নহয়।

শিক্ষানুষ্ঠান সমূহক জ্ঞানৰ মন্দিৰ বুলি গণ্য কৰা হয়।
য'ব পৰাই ছাত্ৰই মূল্যবান শিক্ষাৰ দৰে অতুলনীয় সম্পদ
আহৰণ কৰিছে। সেয়ে ছাত্ৰৰ বাবে শিক্ষানুষ্ঠান চিৰনমস্য। কিন্তু
শেহতীয়াকৈ মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্যায়ত ‘ৰেগিং নামৰ
কাৰ্যটোৱে অতি ভয়াৰহ কপ ধাৰণ কৰিছে। যদিও ইয়াক
নিৰ্মূলৰ বাবে আইনো প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছে তথাপি ইয়াক
সম্পূৰ্ণ নিৰ্মূল কৰিব পৰা নাই যেন অনুমান হয়। বহুতো মেধাৰী
ছাত্ৰই ৰেগিংৰ মানসিক, শাৰীৰিক উৎপীড়ন আৰু অশ্লীল
ব্যৱহাৰৰ বলি হৈ মনৰ উচ্ছকাংক্ষাক জলাঞ্জলি দি নিৰস মনেৰে
ঘৰৰ ল'ৰা ঘৰলৈ উভতিব লগীয়া হৈছে। বহুতো হয়তো
হোষ্টেলতে আত্মহত্যাৰ পথ বাছি লোৱা উদাহৰণো কম নহয়।
এনে দুঃখতিকাৰীয়ে দৃষ্টান্তমূলক শাস্তি পোৱাটো আমি কামনা
কৰো।

আমি সৰুতে এটি পাঠত পঢ়িবলৈ পাইছিলো যে
'অনুশাসনহীন জীৱন কাণ্ডাৰী নথকা নাৰু দৰে।' অনুশাসনে
মানুহৰ জীৱন কৰি তোলে সুন্দৰ, সজাই পৰিপাটি। এই ক্ষেত্ৰত
আমাৰ ছাত্ৰ সকল কিমান আগ্ৰহী এই লেখাৰ জৰিয়তে আমি
যৎসামান্য চেষ্টা কৰিছোৱেই। ধৃষ্টতা যদিওৰা এই খিনিতে আমি
এটি অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ক তিলমান চুইয়োৱাৰ হেঁপাহ নুই
কৰিব নোৱাৰিলো। বিষয়টো হ'ল বিগত ঐতিহাসিক ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ মাজত অনুশাসনতাৰ বীজ যি বোপণ হ'ল ঐতিয়া সি
প্ৰকাণ বৃক্ষলৈ কৰ্পাসৰ হোৱাৰ লগে লগে এই বৃক্ষই যি দৰে
ডাল পাত বিস্তাৰ কৰিলে আজি আমাৰ সমগ্ৰ বাজ্যই হাড়ে
হিমজুৱে উপলক্ষি কৰিছে। অৱশ্যে সিয়েই আজি আমাৰ ছাত্ৰ
সমাজৰ প্ৰতি 'বুমেৰাং হৈ পৰিষে। কাৰণ ঐতিয়া যে সামান্য
একোটা কাৰণতেই আজি বোলে শ্ৰেণী বৰ্জন, কাহলৈ উপাচার্য
ঘৰাও, পৰহিলৈ গোলাঘাট বন্ধ, দুদিন মানৰ পিছত বাসন্তৰ
ঘন্টীয়া অসম বন্ধ, ঐতিয়া আমি বোৱে কি কৰো। এনেধৰণৰ
কাৰ্যসূচীয়ে শিক্ষা সময় আৰু শৈক্ষিক পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰাৰ
লগতে জনসাধাৰণক যে কিমান প্ৰকাৰে ক্ষতি সাধন কৰিছে
তাৰ হিচাপ সেই আন্দোলনকাৰী নেতা সকলে কিমান ৰাখিছে।

আচৰ্যকৰ যদিও ছাত্ৰ নেতাৰতে বহুতে আকৌ চাউল
কঠাও মোকলাইছে। এচাম উচ্ছংখল ছাত্ৰ নেতাই ভোগসৰ্বস্ব
জগতৰ প্ৰতি আসন্তু হৈ কৰ্ম বিমুখতাত ভুগি উচ্ছংখলতাৰ
অস্তিম দুৱাৰ-ডলিৰো বাহিৰ হৈ সহজে লাভ কৰিব পৰা ধনৰ
মোহত পৰি অপৰাধীৰ অনুকৰ জগতখনৰ লগত ঘনিষ্ঠতা
গঢ়িবলৈ বিনাদিঙ্কাই আগবাঢ়িবলৈ কিঞ্চিতমানো কুঠাবোধ
নকৰে। নাৰী অত্যাচাৰ, নাৰীক অশ্লীল ব্যৱহাৰ, অপহৰণ,
জঘন্য অপৰাধ সংঘটিত কৰি জনসংযোগৰ সুগম মাধ্যমৰ
সন্মুখত বীৰৰ দৰে থিয় হৈ নিজৰ পৰিয়ালৰ লগতে
সমাজখনলৈও কলঙ্কৰ কালিমা কঢ়িয়াই আনিছে। এই উচ্ছংখল
যুৱক সকলে সামাজিক দায়বদ্ধতা মূল সৃতিৰ পৰা আঁতিৰি এই
চাম উচ্ছংখল যুৱকৰ এতিয়া সমাজৰ নীতি নিয়ম, নিষিদ্ধতা
আৰু আইন তেওঁলোকৰ বাবে মূল্যহীন কথা হৈ পৰিষে। যি
সকল মাত্ৰ সমতুল্য মহিলা আৰু ভগীসম ছেৱালীৰ প্ৰতি
দেখুৱাৰ লগা নূন্যতম সন্মানকণ দেখুৱাবলৈ অপাৰণ,
সেইসকলৰ বাবু কি স'তে আৰু কি বিশ্বাসত দেশৰ ধৰণী
ধৰা আমাৰ উত্তৰ পুৰুষৰ বুলি ভাৰিব পাৰিম।

সি যি কি নহওঁক এতিয়াও কিন্তু আমাৰ সমাজত
উদ্যমী আৰু সজ চৰিত্ৰৰ যুৱকৰ নাটনি হোৱা নাই। ইয়ো
আমাৰেই সৌভাগ্য। এনে সৎ চৰিত্ৰৰ যুৱকেই ভাঙ্গেনমুখী
সমাজখনত সমাজ সংগঠক কৰণে আত্ম প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে
দেশ আৰু জনসাধাৰণৰ উত্তৰ দায়িত্ব ভাৰো পাতি ল'ব
লাগিব। মানুহ সমাজপ্ৰিয়। ৰবিনচন ত্ৰুচুৱে কটোৱা নিৰ্জন
দীপৰ জীৱন কোনোৱে নিবিচাৰে। সমাজ কিন্তু চিৰস্থায়ী নহয়।
সেয়েহে জোৰ পূৰি হাত পোৱাৰ আগতেই আমাৰ সুযোগ্য
উত্তৰ পুৰুষে এনে অশুভ দিনৰ সংক্ৰমক ব্যাধিক মষিমূৰ
কৰাৰ দায়িত্বও নিজেই লৈ পথভ্ৰষ্ট সমাজবিমুখ আৰু
অধ্যয়নবিমুখ যুৱ বন্ধু সকলক উচ্ছংখলৰ একাকীভূত
পোতাশালৰ পৰা মুক্ত কৰি সৎ জন-সমাজৰ মজিয়ালৈ পুনৰ
ঘৰাই অনাৰ গুৰু দায়িত্ব ভাগ পালন কৰিব লাগিব। আৰু
তেওঁলোকেই বৌদ্ধিক আৰু শৈক্ষিক জগতলৈ আনিব লাগিব
নতুন চেতনাৰ অভিনৱ জাগৰণ। তাৰ বাবে শিক্ষক সমাজৰ
দায়িত্বও কোনো গুণে কম নহয়।

শুক্র ক্ষয়ে প্রাক শীর্ষ চিকিৎসা কর্তৃপক্ষের চৈতন্য পৌত্ৰ
ব্যক্তি সমূহ পুলিশ প্রাক প্রক্রিয়াক পুলিশ পুলিশ পুলিশ
চৈতন্য পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ

অসমত পঞ্চায়তীবাজ ব্যৱস্থাৰ ক্ৰমবিকাশ :

বৰ্তমান ৰাষ্ট্ৰ সমূহৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ
প্ৰশাসন হিচাপে স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসনক গণ্য
কৰা হয়। কিয়নো বৰ্তমানৰ প্ৰায় সকলো
ৰাষ্ট্ৰৰে আয়তন ডাঙৰ আৰু কেন্দ্ৰীয় বা
ৰাজ্যিক চৰকাৰৰ কামৰ বোজা যথেষ্ট বৃদ্ধি
পাইছে। দেশৰ প্রতিটো প্ৰান্তৰতে কেৱল
কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰে চৰু দিয়াটো সন্তুষ্ট নহয়।

সেয়ে প্ৰায়বোৰ
ৰাষ্ট্ৰই ক্ষমতাৰ
বিকেন্দ্ৰীক বণ
নীতি অৱলম্বন
কৰি ৰাজ্যিক
প্ৰশাসনৰ লগতে
স্থানীয় প্ৰশাসনৰ
কিছুমান সৰু সৰু
গোটৰ সৃষ্টি কৰি
স্থানীয় ৰাইজৰ
সহ যেৱাগত
সংশ্লিষ্ট অঞ্চলৰ
স্থানীয় সমস্যা

সমূহ সমাধা কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।
আমাৰ ভাৰতবৰ্ষতো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়।
ভাৰতবৰ্ষতো অন্যান্য ৰাষ্ট্ৰৰ নিচিনাকৈ
স্থানীয় প্ৰশাসনৰ ব্যৱস্থা আছে। ভাৰতবৰ্ষত
প্ৰাচীন কালৰে পৰা স্বায়ত্ত্ব শাসন ব্যৱস্থা
প্ৰৱৰ্তন হৈ আহিছে। অৱশ্যে সেই সময়ৰ
স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসন ব্যৱস্থা সমূহ সু-
শৃংখলিত নাছিল। ভাৰতৰ স্বায়ত্ত্ব শাসন
ব্যৱস্থা ইংৰাজ সকলৰ অৱদান বুলিহে ক'ব
পৰা যায়। ভাৰতবৰ্ষত তৃতীয় শতাব্দীৰ
পৰাই স্বায়ত্ত্ব শাসন ব্যৱস্থা আছে। মনুৰ স্মৃতি,
কৌটিল্যৰ অৰ্থশাস্ত্ৰ, ৰাজনৈতিক চুক্তি,

ভৰতীয় চৰু পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ
পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ
পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ
পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ পুলিশ
শাস্ত্ৰিয়া বৰুৱা
সহযোগী অধ্যাপিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
ভাৰতৰ
স্থানীয়

মেগেস্টেনিচৰ টোকা, দক্ষিণ ভাৰতত পোৱা অসংখ্য
শিলালিপিৰ পৰা প্ৰাচীন ভাৰতৰ স্বায়ত্ত্ব শাসনৰ আভাস পোৱা
হায়। এই বিলাকৰ ভিতৰত গিল্ড, নাগৰিক সংস্থা, সভা, উৰ
আদি ইংৰাজ সকলে ভাৰতবৰ্ষত শাসন কৰাৰ পাছতে এই
স্থানীয় শাসনবোৰৰ বিলুপ্তি হ'বলৈ ধৰে। প্ৰাচীন অসমতো
কিছুমান স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসিত অনুষ্ঠান আছিল। এই অনুষ্ঠান
বিলাকে দেৱানী আৰু ফৌজদাৰী গোচৰো নিষ্পত্তি কৰিব
পাৰিছিল। অসমৰ বড়ো,
কছৰী জনজাতিৰ মাজতো
গাঁও সমিতি নামৰ স্থানীয়
স্বায়ত্ত্ব শাসনৰ অনুষ্ঠান
আছিল। আহোম সকলৰ
দিনত মেল, খেল, নামঘৰ
আদি কিছুমান স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব
শাসিত অনুষ্ঠানৰ ব্যৱস্থা
আছিল।

অৱশ্যে ইংৰাজ সকল
ভাৰতলৈ অহাৰ পাছত
ভাৰতবৰ্ষত স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব
শাসন পদ্ধতিৰ এক আমোল

পৰিৱৰ্তন সাধন হয়। এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভাৱে নাম ল'ব লাগিব
গৱৰ্গৰ জেনেৰেল ল'ব বিপনৰ। তেওঁ ১৮৮২ চনত ভাৰতৰ
স্বায়ত্ত্ব শাসনৰ ক্ষেত্ৰত এক ঐতিহাসিক প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰে।
সেয়ে বিপণক আধুনিক ভাৰতৰ স্বায়ত্ত্ব শাসনৰ জন্মদাতা বুলি
কোৱা হয়। তেওঁ ভাৰতৰ জনসাধাৰণক স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসন
ব্যৱস্থাত অংশ গ্ৰহণ কৰাটো বিচাৰিছিল যদিও এই প্ৰস্তাৱে
সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ল। ১৯৪৭ চনত
ভাৰতবৰ্ষই স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ পাছত স্বায়ত্ত্ব শাসন ব্যৱস্থাৰ
এক আমোল পৰিৱৰ্তন সাধনৰ চেষ্টা কৰা হয়। ইয়াৰে ভিতৰত
১৯৪৮ চনৰ গ্ৰাম্য পঞ্চায়ত আইন, ১৯৫৭ চনৰ পঞ্চায়তী
ৰাজ আইন, ১৯৬৩ চনৰ পৌৰসভাৰ কৰ্মচাৰী প্ৰশিক্ষণ

সমিতি, ১৯৭২ চনৰ পঞ্চায়তী আইন, ১৯৮৬ চনৰ পঞ্চায়ত আইন, ১৯৯২ চনৰ পঞ্চায়তী ৰাজ আইন আদি।

অসমৰ স্থানীয় প্ৰশাসনৰ ক্ষেত্ৰত ১৮৬০ চনতে এখন সংযুক্ত জিলা ব'র্ড নিৰ্ধি গঠন কৰি পুঁজি সংগ্ৰহ কৰি দলং, আলিবাট আদি নিৰ্মাণ কৰিবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰিছিল। ১৮৮২ চনত অসম চৰকাৰে লোকেল ব'র্ড গঠন কৰিছিল আৰু ইবিলাক ১৯১৫ চন লৈকে সূচাৰু কাপে দায়িত্ব পালন কৰিছিল। ১৯১৫ চনত

অসম

চৰকাৰে

স্থানীয়

স্বায়ত্ত্ব

শাৰণ

আইন

প্ৰণয়ণ

কৰে।

১৯২৬

চনত

স্থানীয়

স্বায়ত্ত্ব

শাৰণ

আইনখনৰ

সংশোধন কৰি লোকেল ব'র্ড গঠনৰ ক্ষেত্ৰত কিছু পৰিৱৰ্তন ঘটোৱা হয়। ১৯৫০ চনৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষত অনুসূচীত জাতি আৰু জনজাতি লোকৰ কাৰণে লোকেল ব'র্ডৰ পৃথক আসনৰ ব্যৱস্থা কৰে। অৱশ্যে ১৯৫৯ চনৰ বলৱত্ত বায় মেহতা সমিতিৰ পৰামৰ্শৰ ভিত্তিত পঞ্চায়তী ৰাজ আইন কাৰ্যকৰী হোৱাৰ পাছত অসমত বহু বছৰ ধৰি চলি থকা লোকেল ব'র্ডৰ বিলুপ্তি হৈ গাঁও বিলাকত গাঁও পঞ্চায়ত, উন্নয়ন খণ্ডত আঞ্চলিক পঞ্চায়ত আৰু প্ৰত্যেক মহকুমাৰ মহকুমা পৰিষদ গঠনৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। আমাৰ এই আলোচনাত অসমত স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসন হিচাপে পঞ্চায়ত ব্যৱস্থাৰ ওপৰত আলোক পাত কৰিব বিচৰা হৈছে।

ভাৰতবৰ্ষ স্বাধীনতা পোৱাৰ আগতেই অসমৰ পঞ্চায়ত ব্যৱস্থাত কেইবাখনো আইন বলৱৎ কৰা হৈছিল। ইয়াৰে ভিতৰত ১৮৭০ চনৰ চিকিদাৰী পঞ্চায়ত আইনখনে অসমত পঞ্চায়ত গঠনৰ সূচনা কৰে। অৱশ্যে এই আইনখনে সমগ্ৰ অসমকে সামৰি লোৱা নাছিল। অসমৰ চিলেট, গোৱালপাৰা আৰু কাছাৰতহে এই পঞ্চায়ত আইন বলৱৎ হৈছিল। ১৯১৫ চনৰ স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসিত আইনৰ ভিত্তিত অসমতো পঞ্চায়ত গঠন কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছতে ১৯২৬ চনত লেজিচলেটিভ কাউন্সিল সমিতিৰ ভিত্তিত অসমত স্থানীয় স্বায়ত্ত্ব শাসন ব্যৱস্থা প্ৰবৰ্তন কৰা হৈছিল। অৱশ্যে

পুঁজিৰ অভাৱ, ৰাজনৈতিক সংকট, আদি কাৰণ সমূহৰ কাৰণে অসমত পঞ্চায়ত ব্যৱস্থাই কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিব নোৱাৰিলৈ।

ভাৰতবৰ্ষ স্বাধীনতা লাভ কৰিব পিছতে ১৯৪৮ চনত এখন গাঁও পঞ্চায়ত আইন প্ৰণয়ন কৰা হয় আৰু গ্ৰাম্য পঞ্চায়ত আৰু প্ৰাথমিক পঞ্চায়ত নামেৰে দুই ধৰণৰ পঞ্চায়ত ব্যৱস্থা অসমত প্ৰৱৰ্তন কৰা হয়। ইয়াৰ পিছতে ১৯৫৭ চনৰ পঞ্চায়তী ৰাজ আইনৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ১৯৫৯ চনত অসম পঞ্চায়ত

আইন গ্ৰহণ কৰি তিনি

তৰপীয়া পঞ্চায়তৰ ব্যৱস্থা

কৰে। গাঁও পঞ্চায়ত,

আঞ্চলিক পঞ্চায়ত আৰু

মহকুমা পৰিষদ। পুনৰ ১৯৭২

চনত পঞ্চায়ত বাজ আইনখন

সংশোধন কৰি তিনি তৰপীয়া

পঞ্চায়তৰ পৰিৱৰ্ত্তে

দুতৰপীয়া পঞ্চায়ত গঠন কৰা

হয়। এই আইনে আগৰ

আইনত থকা আঞ্চলিক

পঞ্চায়ত তুলি দি কেৱল গাঁও

পঞ্চায়ত আৰু মহকুমা

পৰিষদৰ ব্যৱস্থা কৰে। ১৯৮৬

চনত পঞ্চায়তী ৰাজ আইনৰ

সংশোধন ঘটাই পুনৰ তিনি তৰপীয়া পঞ্চায়ত ব্যৱস্থাৰ প্ৰৱৰ্তন কৰা হয়।

পঞ্চায়তী ৰাজ ক্ৰমবিকাশত ভাৰতবৰ্ষৰ সংবিধানৰ ৭৩ তম সংবিধান সংশোধনী অতিকে গুৰুত্বপূৰ্ণ। এই সংশোধনীৰ ভিত্তিত ১৯৯৪ চনৰ অসম পঞ্চায়ত আইন গ্ৰহণ কৰি অসমত তিনিতৰপীয়া পঞ্চায়ত ব্যৱস্থা বাহাল বাখে। এই আইনে গাঁও ভিত্তিত গাঁও পঞ্চায়ত, উন্নয়ন খণ্ডত আঞ্চলিক পঞ্চায়ত আৰু প্ৰত্যেক মহকুমাৰ মহকুমা পৰিষদৰ পৰিৱৰ্ত্তে জিলা ভিত্তিত জিলা পৰিষদৰ ব্যৱস্থা কৰে। আগৰ মহকুমা ভিত্তিত মহকুমা পৰিষদৰ পৰিৱৰ্ত্তে জিলা ভিত্তিত জিলা পৰিষদৰ ব্যৱস্থা এই নতুন আইনে সন্নিবিষ্ট কৰে। ১৯৯৪ চনৰ পঞ্চায়তী ৰাজ আইনখনৰ কিছুমান বিশেষ বৈশিষ্ট্য পৰিলক্ষিত হয়। মহিলাৰ বাবে ৩৩ শতাংশ আসন সংৰক্ষণ, অনুসূচীত জাতি আৰু জনজাতিলোকৰ কাৰণে আসন সংৰক্ষণ, সংশ্লিষ্ট লোকৰ সংৰক্ষিত আসনৰ ১/৩ অংশ আসন তেওঁলোকৰ মহিলাৰ কাৰণে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা, বিস্ত আয়োগ গঠন, নিৰ্বাচন আয়োগ গঠনৰ লগতে পূৰ্বতকৈ অধিক পৰিমাণে পঞ্চায়তৰ ক্ষমতা বৃদ্ধি, আদি দিশ সমূহ এই আইনখনত পৰিলক্ষিত হয়। ১১ নং সূচীৰ ভিত্তিত গ্ৰাম্য উন্নয়নৰ কাৰণে ২৯ টা বিষয় নিৰ্দৰ্শণ কৰি এই পঞ্চায়তীৰাজ আইনে গ্ৰামোন্নয়নত বিশেষ ভাৱে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে।

১৯৯৪ চনৰ পঞ্চায়তীৰাজ আইনে গাঁও পঞ্চায়ত

গঠনৰ ক্ষেত্ৰত এলেকাটোত ৬০০০ ৰ পৰা ১০,০০০ লৈ জনসংখ্যা থকাটো নিশ্চিত কৰি এলেকাটো ১০ টা সমষ্টিত ভাগ কৰি প্ৰতিটো সমষ্টিৰ পৰা ভোটাৰ সকলে এজনকৈ সদস্য নিৰ্বাচন কৰিবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰিছে। লগতে নিৰ্দাৰিত পৰিমাণৰ অনুসূচীত জাতি, অনুসূচীত জনজাতি আৰু মহিলাৰ বাবে আসন সংৰক্ষিত কৰিব লাগিব। ইয়াত এজন সভাপতি আৰু এজন উপ-সভাপতিৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। গাঁও পঞ্চায়তৰ কাৰ্য্যকাল ৫ বছৰ। প্ৰত্যেক দুমাহৰ মূৰে গাঁওসভা অনুষ্ঠিত কৰাটো বাধ্যতামূলক। ১৯৯৪ চনৰ পঞ্চায়তী ৰাজ আইনে প্ৰত্যেক উন্নয়ন খণ্ড এলেকাত একোখন আঞ্চলিক পঞ্চায়ত গঠন কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। আঞ্চলিক পঞ্চায়ত গঠনৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যেক আঞ্চলিক পঞ্চায়ত এলেকাৰ ভিতৰৰ গাঁওপঞ্চায়ত সমূহে নিজ নিজ এলেকাৰ পৰা একোজনকৈ প্ৰতিনিধি আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ সদস্য হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিব আৰু সংশ্লিষ্ট গাঁওপঞ্চায়ত সমূহৰ সভাপতি সকল আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ সদস্য হ'ব। আঞ্চলিক পঞ্চায়ত এলেকাৰ বিধান সভাৰ সদস্য আৰু লোকসভাৰ সদস্য আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ সদস্য হ'ব। ইয়াতো নিৰ্দাৰিত পৰিমাণৰ আসন অনুসূচীত জাতি আৰু অনুসূচীত জনজাতি তথা মহিলাৰ কাৰণে আসন সংৰক্ষিত থাকিব। আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ কাম-কাজ পৰিচালনা কৰিবৰ কাৰণে এজন সভাপতি আৰু এজন উপ-সভাপতিৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। ইয়াৰো কাৰ্য্যকাল ৫ বছৰ। এই আইনে জিলা ভিত্তিত জিলা পৰিষদৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। জিলা এলেকাৰ কেইটামান সমষ্টিত ভাগ কৰি প্ৰত্যেক ৪০ হাজাৰলোকৰ মাজৰ পৰা এজনকৈ জিলা পৰিষদৰ সদস্য প্ৰত্যক্ষ ভাৱে নিৰ্বাচিত কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। জিলাৰ ভিতৰৰ আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ সভাপতি সকল জিলা পৰিষদৰ সদস্য হ'ব। ইয়াৰ উপৰি ও সংশ্লিষ্ট এলেকাৰ বিধান সভাৰ আৰু লোকসভাৰ প্ৰতিনিধি জিলা পৰিষদৰ সদস্য হ'ব। জিলা পৰিষদ গঠনৰ ক্ষেত্ৰত অনুসূচীত জাতি, অনুসূচীত জনজাতি আৰু মহিলাৰ বাবে নিৰ্দাৰিত পৰিমাণৰ আসন সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। জিলা পৰিষদৰো ৫ বছৰ কাৰ্য্যকাল নিৰ্দাৰণ কৰা হৈছে। পঞ্চায়তীৰাজ ব্যৱস্থাও বিশেষকৈ স্থানীয় সমস্যাৰাজি সমাধানৰ চেষ্টা কৰা হয়। কৃষি, পশুপালন, সামাজিক বনানিকৰণ, খাদী আৰু কুটিৰ শিল্পৰ উন্নয়ন, গ্ৰাম্য গৃহ নিৰ্মাণ, খোৱাপানীৰ যোগান, বাট-পথ নিৰ্মাণ, গ্ৰাম্য বৈদ্যুতিকৰণ, দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণ, শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ, গাঁও অঞ্চলৰ স্বাস্থ্য বৰ্ক্ষা, মাতৃ আৰু শিশু কল্যাণ, ৰাজহৰা পুথিৰ্ভাৱৰ ব্যৱস্থা, খেল-ধৰ্মালিৰ বিষয়ত উৎসাহ দিয়া, সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰ স্থাপন কৰা, সংগ্ৰহ আৰু সমবায়ৰ বাবে প্ৰচাৰ কৰা, পিছ পৰা শ্ৰেণীৰ উন্নয়ন সাধন আদি বিভিন্ন কাৰ্য্যসমূহ পঞ্চায়তে সমাধা কৰিব লাগে।

ওপৰৰ আলোচনাৰ পৰা এটা কথা স্পষ্ট হৈ পৰিষে
যে বৰ্তমান পঞ্চায়তীৰাজ ব্যৱস্থা এক সু-সংগঠিত আৰু

শক্তিশালী অনুষ্ঠান হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। স্থানীয় প্ৰশাসনক গণতন্ত্ৰৰ মূল ভেটি বুলি কোৱা হয়। কাৰণ সদা জাগ্রত জনমতৰ ওপৰতহে গণতন্ত্ৰ নিৰ্ভৰ কৰে। এনেধৰণৰ স্থানীয় প্ৰশাসন সমূহে চৰকাৰী কামত নাগৰিক সকল সক্ৰিয় ভাৱে সহযোগ কৰাত সহায় কৰে। ফলত তেওঁলোক কাৰ্যদক্ষ আৰু শক্তিশালী স্থানীয় প্ৰশাসনত পৰিগণিত হয়। সৎ আৰু সুস্থ স্থানীয় প্ৰশাসনৰ কৰ্ম-কুশলতাই জনসাধাৰণৰ সু-সমৃদ্ধি বৃদ্ধি কৰি স্থানীয় প্ৰশাসনক এক স্থায়ী আৰু জনপ্ৰিয় অনুষ্ঠানলৈ পৰিগণিত কৰে। স্থানীয় প্ৰশাসনক এক বাজনৈতিক আৰু জনপ্ৰিয় শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে আখ্যা দিয়া হয়। তেওঁলোকে ইয়াৰ যোগেদি উমেহতীয়া কল্যাণ কামৰ বাবে অনুপ্ৰাণিত হয়। স্থানীয় প্ৰশাসনে চৰকাৰৰ কামৰ হেঁচা বহু পৰিমাণে লাঘৱ কৰে।

ইয়াত সকলো শ্ৰেণীৰ জনসাধাৰণে অংশ প্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা পায়। অৱশ্যে ইমানবোৰ সুবিধা থাকিলেও স্থানীয় প্ৰশাসন সমূহে সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব স্থানীয় জনসাধাৰণৰ ইচ্ছা- উদ্দীপনাৰ ওপৰত। যদি স্থানীয় জনসাধাৰণ বুদ্ধিমত্তা, বিচৰণ আৰু শিক্ষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ থাকে তেন্তে পঞ্চায়তীৰাজৰ নিচিনা স্থানীয় প্ৰশাসন সমূহে কৃতকাৰ্য্যতা লাভ কৰাটো নিশ্চিত। কাৰণ বৰ্তমান পঞ্চায়তীৰাজ ব্যৱস্থাক যথেষ্ট ভাৱে ক্ষমতা আৰু বিস্তীয় স্বচ্ছতা প্ৰদান কৰা হৈছে। গতিকে চৰকাৰে বিভিন্ন আঁচনিবিলাকৰ সফল ৰাপায়ণৰ কাৰণে উপযুক্ত প্ৰচাৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। জনসাধাৰণ সচেতন নহ'লৈ গান্ধীজীৰ সপোন অৰ্থাৎ গ্ৰামোন্নয়ন কেতিয়াও সন্তুষ্টিৰ হৈনুঠে। লগতে আৱশ্যক হ'ব জনসাধাৰণৰ নৈতিক অনুভূতি, সাধুতা, আত্মবিশ্বাস আৰু সাহস। নিৰ্বাচিত প্ৰতিনিধি সকলৰ মনত সেৱাৰ ভাৱে থাকিব লাগিব। তেওঁলোকে যুক্তি-যুক্ততা, বিচাৰ-বুদ্ধিৰে সামাজিক কল্যাণ সাধন কৰিব পাৰিব। তেতিয়াহে পঞ্চায়তীৰাজ ব্যৱস্থাৰ উপযোগিতা আৰু গুৰুত্ব বৃদ্ধি পাব।

উৎস :

- 1) Barman N.C., 1994- "The Assam Panchayat Act", Assam Law House, Guwahati
- 2) Bhattacharya, Dulal, 1989, Gramya Unnayan, Banalata, Dibrugarh.
- 3) Rao. V.V. and Hazarika Niru, 1980, "Local self Government in India". S.Chand and Company Ltd." New Delhi.
- 4) ভাৰতৰ গ্ৰামোন্নয়ন - নবীন গোহাঁই, দীপেন দাস ২০১১, বিদ্যা ভৱন, যোৰহাট

লক্ষ্মীনাথ বেজবরুৱাৰ সাহিত্যৰ মূলমন্ত্ৰ স্বদেশপ্ৰেম : এক অৱলোকন

(সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা দেৱৰ ডেৰশ বছৰীয়া জন্ম জয়ন্তি উপলক্ষত শ্ৰদ্ধাৰে উচৰ্গা কৰা হ'ল।)

অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ'ল তাৰক। চৰক মাঝে আৰু মাঝে যোৰ
কাম সম। চৰ তাৰিখীয় তামাশ মানিষ মিশনৰী কৰা

অসমীয়া ভাষা সাহিত্য সংস্কৃতিৰ বুৰঞ্জীত যুগান্তৰৰ
সৃষ্টিকাৰী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা আছিল বহুখী প্ৰতিভাৰ
আকৰ। বহুখী সাহিত্য প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী বেজবৰুৱাই
কৰিতা, নাটক, চুটি গল্প, প্ৰৱন্ধ, জীৱনীমূলক গ্ৰন্থ, ধৰ্মমূলক
গ্ৰন্থ, হাস্যৰসাঘৰ বচনা, গহীন দাশনিক প্ৰৱন্ধ
আদি বিধে বিধে বচনাৰে অকলৈ অসমীয়া
সাহিত্যত যি বৈচিত্ৰিৰ পোহাৰ মেলিছিল
সেয়া সঁচাকৈয়ে বিস্ময়কৰ। তেওঁৰ বচনাৰ
বিষয়বস্তুৰ উপস্থাপন, কলা-কৌশল, ভাষা
আৰু কাহিনী নিৰ্বাচন এই সকলোতে এক
নিজৰ বীতি প্ৰতিফলিত হৈছে, সেয়াই হ'ল
তেওঁৰ এক প্ৰেল জাতীয়তাবোধ।

বেজবৰুৱাৰ প্ৰতিটো সাহিত্য কৰ্মৰ
অন্তৰালত থকা প্ৰধান বৈশিষ্ট্যটো হ'ল এক
গভীৰ স্বদেশপ্ৰেম। বেজবৰুৱাৰ অসমপ্ৰীতি
আছিল অতি সুগভীৰ। জীৱনৰ অধিকাৎশ
সময় অসমৰ বাহিৰত থাকিও তেওঁ অহৰহ
অসমৰ ভালৰ নিমিত্তেই চিন্তা আৰু কাম কৰি
গৈছিল। বেজবৰুৱাৰ পূৰ্বৱৰ্তী সময়ছোৱাত
অসমীয়া সমাজখনলৈ, অসমীয়া ভাষা-
সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰলৈ এটাৰ পাছত
এটাকৈ কেইবাটাও দুৰ্যোগ নামি আছিল।
মোৰামৰীয়া বিদ্ৰোহ, মানৰ আক্ৰমণ আৰু

অত্যাচাৰ, ইংৰাজ শাসন আৰু অসমীয়া ভাষাৰ ঠাইত বাংলা
ভাষাৰ প্ৰৱৰ্তন আদি দুৰ্যোগপূৰ্ণ ঘটনাই অসমীয়া সমাজখনৰ
কঁকাল ভাঙ্গি পেলাইছিল। এনে সংকটৰ পৰা নিজৰ ভাষাটো
উদ্বাৰ কৰি স্ব-মৰ্যাদাত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ যি সকল বণুৱাই
হাতত কলম তুলি লৈছিল সেই শৰাইঘটীয়া বণুৱা দলৰে
অন্যতম আছিল লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা। হাতত কলম তুলি
সমাজ সংশোধনত ব্ৰতী হৈ তেখেতে অসমীয়া পাঠকক বিমল
আনন্দ আৰু কৰণ মধুৰ বস উপভোগৰ বাবে আৰু গভীৰ
চিন্তা-চৰ্চাৰ বাবেও সমল যোগাইছিল। আন কথাত এক প্ৰেল
জাতীয়তাবাদ বা স্বদেশপ্ৰেম আৰু অসমৰ প্ৰাচীন সাহিত্য-
সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা পৰম শ্ৰদ্ধাশীল মনোভাৱে কলম তুলি
লোৱাত তেওঁক প্ৰেৰণা যোগাইছিল। বেজবৰুৱাৰ মন-প্ৰাণ
সকলো সমৰ্পিত আছিল অসমৰ ভাষা, কলা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি।

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে তেওঁৰ মনত বাজি আছিল পূৰণি সাধু,
পটন্তৰ, ফকৰা, সাঁথৰ, নাম, গীত-মালিতা, ভাওনা-সবাহ,
ক্ৰীড়া-কৌতুক, পূৰণি মন্দিৰ, দৌল-দেৱালয়েৰে সমৃদ্ধ
অসমীয়া জাতিটোক আদৰ্শৰূপে গঢ়ি তোলা। সেয়ে হয়তো

তেখেতৰ সকলো বচনাতে
অসমৰ প্ৰতি অকৃ ত্ৰিম
ভালপোৱাৰ পৰিচয় ফুটি
উঠিছে। অসমৰ এশ এটা
চিৰপট তেওঁৰ জপমালাৰ
একো একোটি ৰূদ্ৰাক্ষৰ
গুটিছে।

যিথন দেশৰ মাটি পানী
বায়ুৰ দ্বাৰা বেজবৰুৱা পুষ্ট
হৈছে সেই জন্মভূমি
তেওঁৰ বাবে প্ৰাণতকৈও
আপোন সেই জন্মভূমিৰ
প্ৰতিটো ধূলিকণাতে
সোণৰ সবগ দেখা পাইছে।
অসমৰ ভৌগোলিক,
প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য, ইয়াৰ
অধিবাসী তেওঁলোকৰ
আচাৰ ব্যৱহাৰ, কৃষ্টি-
সংস্কৃতি আদি সকলোতে

তেখেতে অন্তৰৰ টান অনুভূত কৰিছে। সেয়ে তেওঁৰ প্ৰতিটো
বচনাৰ প্ৰধান সুৰটোৱেই হৈছে স্বদেশপ্ৰেম।

প্ৰেল স্বদেশানুৰাগী বেজবৰুৱাৰ সাহিত্য কৰ্মৰ প্ৰেৰণা
আছিল। সেয়ে তেওঁৰ এমুঠি কৰিতাত জাতীয়ত্বৰ প্ৰকাশ
ঘটিছে অতি মনোৰমভাৱে। ‘কদমকলি’ আৰু ‘পদুমকলি’ ত
সন্নিৰিষ্ট কৰিতাৰাজি একেসুৰীয়া বা একে ভাৱাপন্ন নহয়।
দেশপ্ৰেমমূলক কৰিতাৰ উপৰিও এই কৰিতাৰাশিত নানা
তৰহৰ সুৰ সূচক কৰিতা সন্নিৰিষ্ট আছে। নিঃসন্দেহে প্ৰতিভাগ
কৰিতাৰে সুকীয়া বৈশিষ্ট্য আছে। তেখেতৰ “মোৰ দেশ” আৰু
‘অসম সংগীত’ নামৰ কৰিতা দুটি জাতীয় আসনত বহিবলৈ
সমৰ্থ হৈছে। ‘বীণ-বৰাগী’ কৰিতাৰ অসমৰ গৌৰৱমণ্ডিত
অতীত স্মৰণ কৰি কৰিয়ে “সদায় নাথাকে প্ৰাবাসৰ দুখ আৰু

প্রবাস ভাগৰ আঁতৰি পলাওক” বুলি বীণৰ সুৰক আহান জনোৱাটো মন কৰিবলগীয়া। “বীণ-বৰাগী” কবিতাটোত আশাবাদৰ সম্পর্কে সকীয়াই থাকিবলৈ কবিয়ে সংসাৰ বিৰাগী বৰাগীক “বজা ঐ বৰাগী সংসাৰ বিৰাগী সংসাৰৰ গুণ গা” বুলি আহান জনোৱাটো নিশ্চয় কবিৰ সুস্থ আশাবাদৰ পৰিচায়ক। ‘বীণ বৰাগী’ কবিতাৰ শেষৰ কবিতা ফাকিত কবি বেজবৰুৱাই দেশবাসীক অতীতৰ প্রতি, ঐতিহাস প্রতি লক্ষ্য ৰাখি নতুন যুগৰ পোহৰত পৃথিবী বা সমাজখনক নতুনৰ সাঁচত গটু দিবলৈ আহান জনাইছে।

“নতুন প্ৰাণৰ ন চকুযুৰি
দীপিতি ঢালি দে তাত
পুৰণি পৃথিবী ন কৈ চাই লওঁ
হে বীণ এয়াৰি মাত”

বেজবৰুৱাৰ ‘অসম সংগীত’ৰ বক্তব্যও বীণ বৰাগীৰ দৰেই স্বদেশৰ গৌৰৱৰময় অতীত ৰোমছন আৰু আঞ্চলিক জাতিক পুনৰুৎসাহৰ বাবে জনোৱা আৱাহনী মন্ত্ৰেৰ উদ্বৃদ্ধি। তেনদেৰেই ‘মোৰ দেশ’ আৰু ‘ব্ৰহ্মপুত্ৰ সংগীত’, আমাৰ জন্মভূমি’ কবিতা কেইটিত বচনাৰ দিশৰ পৰা সামান্য পাৰ্থক্য থকা স্বত্ত্বেও সেই একেই স্বদেশানুৰাগৰ সুৰ শুনা যায়। বিষয়বস্তুৰ বৈচিত্ৰ্যৰ দিশৰ পৰা তেখেতৰ কাব্য পটভূমিৰ আয়তন বিস্তৃত। প্ৰণয়গীতি, প্ৰকৃতি গীত বচনাৰ উপৰিও অন্যান্য বিষয়ৰ লগতে স্বদেশপ্ৰেমৰ গীতো বচনা কৰিছিল। বেজবৰুৱাৰ ‘মোৰ দেশ’ নামৰ কবিতাটো জাতীয় গীত হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হৈছিল ১৯২৭ চনৰ অক্টোবৰ মাহত দেশভক্তি তৰঙৰাম ফুকন ডাঙৰীয়াৰ পৌৰহিত্যত তেজপুৰত সম্পন্ন হোৱা অসম ছাত্ৰ সন্ধিলনৰ বছৰেকীয়া অধিবেশনত। ‘কদমকলিত প্ৰকাশিত উক্ত কবিতাটিত খ্যাতনামা শিল্পী সকলে নতুনকৈ প্ৰাণ সম্পৰ্ক কৰি দেশপ্ৰেমৰ মাদকতাৰে শুনোতাক মুঞ্চ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল। বেজবৰুৱাৰ প্ৰাণৰ উন্মাদনা আছিল স্বদেশ-স্বজাতি। ‘অ মোৰ আপোনাৰ দেশ’ আছিল তেখেতৰ জীৱনৰ সুৰ। ওপজা মাটি, ওপজা মাটিৰ সুৰীয়া গীত, অসমীয়া আই তেখেতৰ বাবে আছিল প্ৰাণৰো প্ৰাণৰ। কবিতা হয় হওক, নহয় নহওক, বুলি কবিতা বচনা কৰাৰ নিচিনাকৈ গীত হয় হওক, নহয় নহওক বুলি বেজবৰুৱাই এলানি গীতো বচনা কৰিছিল। ‘মোৰ দেশ’ আৰু ‘অসম সঙ্গীত’ অন্ততঃ এই দুটা দেশপ্ৰেমমূলক গীতৰ বাবেই সাহিত্যৰথীজনাক অসমৰ প্ৰসিদ্ধ গীত বচনাকলৰ মাজত এখন সন্মানৰ আসন দিব লাগিব।

নাটক বচনাৰ মাজেদি বেজবৰুৱাৰ স্বদেশ প্ৰীতি উপলক্ষি কৰিব পাৰি। যি বৈষ্ণৱ পৰিৱেশে বেজবৰুৱাক আজীৱন সাহিত্য সেৱাৰ গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছিল, সেই পৰিৱেশেই তেওঁক নাট্য শিল্পৰ লগতো পৰিচয় কৰাইছিল। সেয়ে বেজবৰুৱাৰ নাট্য শিল্পৰ লগত সম্পর্ক আশেশৱ। শৈশবতে ঘৰুৱা পৰিৱেশতে নাটক ভাগনাৰ লগত পৰিচয় লাভ

কৰি, পৰৱৰ্তী কালত কলিকতীয়া ছাত্ৰ-জীৱনত আধুনিক নাট্যভিনয়ৰ লগত জড়িত হৈনাট বচনাত প্ৰবৃত্ত হয়। উনবিংশ শতকাৰ শেষ দশকৰ পৰা তেওঁ যি উদ্যম আৰু একাগ্রতাৰে সৃষ্টিশীল সাহিত্য-চৰ্চাত ব্ৰতী হ'ল, নাটক বচনাও সেই উদ্যমৰে ফলপ্ৰকৃতি। বেজবৰুৱাৰ সাহিত্য বৃত্তি নিয়োজিত হৈছিল নতুন সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰাত, জাতীয় ভাব-প্ৰেৰণাৰে জাতিক উদ্বৃদ্ধি কৰাত।

জাতীয় সাহিত্য সৃষ্টি, সমৃদ্ধি আৰু বিকাশৰ হেতু বেজবৰুৱাই দায়িত্ব সহকাৰে নাটক বচনা কৰিবলৈ লৈছিল। এহাতে লোক-সাহিত্য আৰু আনন্দতে জাতীয় বুৰঞ্জী- এই দুটা উৎসৱ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰি তেওঁ নাটকৰ বিষয়বস্তু আহৰণ কৰিছিল। ‘লিটিকাই’, নোমল, পাঁচনি, চিকৰপতি-নিকৰপতি’ নাটকৰ মাজেদি বেজবৰুৱাৰ কৃপাৰবীৰী ৰূপটোৱে প্ৰায়েই ভুমুকি মৰা লক্ষ্য কৰা যায়। ইয়াৰ মাজেদি অসমীয়া সমাজখনৰ, ব্যক্তি বিশেষৰ চাৰিত্ৰিক দোষ - দুৰ্বলতাক কটাক্ষপাত কৰা হৈছে। অসমীয়া ঐতিহাসিক নাটকৰ ভেটি সুদৃঢ় কৰাত বেজবৰুৱাৰ বৰঙণি গুৰুত্বপূৰ্ণ। তেখেতৰ ঐতিহাসিক নাটক-‘চৰকুৰ্বজ সিংহ’, জয়মতী কুঁৰৰী আৰু ‘বেলিমাৰ’ বচনাৰ মূলতে হৈছে, নাট লিখি যশ অৰ্জা নহয়, নাট্যকাৰৰ মূল উদ্দেশ্য অসমৰ অতীত গৌৰৱৰ কাহিনী নাটৰ আকাৰেৰে অসমীয়াৰ আগত প্ৰচাৰ কৰাহে। বেজবৰুৱা ডাঙৰীয়াই জীৱনৰ সৰহভাগ অৰ্থাৎ ওৱে কৰ্ম জীৱন অসমৰ বাহিৰত অতিবাহিত কৰিছিল। সেই কাৰণে তেওঁৰ নাট্য শিল্পী জীৱনে পুলি পোখা মেলি ফুলে ফলে জাতিক্ষাৰ হ'বলৈ সুযোগ নাপালে যদিও নাট্যকাৰ হিচাপে তেওঁৰ আসন অসমীয়া সাহিত্যত সুপ্ৰতিষ্ঠিত।

অসমীয়া চুটিগৱেষ পথিকৃৎ ৰচয়িতা আৰু প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠাতা লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ গৱেষ মাজেদি স্বদেশানুৰাগৰ ফলু অন্তঃকৰণেৰে বৈ থকাৰ উমান পোৱা যায়। তেখেতৰ গৱেষত উনবিংশ শতকাৰ শেষাৰ্দ্ধৰ পৰা কুৰি শতিকাৰ আগছোৱাৰ অসমীয়া সমাজৰ সামগ্ৰিক চিত্ৰ ফুটি উঠিছে। তেখেতৰ মন প্ৰাণ চিন্ত অসমৰ নিঃসৰ্গ, অসমৰ ঐতিহ্য, অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ মাজত আৱদ্ধ আছিল বাবে গৱেষ মাজত তদনীন্তন অসমীয়া সমাজৰ একো দিশকে এৰি যোৱা নাই। তেখেতৰ গৱেষ বচনাৰ সময়ত অসমীয়া সমাজখনৰ সৰহভাগ মানুহ নিৰক্ষৰ, গাঁৰত খেতি খোলা কৰি পুৰণি মূল্যবোধত নিমজ্জিত হৈথকা চহা মানুহ, এচাম আভিজাত্য গৰিত মানুহৰ অতীত গৌৱৰ, বংশ মৰ্যাদাই একমাত্ৰ চিনাকি আৰু কিছু পৰিমাণে শিক্ষা-দীক্ষা লাভ কৰি সৃষ্টি হোৱা এচাম তথাকথিত অভিজাত মধ্যবিত্ত শ্ৰেণী- এই তিনিও শ্ৰেণীৰ মানুহৰ বিষয়ে গৱেষকাৰ বেজবৰুৱাৰ কলমৰ ব্যংগ, কটাক্ষ আৰু কৰণোৰ স্পৰ্শ পৰিচলিত। স্বাভাৱিকতেই তেওঁৰ গৱেষ উপজীব্য হ'ল সমকালীন সমাজ।

বেজবৰুৱাদেৱে অসমীয়া মানুহক নতুনকৈ সজাই

পৰাই সাধু কথা শুনালে, কৃপাবৰী ক্ষণত জাতীয় জীৱনৰ অনেক দোষ, হাঁহি আৰু কটাক্ষৰ যোগেদি জোকাৰণি একেটা দিলে। তেওঁৰেই ‘সুৰভি’, ‘সাধুকথাৰ কুকি’, ‘জোনবিৰি, ‘কেহোঁকলি গল্প সংকলনৰ মাজেদি বিবিধ ধৰণৰ গল্প উপহাৰ দি জাতীয়তা বোধৰ নিদৰ্শন দেখুৱাই হৈ গৈছে। তেখেতৰ সৃষ্টি প্ৰতিভাত অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ একো দিশেই স্পৰ্শ নকৰাকৈ এৰি হৈ যোৱা নাই।

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ একমাত্ৰ উ পন্যাস ‘পদুমকঁৰৰী’ৰ মাজতো স্বদেশ প্ৰেমৰ নিদৰ্শন পোৱা যায়। ‘পদুম কুঁৰৰী’ অসমীয়া সাহিত্যৰ পোন প্ৰথম ঐতিহাসিক উপন্যাস। ঐতিহাসিক পটভূমিত বচিত বচনাবলীত লেখকৰ অতীতৰ প্ৰতি থকা শ্ৰাদ্ধাশীল আৰু কৌতুহলী মনৰ পৰিচয় পোৱা যায়। বীৰত্বব্যঙ্গক কাহিনী বৰ্ণনাত লেখকক উদ্বৃদ্ধ কৰে। ইতিহাসপ্ৰীতি এজন স্বদেশনুৱাগী আৰু এটা সজাগ জাতিৰ লক্ষণ। ‘জোনাকী’ৰ তৃতীয় বছৰত ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ কৰা বেজবৰুৱাৰ ‘পদুম কুঁৰৰী’ উপন্যাসখন, অসম বুৰজীখ্যাত নামনি অসমৰ দণ্ডুৱাদ্ৰোহৰ ঘটনাক কেন্দ্ৰ কৰি বচিত সৰ্বপ্ৰথম আৰু সৰ্বশেষ উপন্যাস বচনাৰ প্ৰয়াস। ইতিহাসক কেন্দ্ৰ কৰি বচিত উ পন্যাসখনে বেজবৰুৱাৰ অতীত প্ৰীতি আৰু স্বদেশপ্ৰীতিৰ ভাৱ স্পষ্ট কৰে। ঐতিহাসিক উপন্যাসকৰপে সাৰ্থক নহ'লেও অসমীয়া উপন্যাসৰ ইতিহাসত পথিকৃৎকৰপে ‘পদুম কুঁৰৰী’ স্মৰণীয় হৈ ব'ব।

কৃপাবৰী দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰৱন্ধ ৰাজিৰ মাজেদি বেজবৰুৱাৰ স্বদেশপ্ৰীতি বাককৈয়ে অনুভৱ কৰিব পাৰি। বেজবৰুৱাৰ মাজেদি কৃপাবৰ বৰবৰুৱাক অসমীয়া মানুহে ভালকৈ চিনি পায়। বেজবৰুৱাৰ কৃপাবৰী প্ৰতিভা সকলোৰে উপভোগ্য য'ত কৃপাবৰ হাস্যৰসৰ মাজত জানিবলগীয়া, ভাবিবলগীয়া আৰু উপলক্ষি কৰিবলগীয়া গধূৰ বিষয়ৰ বহু কথাই আছে। কৃপাবৰী বচনাই হাস্যৰসত জুবুৰিয়াই ৰসাল কৰিলেও তাৰ অনুনন্দিত সত্য, ভাৱ ভাষা আৰু প্ৰকাশ ভঙ্গীয়ে সকলোৰে অনুৰোধ সূক্ষ্মতম তাৰ্বডালত কঁপনি তোলে। হৈৰাই যোৱা এখন সমাজৰ, দেশৰ সুস্পষ্ট ছবি এনে বচনা ৰাজিৰ মাজত দেখিবলৈ পোৱা যায়।

বিভিন্ন সময়ত উদ্ভুত হৈৱাৰ ৰাজনৈতিক বা সামাজিক ত্ৰিয়া-প্ৰতিত্ৰিয়া বোৱেই কৃপাবৰী প্ৰৱন্ধৰ উপাদান। এনে প্ৰৱন্ধৰ মাজেৰে সমাজ আৰু ব্যক্তিৰ কপটতা, অসাধুতা, ভগুমাম, আত্ম-সম্মান জ্ঞানৰ অভাৱ, ধন আৰু পদমৰ্যদাৰ অভিমান সম্বন্ধে ব্যঙ্গ-বিদ্রোহৰ সহায়ত জনসাধাৰণক সচেতন আৰু হাঁহি কৌতুক উপদেশেৰে শিক্ষা দিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। “Wisdom in a smiling Mood” — এয়ে বেজবৰুৱাৰ বচনা কৈশল। হিন্দু মুছলমানৰ সাম্প্ৰদায়িক বিৰোধ, ফেচিষ্টবাদ সাম্প্ৰদায়িক ভাগ বটোৱাৰা, স্ত্ৰী-স্বাধীনতা এনে ধৰণৰ সমসাময়িক জুলন্ত সমস্যাবোৱেই কৃপাবৰী

দৃষ্টিকোণেদি প্ৰকাশ পাইছে। অসমীয়া সাহিত্যৰ আৰু সমাজৰ দুগতি দেখি খঙত একো নাই হৈ বেজবৰুৱাই ‘কৃপাবৰী’ সৌকাৰে কোবাই সকলোকে আঘাত কৰিছিল, আকৌ জ্ঞানী ‘বেজ হৈ হাঁহিৰ থুনপাক মেলি ৰোগ-দুখ উপশমৰ বাবে নতুন নতুন প্ৰতিকাৰো উলিয়াই দিছিল। সমাজৰ দোষ-ক্ৰটিবোৰৰ চোকা সমালোচনা হ'লেও বেজবৰুৱাৰ মনটো আছিল আশাৰাদী। তেওঁৰ ব্যক্তিত্বৰ এই ফালটোৱে জন -চৈতন্যজ উদ্বৃদ্ধ কৰিছিল, এন্ধাৰ মনক পোহৰাই তুলিছিল। মূলতে তেখেত দেশপ্ৰেমিক, চিন্তাশীল তত্ত্বদৰ্শী, অসমীয়া সাহিত্যৰ, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ যুগনায়ক। অসমীয়া জাতিক ৰোগমুক্ত কৰি সুস্থ আৰু সৱল কৰি তুলিবৰ উদ্দেশ্যে কৃপাবৰী নিদানেৰে ছুবিফুৰি ওৱে জীৱন বেজৰ ঘৰৰ ল'ৰা বেজবৰুৱাৰ বেজালি কৰাৰ মূলতে হ'ল স্বদেশপ্ৰেম।

“স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ উন্নতি আৰু মঙ্গল মন্দিৰৰ সিংহদুৱাৰ মাতৃভাষা”ৰ আশাশুধীয়া বৰপূজাৰী হৈ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই যি মূল্যৱান আৰু বহুল বৰঙণি অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাললৈ আগবঢ়ালে, সেয়া সঁচাকৈয়ে অতুলনীয় আৰু জাতিৰ বাবে গোৱৰৰ বিষয়। উচ্চ শিক্ষা প্ৰহণৰ হেতু কলিকতাৰ বুকুলৈ ঢাপলি মেলি চালুকীয়া অৱস্থাতে দেশপ্ৰেমত অনুপ্ৰাণিত বেজবৰুৱাই হাতত কলম তুলি ল'লে অসমীয়াৰ হকে মাতিৰেলৈ, অসমীয়াৰ হকে লিখিবলৈ, অসমীয়াৰ হকে যুঁজিবলৈ। ওৱে জীৱন কোনো ছেড়েভেদ নোহোৱাকৈ অসমীয়া ভাষাৰ অভাৱ অন্টন অনুভৱ কৰা, মহাদুৰ্দিনৰ সময়ত অসমীয়া ভাষাৰ হকে অবিশ্রান্তভাৱে যুঁজি ভাষাটোক টনকিয়াল কৰা বেজবৰুৱাৰ অবিশ্রান্ত লিখনীৰ লিখা মাথোন মৰণৰ দিনাহে ওৱে পৰিল। শক্তিশালী অসমীয়া শব্দাবলী, কুমলীয়া, সুমধুৰ, পতিয়ন নিয়াব পৰা ভাষা সৃষ্টিৰে অসমীয়া ভাষাৰ সৃষ্টি কৰি গদ্য সাহিত্যৰ গঢ় লগাই, অসমীয়া ভাষাৰ গদ্য বচনাৰ ভেটি বেজবৰুৱাৰ হাততে সুদৃঢ় হ'ল। অসমীয়া নাট্যমঞ্চত নিভাঁজ অসমীয়া নাট বচনাৰ চানেকি দাঙি ধৰা, নাটকীয় চৰিত্ৰাবলীৰ মাজেদি নিখুঁতভাৱে অসমীয়া চৰিত্ৰ প্ৰকাশ কৰোঁতা, নিভাঁজ অসমীয়া গীত-মাতৰ আদৰ্শ দিওঁতা, অনুপম, আপুৰুগীয়া অসমীয়া সাহিত্যত সৌন্দৰ্য সৃষ্টি কৰোঁতা বেজবৰুৱাৰ বিষয়ে লিখি অস্ত পেলাৰ নোৱাৰি। কপকোঁৰৰ জ্যোতি প্ৰসাদ আগবৰালাৰ ভাষাত “অসমীয়া নাট্য সাহিত্যৰ ভেটি বাক্ষোতা, নাটকীয় কাৰিকৰি সূক্ষ্মতা, বিচক্ষণতা আৰু সুনিপুণতাৰে প্ৰয়োগ কৰোঁতা, অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰত্যেক খৌটালীত প্ৰতিভাৰ বন্তি জুলাওতা, অসমীয়াক জাতীয়তাৰে অনুপ্ৰাণিত কৰোঁতা, অসমীয়া সাহিত্যৰ মেধা স্বৰূপ, প্ৰাণ স্বৰূপ, এটি যুগৰ বতৰা কওঁতা, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সাহিত্য জাগ্ৰত স্বদেশনুৱাগৰ জুলন্ত চানেকি”।

অসমীয়া শিশু আলোচনী — এটি সমীক্ষা

(শেহতীয়া প্রধান কেইখনমান আলোচনীৰ বিশেষ উল্লিখনসহ)

মিতালী নাথ
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

বৰ্তমান সময়ত বিশেষভাৱে প্ৰচাৰিত তথা প্ৰতিপ্রতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা সাহিত্য তথা যোগাযোগৰ এক অন্যতম মাধ্যমেই হ'ল বাতৰি কাকত তথা আলোচনী। যদিৰে এই আলোচনী তথা বাতৰি কাকত সমূহে বহিঃজগতৰ বিভিন্ন সন্তোষ আৰু সাহিত্যৰ বস আস্বাদ প্ৰদান কৰে ঠিক সেইদৰে বহু জগতৰ বিভিন্ন

ব্যক্তিত্ব বহুমুখী
ভাৱধাৰাৰ, বিবিধ
ৰচনাশৈলীৰে বিধোত
সাহিত্যিক সকলৰ
লগত পৰিচয় হোৱাৰ
সুযোগ প্ৰদান কৰে।
সমসাময়িক সমাজৰ
দোষ, ক্ৰটি, অন্ধবিশ্বাস,
কুসংস্কাৰ, অৰ্থনৈতিক,
ৰাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক

স্থিতিৰ বিষয়ে আঙুলিয়াই দি সমাজ একোখনক প্ৰগতিৰ পথত
ধাৰিত কৰাত এই আলোচনীসমূহে তথা বাতৰিকাকতবোৰে
জন্মলগ্নৰে পৰা অহোপূৰ্বৰ্থ কৰি আহিছে। সেয়েহে এইবোৰৰ
অধিকাংশই সময়ৰ কৰাল সেঁতত পাহাৰণিৰ অটল গৰ্ভত
নিমজ্জিত হ'লেও এইবোৰৰ অৱদান অপৰিসীম।

অসমীয়া সাহিত্যলৈ বিশেষ ভাৱে অৰিহণা যোগাই
অহা সাহিত্যৰ অন্যতম এটি ধাৰা হ'ল শিশু সাহিত্য। জন্মিয়েই
কান্দি জীৱনৰ সহাবি জনোৱা এটি অবোধ শিশুৰে জন্মৰ পাছৰে
পৰা মাকৰ গাথীৰ খোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি হাঁহিবলৈ খোজ
কাঢ়িবলৈ শিকে আৰু লাহে লাহে পিতৃ-মাতৃ তথা পৰিয়ালৰ
অন্যান্য লোকৰ অক্ত্ৰিম মৰম-চেনেহ আৰু আপদালৰ মাজত
একলা-দুকলাকৈ বাঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰে। শৈশৰৰ কালছোৱাত
এটি শিশুৰ দৈহিক বিকাশ যিদৰে ক্ষিপ্ততাৰ হয় ঠিক সেইদৰে
মানসিক বিকাশো দ্রুতগামী হোৱা দেখা যায়। সেয়েহে এই

কালছোৱাত সিহঁতৰ ৰুচি, অভিজ্ঞতা, ইচ্ছা, অনিচ্ছা অনুযায়ী
সিহঁতৰো অন্তৰত সাহিত্য স্পৃহা, সাহিত্য চৰাৰ বীজ সিঁচি
দিয়াত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা উচিত।

শিশুসকলৰ সুকুমাৰ কলাৰ উৎকৰ্ষ সাধন,
আনন্দিত্বশীলতাৰ শিক্ষা প্ৰদান, সমাজৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈ

জীয়াই থকাৰ শিক্ষা
প্ৰদান, সকলোকে
শ্ৰদ্ধা, মৰম, অন্য ধৰ্মৰ,
অন্য জাতিৰ প্ৰতি
সহনশীল হোৱা শিক্ষা
প্ৰদান, শাৰীৰিক,
মানসিক, তথা বৌদ্ধিক
বিকাশৰ শিক্ষা প্ৰদান
এনে উদ্দেশ্যবোৰ
হাতত লৈ ৰচিত শিশু
ভিত্তিক সাহিত্যসমূহৰ

প্ৰকাশভংগী তথা ভাষা অতিকে, সহজ, সৰল হোৱাতো
বাধ্যনীয়। লগতে বয়স অনুসৰি উপযুক্ত শব্দপ্ৰয়োগ, শ্ৰতিমধুৰ,
অনুপ্রাস যুক্ত আৰু সুৰ লগাই গাব পৰা বাক্যৰে বচিত যিকোনো
সাহিত্যই অতি সহজে শিশুৰ মন জয় কৰিব পাৰে। গতিকে
প্ৰতিজন শিশু সাহিত্যিকে এনে বিষয়ত গুৰুত্ব দিয়াতো প্ৰধান
কৰ্তব্য।

শিশু সাহিত্যসমূহৰ ভিতৰত বিশেষভাৱে উল্লিখননীয়
এবিধ সাহিত্য ‘শিশু আলোচনী।’ অসমীয়া প্ৰথম শিশু
আলোচনী ‘ল’ৰাৰন্দু’প্ৰকাশিত হয় কৰণাভিবাম বৰুৱাৰ হাতত
১৮৮২ চনত। শিশু সকলক মুখ্য উদ্দেশ্য হিচাপে লৈ প্ৰকাশিত
এইখন আলোচনী সুন্দৰভাৱে দুটি মান সংখ্যাও ওলাইছিল
যদিও ইয়াৰ পাছত ইয়াৰ প্ৰচলন বন্ধ হয়। হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ
সম্পাদনাত ১৯১৬ চনত গুৱাহাটীৰ পৰা অন্য এখন শিশু

আলোচনী ‘অকণ’ প্রকাশ পায় যদিও ‘ল’বাৰছন্তু’ৰ দৰে দুৰ্বলমান প্রকাশ হোৱাৰ পাছত ইয়ো লুপ্ত হয়। ইয়াৰ উপৰিও স্বাধীনতাৰ আগলৈকে অসমীয়া ভাষাত প্ৰকাশিত অন্যকেইখনমান শিশু আলোচনীহল -

- মইনা (১৯২৩) সম্পাদনা — ৰঘুনাথ চৌধুৱী
- অৰুণ (১৯২৬) সম্পাদনা — মহাদেৱ শৰ্মা
- পথিলা (১৯৩৩) সম্পাদনা — হৰেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা
- অকণ (১৯৩৫) সম্পাদনা — বিৰিপ্তি কুমাৰ বৰুৱা
- পাৰিজাত (১৯৪০) সম্পাদনা — দীননাথ শৰ্মা
- স্বাধীনতাৰ পাছত
- ৰংঘৰ (১৯৪৮) সম্পাদনা — বিৰিপ্তি কুমাৰ বৰুৱা

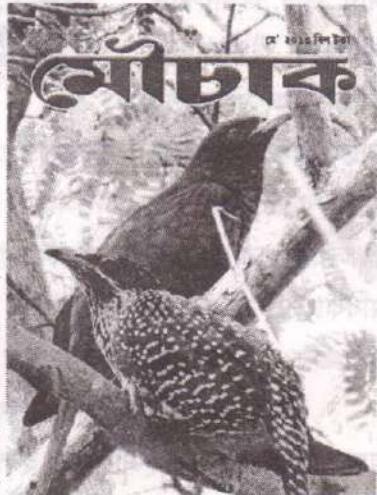
উপৰোক্ত শিশু আলোচনী সমূহ ছেগা চোৰোগাকৈ কেইবছৰ মান চলিছিল যদিও পিছলৈ এইবোৰৰ প্ৰকাশ বন্ধ হয়। অৱশ্যে ‘দীপক’ (১৯৫৪-১৯৬৬), ‘মুকুতা’ (১৯৮৭-১৯৯৪) আৰু ‘জোনবাই’ (১৯৬১-১৯৭০) নামৰ শিশু আলোচনী কেইখন কেইবাবছৰো অসমীয়া কণ কণ ল’বা-ছোৱালী ৰ মাজত জনপ্ৰিয় হৈ আছিল।

সদ্যহতে অসমত বিশেষভাৱে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা তথা বৰ্তমান অসমত বহুল ভাৱে প্ৰচলিত কেইখন মান প্ৰধান শিশু আলোচনীৰ সম্যক এক বিৱৰণ তলত দাঙি ধৰা হল-

ক) সঁফুৰা :

অসমৰ শিশুসকলৰ মাজত বিশেষভাৱে সমাদৃত প্ৰধান শিশু আলোচনী সঁফুৰা ১৯৮২ চনত গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰকাশ কৰে ‘বাণী প্ৰকাশে’। একেধাৰে গল্পকাৰ, প্ৰবন্ধকাৰ, চলচিত্ৰ নিৰ্মাতা, চলচিত্ৰ পৰিচালক আদি বিশেষণেৰে বিভূষিত অসমৰ জনপ্ৰিয় ব্যক্তি ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া আছিল সঁফুৰা শিশু আলোচনীৰ প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক। শিশু সকলৰ ৰুচি, অভিজ্ঞতা, আৱেগ, অনুভূতি, ইচ্ছা-অনিচ্ছাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি প্ৰকাশিত ‘সঁফুৰা’ শিশু আলোচনীৰ শিশুসকলৰ মাজত জনপ্ৰিয়।

১৯৮২ চনৰ পৰা প্ৰতিটো মাহৰ অন্তৰে অন্তৰে প্ৰকাশ হোৱা এই আলোচনীখনে অৱশ্যে পিছলৈ গৈ কিছু সমস্যাৰ সন্মুখীন হ’ব লগা হৈছিল যদিও সেই সকলো সমস্যা মুঠিৰ কৰি পুনৰায় নতুন উদ্যমেৰে ওলাইআহে পাঠক শিশুৰ মাজলৈ। বৰ্তমান সময়ত দ্বিতীয় প্ৰকাশৰ চৰ্তুদশ বছৰত ভৰি দিয়ে ‘সঁফুৰা’ ৰ সম্পাদক হল কৃপম বৰুৱা। অসমীয়া ভাষাৰ মাধ্যমত প্ৰকাশিত ‘সঁফুৰা’ ৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাই শিক্ষা, সাহিত্য, সাংস্কৃতি, বিজ্ঞান, ক্ৰীড়া জগতৰ বিভিন্ন তথ্যৰ সন্তোষ দিয়াৰ উপৰিও শিশুৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে কাহিনীও প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। উল্লেখনীয় যে শিশু সকলৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক, তথা মানসিক দিশৰ উন্নতিৰ অৰ্থে সঁফুৰা আলোচনীৰ উদ্যোগত প্ৰতি বছৰে ‘সঁফুৰা প্ৰতিভা সন্ধানী পৰীক্ষা’, ‘গ্ৰীষ্মকালীন শিবিৰ’, ‘শিশু নাট প্ৰতিযোগিতা’ আদি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই ক্ষেত্ৰত সততে নাম ল’ব পৰা এটা অনুষ্ঠান হল ‘সন্দো অসম ভিত্তিক অৱিন্দন কৌশিক সোৰৰণী শিশু নাট প্ৰতিযোগিতা’। শিশু সকলৰ ‘কলা তথা সাংস্কৃতিক দিশৰ উন্নতি অৰ্থে সঁফুৰাৰ উদ্যোগত স্থাপিত হোৱা অন্যতম এটা সংস্থা হল ‘কলা আৰু সাংস্কৃতিক প্ৰশিক্ষণ প্ৰতিষ্ঠান’। এই প্ৰতিষ্ঠানটোত শিশু সকলৰ সাংস্কৃতিক বিভিন্ন দিশ যেনে - নৃত্য, গীত, অভিনয়, আদিৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়া হয়।

খ) মৌচাক :

শিশু সকলৰ মাজত সমাদৰ লাভ কৰা অন্য এখন শিশু আলোচনী হল ‘মৌচাক’। শিশু সকলৰ দ্বাৰা ৰচিত বিভিন্ন গল্প, কবিতা, সাধু আদি প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰিও উক্ত আলোচনীখনে বিজ্ঞান সম্বন্ধীয় তথ্য, সাংস্কৃতিক, সাহিত্য সম্বন্ধীয়, তথা সমসাময়িক কিছু কিছু বিশেষ ঘটনা প্ৰকাশতো গুৰুত্ব দিয়া দেখা যায়।

গ) ৰংমেলা :

বৰ্তমান অসমত প্ৰচলিত তথা অসমীয়া ভাষাৰ

মাধ্যমত প্রকাশিত অন্য এখন উল্লেখনীয় শিশু আলোচনী হ'ল ‘ৰংমেলা’। প্রায় ৫০-৫২ পৃষ্ঠা যোৱা ‘ৰংমেলা’ৰ বর্তমানৰ সম্পাদক হ'ল ‘অৰূণ ভাগৱতী’। আলোচনীখনিৰ জৰিয়তে বিজ্ঞান সম্বন্ধীয় তথ্য, সমসাময়িক ঘটনা, সাহিত্য, সংস্কৃতি তথা ধৰ্মভিত্তিক কিছু তথ্য দিয়াৰ প্ৰয়াস দেখা যায়। ইয়াৰ উপৰিও আলোচনী খনিৰ প্রতিটো সংখ্যাত শিশুসকলৰ দ্বাৰা বৰচিত, গল্প, সাধাৰণ, কবিতা আদিও প্ৰকাশ কৰাটো ইয়াৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য। সহজ, সৰল, দৈৰ্ঘ্যকৰ্তা বিহীন শব্দৰে প্ৰকাশিত ‘ৰংমেলা’ৰ প্ৰকাশভঙ্গী অতি মনোৰম। আলোচনী খনিৰ উদ্যোগত শিশুসকলৰ মাজত ‘প্ৰতিভা সন্ধানী পৰীক্ষা’; ছবিত বৎ কৰাৰ প্ৰতিযোগিতা’ অনুষ্ঠিত কৰি কণ কণ শিশু সকলৰ মনত প্ৰতিযোগিতাৰ মনোভাৱ জাগত কৰাৰ লগতে শিক্ষা গ্ৰহণটো অনুপ্ৰেৰণা যুগোৱা হয়।

(৩) সপোন :

শিশু সকলৰ লগতে কিশোৰ-কিশোৰীহঁতৰ সফলতাৰ দিক্কনৰ্ণয় কৰা অন্য এখন সদ্য প্ৰকাশিত শিশু তথা কিশোৰ-কিশোৰীহঁতৰ আলোচনী হ'ল ‘সপোন’। ২০১৩ চনৰ জানুৱাৰী মাহত পোন প্ৰথম বাৰৰ বাবে অসমৰ নলবাৰী জিলাৰ পৰা প্ৰকাশিত ছুইহীয়া আলোচনী ‘সপোন’ ৰ বৰ্তমানৰ সম্পাদক হ'ল ‘বিপুল শৰ্মা’। অন্যান্য আলোচনী সমূহৰ দৰে এইখন আলোচনীৰ মাধ্যমেৰেও বিজ্ঞান, কলা, সংস্কৃতি, তথা, সাহিত্য জগতৰ লগত শিশু আৰু কিশোৰ-কিশোৰীহঁতক পৰিচয় কৰাই দিয়া হয়। শিশুহঁতৰ স্বৰচিত কবিতা, গল্প আদি প্ৰকাশ কৰি সিহঁতৰ হৃদয়তো সাহিত্যচৰ্চাৰ মনোভাৱ জাগত কৰোৱাৰ প্ৰয়াস ইয়াৰ এক অন্যতম উদ্দেশ্য। আলোচনীখনিৰ মাজে মাজে কেতিয়াৰা কেতিয়াৰা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা মূলক প্ৰশ্ন, সাঁথৰ আদি উপস্থাপন কৰি শিশুসকলৰ মানসিক আৰু বৌদ্ধিক দিশৰ পৰীক্ষা লোৱা হয়।

(৪) মুকুতা :

অসমত প্ৰচলিত শিশু আলোচনী সমূহৰ ভিতৰত অন্যতম এখন শিশু আলোচনী হ'ল - মুকুতা। ১৯৮৭ চনত পোন প্ৰথমে প্ৰকাশ পোৱা এইখন শিশু আলোচনী সেই সময়ৰ অসমৰ শিশু সকলৰ মাজত বিশেষভাৱে জনপ্ৰিয়তা লাভ

কৰিছিল। কিন্তু ১৯৮৭ চনৰ পৰা ছেগো-চোৰোগাকৈ প্ৰতি বছৰে প্ৰকাশ হৈ অহিলেও অৰ্থৰ অভাৱত ১৯৯৪ চনত মুকুতাৰ প্ৰকাশ বন্ধ হৈ যায়। অৱশ্যে সুখৰ বিষয় যে, সমাজৰ লক্ষ প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি কেইজনমানৰ সহযোগত এইখন আলোচনীয়ে পুনৰাই প্ৰকাশৰ মুখ দেখে। আৰু ফলস্বৰূপে বিগত দুটি বছৰে অসংখ্য পাঠক শিশুৰ মনৰ পৰিপুষ্টি সাধন কৰি এইখন প্ৰকাশ হৈ আহিছে।

শিশু তথা কিশোৰ-কিশোৰীহঁতৰ মনৰ আবেগ অনুভূতিক গুৰুত্ব দি সিহঁতৰ বৌদ্ধিক, শিক্ষিত দিশত উন্নতিৰ বাবে সন্নিবিষ্ট কৰা ইয়াৰ প্ৰতিটো লেখনিয়েই সহজ সৰল, সহজতে শিশুসকলৰ বোধগম্য হ'ব পৰা। নৰেন পাটগিৰিক সম্পাদক হিচাপে লৈ প্ৰতিমাহে এইখন শিশু আলোচনী দ্বিতীয়বাৰ প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে ‘অসম প্ৰকাশন পৰিষদে’। প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তিৰ দ্বাৰা লিখিত বিভিন্ন প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰিও মুকুতাৰ বিভিন্ন সংখ্যাবোৰত বৰ্ণখেল, খেলৰ সাঁথৰ, নাভূত-নাশ্রুত প্ৰতিযোগিতা পাতি শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীক পুৰস্কৃত কৰাটো ইয়াৰ এক উল্লেখনীয় পদক্ষেপ। এনে ধৰণৰ ব্যতিক্ৰমী প্ৰচেষ্টাৰ দ্বাৰা শিশু সকলক উৎসাহিত কৰাৰ লগতে ভৱিষ্যতৰ প্ৰতিযোগিতামূলক পৃথিৰীত মূৰ তুলি থিথয় হ'ব পৰাকৈ শিশুহঁতে যাতে নিজকে নতুন ৰূপত সজাই ল'ব পাৰে তাৰ বাবেও অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা হয়।

(৫) বাৰ ওঠৰ (১২-১৮) সাতোৰঙী ৰামধেনুৰ দেশত সপোনৰ বালিঘৰ সজা, পথীৰাজ ঘৰ্বাত উঠি জীৱনক উপভোগৰ কল্পনা কৰি ভাল পোৱা কিশোৰ-কিশোৰীহঁতৰ অনুসন্ধিৎসা আৰু জিজ্ঞাসাৰ নিবৃত্তি ঘটাৰ পৰা অসমীয়া সাহিত্যৰ শেহতীয়া একমাত্ৰ শিশু আলোচনীখনেই হ'ল — ‘বাৰ ওঠৰ’। ২০১৪ চনটোক প্ৰস্তাৱনাৰ বছৰ হিচাপে লৈ বিগত ডোটা মাহ ধৰি প্ৰকাশ হৈ আহা এই আলোচনীখন বৰ্তমান সময়ত জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষত।

কল্পনাৰ চকামকা বাটত এখুজি দুখুজি খোজ পেলোৱা শিশুসকলৰ নজনা কথাক জনাৰ হেঁপাহ সততে বিদ্যমান। কৌতুহল প্ৰণ শিশু সকলৰ মন মগজুৰ পৰিপুষ্টি সাধন কৰিব পৰাকৈ প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা এই ব্যতিক্ৰমধৰ্মী আলোচনীখন একমাত্ৰ শিশুসকলৰে নহয়, অসমৰ যুৱক-যুৱতী তথা

প্রাপ্তবয়স্ক সকলৰ মাজতো সমানেই জনপ্ৰিয়। ডাঃ জয়ন্ত বিশ্ব শৰ্মাৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত ‘বাৰ ওঠ’ৰ আলোচনীখনত সাহিত্য সংস্কৃতি, মহৎলোকৰ জীৱনী, গণিত সম্বন্ধীয়, বিবিধ কথা, পৃথিবী বিখ্যাত গণিতজ্ঞৰ জীৱনগাথা, ভাষাৰ ৰসাল কথা, জ্যোতিবিজ্ঞান, মহাকাশ জগতকে আদি কৰি বিভিন্ন সোণসেৰীয়া কথাৰে সমৃদ্ধ প্ৰতিটো প্ৰবন্ধৰ প্ৰকাশভঙ্গী অতি সহজ-সৰল। চুটি চুটি বাক্য তথা দৰ্থ্যকতাৰহীন শব্দৰে পৰিপূৰ্ণ এই খন আলোচনীৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠা হৃদয় পৰশা।

ছ) ৰংমন :

ওপৰোক্ত চাৰিখন শিশু আলোচনীৰ উপৰিও অসমীয়া ভাষাৰ মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰা শিশু সকলৰ জনপ্ৰিয় এখন কমিকছ হ'ল ‘ৰংমন’। ‘প্ৰণয় বৰদলৈ’ৰ সম্পাদিত, গুৱাহাটী বেলতলাৰ পৰা প্ৰকাশিত ৰংমনৰ কলেৰ সৰু যদিও ইয়াত প্ৰকাশিত প্ৰতিটো বিষয়বস্তুৱেই আদৰ্শাত্মক। বণনীয় যিকোনো বিষয়েই কাহিনীৰ আশ্রয়ত আৰু কাৰ্টুনৰ সহায়ত বৰ্ণনা কৰাটো ‘ৰংমন’ কমিকছ’ৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য। ৰং তুলিকা, পেঁঢ়িল, বঙ্গীন ফটো, কাৰ্টুন, ৰঙ-চৰ্তীয়া সাজ-সজাৰ প্ৰতি সততে আকৰ্ষিত শিশুৰ ৰুচি-অভিজ্ঞি সম্পর্কে জ্ঞাত হৈ প্ৰকাশ কৰা ‘ৰংমন’ শিশুসকলৰ মাজত সবাতোকৈ জনপ্ৰিয়। সেয়েহে এইখন কমিকছৰ ৰঙ-চৰ্তীয়া সাজ সজাৰ পিঞ্চা মানুহৰ কাৰ্টুন ছবি, জীৱ-জন্মৰো কাৰ্টুন ছবি আৰু সেইবোৰৰ মুখত বাক্ষণিক প্ৰদান কৰি বৰ্ণিত কাহিনী শিশুসকলৰ বাবে আকৰ্ষণীয় বস্তু। সহজেই পাঠক শিশু সকলৰ মন আৰু মগজুত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলোৱা ‘ৰংমন’ কমিকছৰ বিভিন্ন সংখ্যাবোৰত প্ৰতিযোগিতামূলক গণিতৰ কুইজ, সাঁথৰ আদি উপস্থাপন কৰি সিহাঁতক বৌদ্ধিক আৰু মানসিক শক্তিৰ বিকাশত অৱিহণা যোগায়।

সাহিত্য, সংস্কৃতি, বিজ্ঞান, ক্ৰীড়া আদি বিভিন্ন বিষয়ক লৈ প্ৰকাশিত সঁফুৰা, মৌচাক, ৰংমেলা, সপোন আদিৰ বাহিৰে সম্পূৰ্ণৰাপে বিজ্ঞান ভিত্তিত বচিত উল্লেখনীয় কেইখনমান আলোচনী হ'ল ‘বিজ্ঞান জেটি’, ‘নতুন আৱিস্কাৰ’, ‘বিজ্ঞান সুৰভি’, ‘নতুন সৃজন’ ইত্যাদি। প্রাপ্তবয়স্ক লোকৰ লগতে কৈশোৰ তথা শিশু সকলৰ বাবে এইবোৰ গুৰুত্ব অত্যাধিক। বৰ্ণনাৰ পৰিধিলৈ লক্ষ্য ৰাখি আমাৰ এই আলোচনাত অসমৰ প্ৰধান শিশুভিত্তিক আলোচনী সমূহৰে বিৱৰণ দাঙি ধৰা হৈছে। ভৱিষ্যতে এই বিষয়ত আৰু অধিক চিন্তা-চৰ্চা, অধ্যয়ন কৰাৰ লগতে গৱেষণাৰো থল দেখা যায়।

সহায়ক গন্তব্যঞ্জী :

- নেওগ, মহেশ্বৰ, অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা, প্ৰকাশক - ৰাজেন্দ্ৰ মোহন শৰ্মা, চন্দ্ৰ প্ৰকাশ, গুৱাহাটী, পাগবজাৰ, প্ৰথম প্ৰকাশ ১৯৬২ চন।
- শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰ নাথ, অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত, প্ৰকাশক - সৌমাৰ প্ৰকাশ, বিহাবাৰী, গুৱাহাটী, নৱম সংস্কৰণ ২০০৯ জুলাই।
- আলোচনী :
- সঁফুৰা, সম্পাদক, ৰূপম বৰুৱা, প্ৰকাশক - ধীৰাজ গোস্বামী
- ৰংমেলা, সম্পাদক, , অৰূপ ভাগৱতীৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত
- সপোন, সম্পাদক, বিপুল শৰ্মা, ‘সপোন প্ৰকাশন’, বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়, জপারুচি, নলবাৰী
- ৰংমন, সম্পাদক, প্ৰণয় বৰদলৈ, ত্ৰিনয়ন ৰাজখোৱাৰ দ্বাৰা মুদ্ৰিত আৰু প্ৰকাশিত।
- বাৰ ওঠ মুখ্য সম্পাদক - ডাঃ জয়ন্ত বিশ্ব শৰ্মা, সুমাত্ৰা সিংহৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত।

উন্নয়নশীল দেশ বিলাকত শাস্তি আৰু প্ৰগতিৰ কাৰণে গান্ধীবাদী চিন্তাই

হ'ল উত্তম আদৰ্শঃ এক অৱলোকন

শ্রী হৃষিকেশ শৰ্মা

উৎমাঃ প্ৰথম বৰ্ষ, কলা শাখা

প্ৰকৃততে গান্ধীবাদী চিন্তাক লৈ দুবিধাত পৰা দিন মোৰ
মতে হয়তো আজিও অহা নাই। তদুপৰি গান্ধীয়ে কৈছিল যে,
গান্ধীৰ দৰ্শন বা গান্ধীবাদী হিচাপে একো নাই, তেওঁৰ জীৱনেই
তেওঁৰ দৰ্শন বা গান্ধীবাদ আৰু আজিও আমি তৃতীয় বিশ্বৰ
দেশসমূহে সেই সমূহ কাৰ্যৰ
মাজেৰেই সফলতাৰ শিখৰত
আৰোহণ কৰিব পাৰো।
আমি জানো যে যুগ যুগ ধৰি
আমাৰ দেশ ভাৰত
আধ্যাত্মিকতাবাদৰ ক্ষেত্ৰত
বা শাস্তিকামী ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে
যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তা অৱজন কৰি
আহিছে আৰু এই বিলাক
সন্তোষ হৈছে কেৱল আমাৰ
দেশৰ মহান মনিষী সকলৰ
চিন্তা ধাৰাৰ প্ৰতিফলন
স্বৰূপে। এই ক্ষেত্ৰত মহাঞ্চা
গান্ধীৰ আদৰ্শ, চিন্তাধাৰাও

এক বৃহৎ অৱদান। আজিৰ বিষয়টোৱে বিচাৰিছে যে ভাৰতৰ দৰে
উন্নয়নশীল দেশসমূহত উন্নতি তথা শাস্তিৰ বাবে গান্ধীৰ চিন্তা-
আদৰ্শৰ প্ৰভাৱ কিমান? কিন্তু, দেশ উন্নত হওঁক বা অনুমত বা
উন্নয়নশীল যিয়েই নহওঁক লাগে গান্ধীৰ সত্যবাদিতা, সহজ সৰল
জীৱন-যা পন, অহিংসা, কৰ্মেন্দী পনা, এই সকলো এখন
প্ৰগতিশীল দেশ গঢ়িবৰ বাবে নিতান্তই আৱশ্যক, যদি এই সমূহৰ
বাবে গান্ধী আদৰ্শৰ ভেটি নাথাকিল হৈতেন তেন্তে নিতান্তই আজি
আমি এই বিষয়ে আলোচনা নকৰিলোহৈতেন। কিন্তু আজি আমি
এই কাৰণেই এই বিষয়ত মনোনিবেশ কৰিব লগা হৈছে, কিয়নো
বৰ্তমান সমাজে গান্ধীৰ আদৰ্শক পাহাৰিবলৈ লৈছে। সমাজৰ এটা
চামে অতি দৃঢ়ভাৱে চিএওৰি উঠে যে বৰ্তমানৰ প্ৰেক্ষাপটত
আদৰ্শবাদী বা গান্ধীবাদত বিশ্বাসী হ'লে একো লাভ কৰিব
নোৱাৰে তেন্তে মই সেই সকলক প্ৰশং কৰিম যে সত্য, প্ৰেম,
সহানুভূতিক এবি হত্যা, হিংসাৰ মাজেৰে তেওঁলোকে কোনখন
সমাজ গঢ়ি তুলিব বিচাৰিছে? অতীতক দোহাৰিলে এনে ক'ত

উদাহৰণ ওলাৰ য'ত খন্দেকীয়া প্রলোভন হত্যা, হিংসা, অসত্য
হৈ হয়তো কিছু সময়ৰ বাবে কাৰোৰাক দমন কৰি ৰাখিছে কিন্তু
তাৰ পাছত ই বৰ বেয়াকৈ মুখ ঠেকেছ থাইছে। যদি গান্ধীৰ আদৰ্শৰ
সত্যতা, প্ৰভাৱশালীতা নাথাকিলেহৈতেন তেন্তে হয়তো আজি

আমি এইদৰে মনৰ ভাৱ মুক্তভাৱে
প্ৰকাশৰ স্বাধীনতা নাপালোহৈতেন
আৰু যিসকলে গান্ধীবাদক
অৱমাননা কৰাৰ ধৃষ্টতা প্ৰকাশ
কৰিছে বা আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত তাক
মূল্যহীন বুলি আখ্যা দিছে
তেওঁলোকে হয়তো আজিও
কোনোৰা বৃচ্ছিৰ তলত কাৰ্যনির্বাহ
কৰি স্বাধীনতা বিচাৰি হ'ঁহকাৰ কৰি
ফুৰিলেহৈতেন। ক'বলৈ গ'লে যি
আদৰ্শৰে আমি আমাৰ সত্তাক ঘূৰাই
পালো সেই আদৰ্শকে আজি
অসংলগ্ন বুলি ক'লৈ কেৱল নিজৰ
অকৃতজ্ঞতাহে প্ৰকাশ কৰা হ'ব।

গান্ধীবাদীৰ বিপৰীত দিশে যোৱা সকলে যদি সফলতা
অৱজন কৰিব পাৰেই তেন্তে হয়তো অসম আজি এখন স্বাধীন ৰাষ্ট্ৰ
হিচাপে ঘোষিত হ'লেহৈতেন বা সশস্ত্ৰ বিপ্লব কৰিবলৈ যোৱা
সকলৰ মাজৰ পৰা ঘূৰি আহি কেতিয়াও আলোচনাৰ মাধ্যমলৈ
নাহিলহৈতেন। বৰ্তমান সময়ত যদিও কোৱা হয় যে গান্ধীবাদৰ
প্ৰভাৱশালীতা কম বা সত্যতা থকা লোকে বিপদৰ সম্মুখীন
হ'বলগীয়া হয় তেন্তে আমি ইয়াকো চাৰ লাগিব যে এই বিপদ
কাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হয় আৰু ইয়াৰ দোষ নিশ্চয়কৈ গান্ধীবাদীৰ ওপৰত
হ'ব নোৱাৰে। গান্ধীবাদে শিকাই যোৱা সত্যবাদিতা,
ধৰ্মনিৰপেক্ষতা গ্ৰহণ নকৰা বা মানি নচলা সকলৰ ইয়াক
সমালোচনা কৰাৰ অধিকাৰ কনো নিতান্তই থাকিব নোৱাৰে বুলি
ভাৰো, কিয়নো যিজনে কোনো এটা পথত নোযোৱাকৈ সেই
পথ কঁইটীয়া হোৱাৰ কথা প্ৰকাশ কৰে তেন্তে তেওঁ পৃথিৰীত
থাকি মংগল গ্ৰহৰ বৰ্ণনা দিয়াৰ দৰেই অবাস্তৱিক তথা হাস্যকৰ হৈ
পৰিব। (সহায় লৈ)

বোকাখাত : ইতিহাস আৰু কিছু গৌৰৰ

গীতি শিল্পী প্রচারণা কেন্দ্ৰ কাৰ্যকৰণ কেন্দ্ৰ মন্ত্ৰণালয় অধীনস্থ

কল্পনা কেন্দ্ৰ কাৰ্যকৰণ কেন্দ্ৰ

শ্রীমতী ইঙ্গিতা দত্ত
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

জ্ঞান পুষ্টি কেন্দ্ৰ

অতীতৰ দৈয়াঙৰে এটা নতুন নাম ‘বোকাখাত’। ১৯৯২ চনৰ ১ এপ্ৰিলত গোলাঘাট জিলাৰ পশ্চিমে প্ৰায় ৫০০ বৰ্গ কিঃমিঃ জুৰি বিস্তৃত এই বোকাখাতে মহকুমা ক'পে স্বীকৃতি পায়। কিন্তু এটা মহকুমা ক'পে পৰিচয় দিবৰ বাবেই এই লেখাৰ পাতনি মেলা নাই। অন্য কিছুমান কাৰকেও আজিৰ বোকাখাত বিখ্যাত কৰি তুলিছে।

সেউজ দেশ আমাৰ অসম। এই অসমৰে মধ্যভাগত অৱস্থিত এখনি মনোৰম নগৰ বোকাখাত। জনশ্রুতি মতে, তুৰ্বকৰ লগত অহা মৰীয়াসকলে বোকা তুলি খাট পাতি কৰাৰ বাবে বোকাখাট আৰু মুখ বাগৰি ‘বোকাখাত’ৰ সৃষ্টি হয়।

বোকাখাতৰ চাৰিসীমাও বোকাখাতক অন্য এক সৌন্দৰ্য প্ৰদান কৰিছে। বোকাখাতৰ উত্তৰে সদা পৰিবাহিত লুইত, দক্ষিণে চিৰসেউজ কাৰ্বি

আংলং, পুৰে
নুমলীকুঁ বৰীৰ
বাসছান নুমলীগড়
আৰু পশ্চিমে
পৃথিৰী বিখ্যাত
কাজিৰঙা।

বোকাখাত ক'পে
গৌৰৰ অনুভৱ
কৰো যে
ক । জিৰ ৬। ও

বোকাখাতৰে সন্তান। অৰ্থাৎ, আমাৰে সহোদৰ। এশিয়াৰ গাঁড়ৰ বাবে পৃথিৰী বিখ্যাত কাজিৰঙাক ১৯০৫ চনত কাজিৰঙা বনাঞ্চল সংৰক্ষিত আঁচনি, ১৯৫০ চনত অভয়াৰণ্য, ১৯৭৪ চনত ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু ১৯৮৫ চনত বিশ্ব ঐতিহ্যক'পে স্বীকৃতি দিয়ে।

ফেচেংবৰ :

ফেচেংবৰ আৰু বোকাখাতৰ এক আন্তৰিক সম্পর্ক আছে। বৰ্তমানৰ বোকাখাত চাৰিআলিৰ পূজামণ্ডপৰ সমীপতে

আছিল এজোপা বৰগছ। জনশ্রুতি মতে এই গছৰ তলতে আহোম ৰাজবিষয়া ফেচেং হাজৰিকাক হত্যা কৰা হৈছিল। যদিও সেই ঐতিহাসিক গছজোপা বৰ্তমান কাটি পেলোৱা হৈছে কিন্তু এজোপা নতুন বৰগছ তাত স্থান লভিছে।

ৰজাবাৰী আৰু খতিয়াখলি :

বোকাখাতৰ পৰা ৭ কিঃমিঃ পূৰে অৱস্থিত এলেকাই হ'ল ৰজাবাৰী আৰু ৰজাবাৰীৰ উত্তৰ-পূৰ দিশে অৱস্থিত এলেকাই হ'ল খতিয়াখলি। মুখে মুখে চলি অহা প্ৰচন মতে বৰ্তমান ৰজাবাৰীৰ প্ৰাচীন নাম আছিল ৰজাবাৰহ। আহোম স্বৰ্গদেউসকল উজনি নামনিলৈ আহ-যাহৰ সময়ত জিৰণিৰ বাবে বৰ্তমানৰ ‘ৰজাবাৰী’ত চাউনি পাতিছিল। সেই ‘ৰজাবাৰহ’ৰে নতুন নাম ৰজাবাৰী। এই বাহৰৰ কথা জানিব পাৰি স্বৰ্গদেৱে পশু মৰি সময়

নষ্ট কৰা কেইজনমান
সৈন্যক সেই ঠাইতে
এৰি তৈ যাৰলৈ
নিৰ্দেশ দিয়ে। এই
লোকসকলে খতিয়া
পশু মাৰিবলৈ যোৱা
অঞ্চলতে বসবাস
কৰিবলৈ অৰ্থাৎ খলি
পাতিবলৈ লয়। সেই
অঞ্চলেই কালক্ৰমত
‘খতিয়াখলি’ ক'পে
পৰিচিত হয়।

কুৰুৰাবাহী :

কুৰুৰাবাহী সত্রসমূহৰ অন্যতম। প্ৰচলিত মতে এটা সময়ত কুৰুৰাবাহীত প্ৰতি জোপা শিমলু গছতে ‘কুৰুৰা’ চৰায়ে বাহ সাজিছিল। সেই কুৰুৰা চৰাইৰ বাহৰ পৰাই সেই ঠাইৰ নাম কুৰুৰাবাহী হয়। বোকাখাতৰ কেইজনমান ধৰ্মমূলক স্থানেও ইয়াৰ গৌৰৰ বৃদ্ধিত অৰিহণা ঘোগাইছে।

কাক গোঁসানী থান :

ল'বা বজাৰ বোষৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ গদাপাণিয়ে কাক বাঁহৰ চুঙ্গত এভাগী দুগৰ্গ প্ৰতিমা লৈ পলাই আহি দিৰিং নৈৰ পাৰত আশ্ৰয় লয়। কিন্তু তেতিয়াও ল'বা বজাৰ সৈন্যৰ কবলৰ পৰা দুগৰ্গ দেৱীয়ে বক্ষা নকৰাত ওচৰ পানীলৈ কাক বাঁহৰ চুঙ্গটো দলিয়াই দি তাৰ পৰা পলাই যায়। পাছত সেই চুঙ্গটো মাছমৰীয়াই পোৱাত মূর্তিটো তাতে স্থাপন কৰে। কাক বাঁহত পোৱা দুগৰ্গ গোঁসানী মূর্তিৰ পৰাই সেই থানৰ নাম কাক গোঁসানী হয়। উল্লেখযোগ্য, যে বৰ্তমান কাক গোঁসানী থানত প্ৰতি বছৰে দুগৰ্গ পুজাত অসংখ্য ম'হ বলি দিয়ে।

ইয়াৰোপৰি, ম'হমাইকী গাঁৰৰ কাষেদি বৈ যোৱা এটা জানৰ পানীত এভাগী দুগৰ্গ মূর্তি থকা বুলি বাঘ হাজৰিকা বুলি সপোন দেখে। সেই সপোন দিঠকত পৰিণত হোৱাত উদ্বাৰ কৰি পাৰত স্থাপন কৰে। এই থান কাক গোঁসানী (ছাটনি) থান বুলি জনাজাত। এই থানখন বোকাখাত নগৰৰ পৰা ডিফলু পথেদি ১ কিঃমিঃ নিলগত অবস্থিত।

চিকণআতা থান :

বোকাখাত নগৰৰ পৰা ২ কিঃমিঃ উত্তৰে এই থান। জনবিশ্বাস মতে কৰঙাৰ চেচসত্ৰ গোঁসাই ইয়াত কিছুদিন বাহৰ পাতি থকাৰ পৰাই এনিশা হঠাৎ নোহোৱা হয়। বহু বিচৰাৰ অন্ততো শিষ্যসকলে তেওঁক নাপাই শয্যাখনকে দাহ কৰে। সেই দাহ কৰা স্থানকে থানলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি 'চিকণআতা থান' কপে নামকৰণ কৰে। অগাধ ভক্তিৰ বাবে এই থানলৈ প্ৰতি দিনাই অসংখ্য ভক্তৰ সমাগম হয়।

বছতো শিক্ষানুষ্ঠানৰ বাটকটীয়াৰূপে অসমৰ ইতিহাসত উক্ত ঐতিহাসিক ঠাইসমূহৰ উপৰিও বোকাখাতৰ নাম ইতিমধ্যে বৈ বৈ গৈছে। কলা আৰু বাণিজ্য শাখাৰ বাবে ১৯৬৪ চনতে নিৰ্মিত শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দদেৱ সত্ৰধিকাৰ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ে ইতিমধ্যে বোকাখাতৰ গৌৰৰ বহু কৰি সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ পূৰ্ণ কৰিছে। ইয়াৰোপৰি বিজ্ঞান শাখাৰ একমাত্ৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান চন্দ্ৰনাথ বেজৰুৰী মহাবিদ্যালয়েও ইতিমধ্যে বোকাখাতৰ বুকুত সংগৌৰে স্থান লভিছে। ইয়োৰোপৰি কমাৰগাঁও মহাবিদ্যালয়, নুমলীগড় জুনিয়ৰ কলেজ আদি বিভিন্ন উচ্চতৰ মাধ্যমিক তথা উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ে বোকাখাতৰ পৰিচয়ত অৰিহনা যোগাইছে।

কোনো ক্ষেত্ৰতে পিছপৰি নথকা বোকাখাতে স্বকীয়

প্ৰতিভাৰে নিজৰ গৌৰৰ অক্ষুন্ন বাখিছে। সাংস্কৃতিক দিশতো বোকাখাতৰ কেইবাটাও প্ৰতিভাই গৌৰবান্বিত কৰিছে। আমিও বোকাখাতবাসীৰূপে গৌৰৰ অনুভৱ কৰো যে 'নেত্ৰকাই' কপে খ্যাত অৰূপ হাজৰিকা, 'পুণি' কপে সকলোৰে পৰিচিত ৰাজকুমাৰ ঠাকুৰ, বফিকুল হছেইন, ঢোলৰ যাদুকৰ সোমনাথ বৰা, ধনেশ্বৰ শহীকীয়া কেৱল সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰতে সীমাবদ্ধ নাথাকি অন্যান্য ক্ষেত্ৰতো বিয়পি পৰা বোকাখাতৰ গৌৰৰ অন্যতম গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মূৰবী অধ্যাপিকা ড° দীপ্তি ফুকুন পাটগিৰি, বিশিষ্ট কৰি প্ৰয়াত মৃদুল বৰুৱা, প্ৰয়াত পুতুল হাজৰিকা বোকাখাতৰে সন্তান। যদিও ইয়াৰে কেইগৰাকীমানে কৰ্ম তথা বৈবাহিক সূত্ৰে বিভিন্ন ঠাইত বাস কৰে যদিও তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো উশাহত হয়তো বোকাখাতৰ গোন্ধে আমোল-মোলাই।

সন্দো শেষত, প্ৰতিজনকে বোকাখাতলৈ আমন্ত্ৰণ জনাই ক'ম যে এবাৰ আহক বোকাখাতলৈ। আশ্ৰয় দিব আপোনাক 'তিৰুপতি' নতুৰা 'মনালিঙ্গ'ই। নহ'লেও কাজিৰঙাৰ অপূৰ্ব সৌন্দৰ্যৰ মজত গঢ়ি উঠা 'আয়োৰা', 'বনৰজা' আদি আছেই। যদিও কিছু পৰিমাণে ভেজাল হৈছে তথাপিৰ বোকাখাতৰ সুস্থানু পেৰাৰ সোৱাদ আপুনি নোলোৱাকৈ থাকিব পাৰিব জানো? কলপাতত দিয়া লুচি-ভাজিৰ সোৱাদ কিন্তু আপুনি নোলোৱাকৈ নাযাব। আপোনাৰ বাবে অশেষ আশাৰে বাট চাই থাকিব 'গজৰাজ, বালাজী, কৃষ্ণ' আদি হোটেলসমূহে। হাতীত উঠিয়েই হওঁক বা জীপ-ছাফাৰীৰ জৰিয়তে হওঁক আপুনি উপভোগ কৰিব পাৰিব কাজিৰঙাৰ নৈসৰ্গিক দৃশ্য। নুমলীগড়ৰ দেওপাহাৰ, শোধনাগাৰ তথা কাক গোঁসানী, চিকণআতা, বাবাথান আদি দৰ্শন কৰাৰো সুযোগ দিব বোকাখাতে। আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয় মতে সাধ্য অনুসৰি সহায় কৰাৰো প্ৰতিশ্ৰুতি আমাৰ আছে। মাৰ্থা এবাৰ আহক আপুনি বোকাখাতলৈ।

(বোকাখাতৰ নৱপ্ৰজন্ম হিচাপে বোকাখাতৰ ইতিহাস আমাৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞাত নহয়। ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ বিৱৰণ দিয়াৰ ধৃষ্টতাৰ আমাৰ নাই। 'মণিকুট' আৰু 'ডিফলু'ৰ সহায় লৈ কলম ধৰাৰ এক প্ৰয়াসহে মাথো।)

ମାତୃଭାଷାର ସଂକଟ ଦିନତ ମୋର ଅନୁଭବ

ମାତୃଭାଷା ସଂକଟର
ନିମ୍ନଲିଖିତ ପାଇଁ ଜ୍ୟୋତିଶ୍ଵର ପାଇଁ ଏହାର ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଦାର୍ଥ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି ।

সাহিত্যবর্থী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই কৈছিল “স্বদেশ আৰু
স্বজাতিৰ উন্নতিৰ মংগল মন্দিৰৰ সিংহ দ্বাৰা তৈৰে ঘাতভায়া”।

স্বাভাৱিকতেই প্ৰশ্ন জাগে মাতৃভাষা কি? পৃথিবীৰ বুকুলৈ
আহিয়ে আইব মুখত যি ভাষা শুনো, যি ভাষাৰ আধাৰুটা মাতৰে
কথা ক'বলৈ শিকো, যি ভাষাৰে আমি সপোন ৰচোঁ, সেয়াই ইল
মাতৃভাষা। অসমৰ অসমীয়া মানহৰ মাতৃভাষা অসমীয়া।

মাগধী অপদ্রংশৰপৰা উন্নত হোৱা অসমীয়া অতি শুৱলা
ভাষা। এই ভাষা শুনিবলৈ ভাল লগা, আয়ত্ত কৰিবলৈ সহজ।
উন্নতৰ পাছৰে পৰা নানান ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে
অসমীয়া ভাষাই আজিৰ পৰ্যায় পাইছে। মাজৰ এছেৱো কালত
অৱশ্যে অসমীয়া ভাষাই যথেষ্ট গৌৰৰ বহন কৰিলৈ। এই ভাষাতে
যথেষ্ট সংখ্যক কবি সাহিত্যিকৰ সাহিত্য প্ৰতিভা উন্নাসি উঠিল।
বহুতো গীতিকাৰে এই ভাষাতে সুন্দৰ গীত বচনা কৰিলে, গায়কে
গীত গাই বিশ্ব দৰবাৰত উচ্চ আসন লাভ কৰিলে। সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত
যদি ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ নাম উল্লেখ নকৰো তেন্তে ভুল হ'ব।
নিজে গীত লিখি, গাই তেখেতে অসমীয়া ভাষাক যথেষ্ট সন্মানীয়
কৰি তুলিলে। এতিয়া অসমীয়া মাত্ৰভাষাৰ গায়ক জুবিন গার্গ
আৰু অংগৰাগ মহন্তই সংগীতৰ উচ্চাসন লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ
হৈছে। আজি তেওঁলোকে বিভিন্ন ভাষাত গীত গাইছে। কিন্তু
তেওঁলোকৰ সংগীত জীৱনৰ আৰম্ভণি আছিল অসমীয়া ভাষাতে,
নিজৰ ভাষাৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ আছে অপৰিসীম আকৰ্ষণ আৰু
শ্ৰদ্ধা।

ইয়াগুৰু সঞ্চিৰ ফলত অসম ইংৰাজৰ হাতলৈ যাবাৰ
পাছৰে পৰা অসমীয়া ভাষা সংকটৰ সন্ধীয়ন হৈছিল। এই ভাষাটো

স্থিতি হেবলালে অসমত কর্মৰত এচাম বঙ্গলা ভাষাৰ কৰ্মচাৰীৰ
প্ৰৰোচনাত পৰি, পাছত শ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকলৰ আন্তৰিক
প্ৰচেষ্টাত অসমীয়া ভাষা উদ্বাৰ হ'ল। বৰ্তমান অসমীয়া ভাষা
আকৌ সংকটৰ সম্মুখীন হৈছে - এইবাৰ অসমীয়া সকলৰ হাততে,
কাৰণ আজি অসমীয়া মানহৰ মাজত দিনক দিনে বৃদ্ধি পাইছে
ইংৰাজী শিক্ষাৰ প্ৰতি ধাউতি। এতিয়া গৱিষ্ঠ সংখ্যক লোকে
অসমীয়া মাধ্যমৰ সলনি ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়তহে নিজৰ
সন্তানক পടুৱায়। তেওঁলোকৰ বছতে অসমীয়া এটা প্ৰয়োজনীয়
ভাষা বুলি গুৰুত্ব দিব নিবিচাৰে। ইংৰাজীত লিখা, কথা কোৱা,
আনকি ইংৰাজীতে মনৰ কথা ভবাটো এওঁলোকে আভিজ্ঞাত্যৰ
চিন বুলি ভাৱে। এনে ধৰণৰ লোকৰ সংখ্যা বাঢ়িযোৰাৰ ফলত
অসমীয়া ভাষাই যেন দখতে কান্দি উঠিছে।

পৃথিবীখন এতিয়া গোলকীয় গাওঁ। এই গাঁওখনত
বিচৰণ কৰিবলৈ আজিৰ প্ৰজন্মই ইংৰাজী ভাষা শিকিবই লাগিব।
ইংৰাজী হ'ল আন্তজাতিক ভাষা, গতিকে আমি ইংৰাজী ভাষাক
আওকাণ কৰি চলিব নোৱাৰো। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে
ইংৰাজীক আদৰিবলৈ গৈ নিজৰ ভাষাটোক এলাগী কৰিম। নিজ
মাতৃভাষাক উচ্চ স্থানত ৰাখি অন্য ভাষা আদৰিবলৈ যোৱাটো
জ্ঞানী লোকৰ কাম।

নিজৰ মাতৃভাষাৰ ঐতিহ্যৰ প্রতি সম্মান ৰাখি, এই ভাষাৰ
সাহিত্য সম্পদসমূহ ৰক্ষা কৰি ভাষাটোৱ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ
অবিৰত প্ৰচেষ্টা চলাই আমাৰ মাতৃভাষাৰ সংকটৰ মোচন
আমিয়েই কৰিব লাগিব, তেতিয়াহে অসমী আইৰ প্রতি সম্মান
জনোৱা হ'ব।

অনুভূত জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়

শ্রীমতী জুলি বৰা

প্রাক্তন ছাত্রী, অসমীয়া বিভাগ

১৪৮ কাঞ্চনজঙ্গলী টি

গুৱাহাটী জাতীয় মহাবিদ্যালয় কলাই

জ্ঞানৰ মন্দিৰ

জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়

উভতি যাব খোজোঁ

তোমাৰ কাষলৈ

তুমিয়েই দিছিলা মোক

প্ৰকৃত শিক্ষাৰ সন্ধান

সেয়ে তোমাক প্ৰণাম

জ্ঞানৰ মন্দিৰ মাঝে কৈলালৈ প্ৰক্ৰিয়া কৈলালৈ
সী। জ্ঞানৰ প্ৰতিকৰণ কৈলালৈ কৈলালৈ কৈলালৈ
সু জ্ঞানৰ প্ৰতিকৰণ কৈলালৈ। কৈলালৈ কৈলালৈ কৈলালৈ
কৈলালৈ কৈলালৈ। কৈলালৈ কৈলালৈ। কৈলালৈ কৈলালৈ।

বোকাখাত অঞ্চলৰ উচ্চ শিক্ষাৰ এক অন্যতম অনুষ্ঠান জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়। ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনিৰ চাৰিওদিশ অতি সুন্দৰ। নাহৰ আৰু কৃষ্ণচূড়া গছেৰে পৰিপূৰ্ণ এটি সেউজীয়া পৰিৱেশ। আন বছতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দৰে এদিন ময়ো সপোন দেখিছিলোঁ এই মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ। সেই সপোনকে আগত বাখি পদার্পণ কৰিছিলোঁ জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ত।

প্ৰথম অৱস্থাত মনত ভয় আৰু শংকা ভাৰ এটাই অনৱৰতে আমনি কৰি ফুৰিছিল। কিন্তু কম সময়ৰ ভিতৰতে সেই সকলোৰোৰ ভাৰ নাইকিয়া হৈ পৰিল। লাহে লাহে মই হৈ পৰিছিলোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ সু-শৃংখলিত তথা বিশাল পৰিয়ালটোৰ এগৰাকী সদস্য। এই ক্ষেত্ৰত মোক মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়াস্কলে যথেষ্ট পৰিমাণে সহায় কৰিছিল। আচৰিত হৈছিলোঁ শিক্ষক সকল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীস্কলৰ সম্পর্ক দেখি। প্ৰতিমুহূৰ্ততে ছাৰ-বাইদেউস্কলে আমাক উৎসাহ যোগাইছিল। বাস্তৰৰ সৈতে মুখাযুথি হ'বৰ বাবে সাহস দিছিল। শৃংখলাবদ্ধ ভাৱে পালন কৰি অহা তেওঁলোকৰ কৰ্মৰাজিয়ে আমাক এটা সুন্দৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ পথ দেখুৱাইছিল।

নিৰ্দিষ্ট পাঠ্যক্ৰমৰ ভিতৰত সীমাবদ্ধ নাথাকি আমি লাইঞ্চৰীত শাৰী শাৰীকৈ সজাই থোৱা বিভিন্ন বিষয়ৰ কিতাপসমূহৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিলোঁ। সেই সমুহে আমাক একোখন নতুন জগতৰ কথা ভাৰিবলৈ সুযোগ দিছিল। স্নাতক বৰ্ষত ছেমিষ্টাৰ পদ্ধতিৰ বাবে আমি অতি সীমিত সময়ৰ ভিতৰতে পৰীক্ষাৰ বাবে সাজু হ'ব লগা হৈছিল ফলত আমি কিছুমান বিষয় পুঁখানুপুঁখভাৱে বুজি উঠিব পৰা নাছিলোঁ আৰু প্ৰসংগ পুথি সমুহো সংগ্ৰহ কৰিব

পৰা নাছিলোঁ। তেনে পৰিস্থিতিত আমাক অসমীয়া বিভাগৰ শ্ৰদ্ধাৰ ড° ৰূপী বৰা বাইদেউ, ৰাস্তা পাদি বাইদেউ, ড° অৰূপ বৰা ছাৰ আৰু দীপা বাইদেউৰে পাঠ্যক্ৰমৰ কিতাপৰ বাহিৰেও বিষয়ৰ লগত সংগতি থকা কিতাপসমূহ আমাক দি যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। আজিও মোৰ মনত পৰে আমাৰ মাজত দেখা দিয়া বেছিভাগ সমস্যাই আমি শ্ৰদ্ধাৰ ড° ৰূপী বৰা বাইদেউক অৱগত কৰিছিলোঁ। তেওঁ ব্যস্ততাৰ মাজতে আমাৰ সেই সমস্যাবোৰ সমাধান কৰি দিছিল আৰু আমিও আনন্দমনেৰে শ্ৰেণীকোঠাত প্ৰবেশ কৰিছিলোঁ। আমি প্ৰায়ে শুনিবলৈ পাওঁ যে বেছিভাগ শিক্ষকেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীস্কলৰ ওচৰত নিয়মানুসৰিহে সম্পৰ্ক বৰ্কা কৰে কিন্তু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকস্কলক আমি তেনেধৰণেৰে লগ পোৱা নাছিলোঁ। তেওঁলোকে আমাক নিজৰ সকলো খিনি উজাৰি শিক্ষাদান কৰিছিল। সেয়ে এনে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী হিচাপে মই গৌৰৰ অনুভূত কৰোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনিৰ আন এটি উল্লেখনীয় দিশ হ'ল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীস্কলৰ সকলো প্ৰকাৰৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ সুবিধা প্ৰদান। সেয়েহে বহু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক তথা কৃতীৱৰ্দ্ধনৰ দিশত মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে সমগ্ৰ বোকাখাতলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছে।

এই সুযোগতে বোকাখাত জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু সকললৈ মোৰ আনন্দিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু প্ৰয়াত মুনিন ফুকন ছাৰ আৰু প্ৰয়াত মৃদুল বৰুৱা ছাৰলৈ শ্ৰদ্ধাঙ্গলি যাঁচিলোঁ।

সমাজ, সাংবাদিকতা আৰু হালধীয়া সাংবাদিকতা

জন স্মৃতি চৰকলা
সমাজীয় প্ৰকল্প কেন্দ্ৰ

শ্ৰী নিলোৎপল শৰ্মা

স্নাতক পঞ্চম ষান্মাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

সমাজীয় প্ৰকল্প
সমাজীয় প্ৰকল্প
সমাজীয় প্ৰকল্প

সমাজ এখন সূচৰুকপে পৰিচালিত হ'বৰ বাবে তথা এখন সমাজৰ লগত আন এখন সমাজৰ সু-সম্পর্ক গঢ়ি তুলিবৰ বাবে যথেষ্টখনি সমলৰ প্ৰয়োজন হয়। দৰাচলতে এখন সমাজক সবল কৰি গঢ়ি তোলাৰ আগতে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে নিজকে সবল ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত কৰি লোৱাটো অতি আৱশ্যকীয় আৰু নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰাৰ স্বার্থতে হওঁক বা কিবা এটা কৰাৰ অদম্য হেঁপাহৰ বাবেই হওঁক আমি একো একোটা কামক পোচা বা নিচা হিচাপে নিৰ্বাচন কৰি লওঁ। কেতিয়াবা দেখা যায় যে নিচাগত ভাৱে কৰি যোৱা কামসমূহেই কেতিয়াবা কিছুমান লোকৰ পোচা হৈ পৰে। আকো কেতিয়াবা পোচাগত ভাৱে কৰা কামটোৱেই নিচা হৈ পৰে। এই ক্ষেত্ৰত এক অতি উল্লেখ্যনীয় কৰ্ম হৈছে সাংবাদিকতা। যি কাৰোবাৰ বাবে নিচা আন কাৰোবাৰ বাবে পোচা।

সাংবাদিকতা হ'ল এনে এক সামাজিক কৰ্ম যাৰ আন এক ৰূপ হ'ল সত্যবাদিতা। এক কথাত ক'বলৈ গ'লৈ এই দুয়োটা ৰূপ একেটা মুদ্রাৰ ইপিটি সিপিটি, য'ত সাহস, নিৰ্ণা, কৰ্ম উদ্যমে কেঁচা সামগ্ৰী ৰূপে ভূমিকা পালন কৰে।

ছপা মাধ্যমৰ ঘোগেদি আৰম্ভ হোৱা সাংবাদিকতা, বৰ্তমান ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যম সমূহৰ লগতো জড়িত হৈ পৰিছে। অতীতলৈ মন কৰিলে দেখা যায় যে ভাৰতত ১৭৮০ চনত বৃটিছ সকলৰ প্ৰচেষ্টাত আত্মপ্ৰকাশ কৰা 'বেংগল গেজেট' কাকতৰ জৰিয়তে সাংবাদিকতা ধাৰাৰ সূচনা কৰিছিল। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত ভাৰতীয়সকলে তেনে ধৰণে সুবিধা লাভ কৰা নাছিল। কিন্তু ১৮২৬ চনত প্ৰকাশ লাভ কৰা প্ৰথম হিন্দী বাতৰি কাকত 'উদাস্ত মাৰটেণ' (Rising Sun) নামৰ কাকতখনৰ নাম উচ্চাৰণ কৰিব পাৰো।

য'ব পৰা আৰম্ভ হৈ আজি আমাৰ ভাৰতীয় সাংবাদিক সকল বিভিন্ন স্থানীয়, বাজিয়ক, আন্ত-ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত জড়িত হৈ পৰিছে। যি আমাৰ বাবে এক গৌৰবৰ বিষয়। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় যে আজিৰ সমাজত যেন কিছু নীচ মনোবৃত্তিৰ লোকৰ বাবে এই সাংবাদিকতাৰ বৃক্ষজোপাত কিছু কেৱোগ ধৰিছে। যাৰ বাবে সাংবাদিকতাই গৈ গৈ আজিৰ হালধীয়া সাংবাদিকতাৰ নাম লাভ কৰিছে। দেখা যায় যে সন্তোষীয়া জনপ্ৰিয়তাৰ স্বার্থত বা সমাজত নিজকে কিছু আগ স্থানত বহুবাৰ আপাহতে এনে কিছু লোকে বৰ্তমান সাংবাদিকতাক নিজ বৃত্তি হিচাপে গ্ৰহণ কৰে, যি সকলৰ শিক্ষাগত অৰ্হতা বা ভাষাগত অৰ্হতা অতি সাধাৰণ পৰ্যায়ৰ। যাৰ বাবে ইয়াৰ কিছু সংখ্যকে নিজৰ বিবেক বিক্ৰী কৰি হ'লেও হালধীয়া সাংবাদিকতাক প্ৰশ্ৰয় দিছে। দৰাচলতে আমি আমাৰ সমাজক নিম্নগামী গতিৰ বাবে কেৱল বাজনৈতিক নেতা সকল বা ঘোঁচখোৱা বিষয়াসকলকে অকল দোষাবোপ কৰি লাভ নাই। কিয়নো এইক্ষেত্ৰত সাংবাদিকতাৰ লগত জড়িত লোকসকলো সমানে দায়ী। লগতে আমিবোৰে এইক্ষেত্ৰত গা-সৰাৰ অধিকাৰ নাই; কিয়নো আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত আমি সকলোবোৰেই ক'বাত নহয় ক'বাত সমাজৰ নিম্নগামীতাৰ বাবে কম-বেছি পৰিমাণে জগৰীয়া। আচলতে এই ক্ষেত্ৰত এনে বহু কাৰকেই জড়িত হৈ আছে। সাংবাদিকতা অৰ্থাৎ যাক আমি হালধীয়া সাংবাদিকতা নাম দিছো। ই এক উদাহৰণহে মা৤্ৰ। আৰু যেতিয়ালৈকে আমি সকলোবোৰেই মিলি এই সমস্যাসমূহ দূৰ কৰিব নোৱাৰো তেতিয়ালৈকে সমাজৰ অগ্ৰগতি নিম্নগামীতাৰ বেখাড়াল আমি বিপৰীতমুখী কৰাৰ সপোন দেখা অসাৰ্থক।

অসমৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক “ভাওনা”

নিচতীত লিঙ্গচ চচচতোৱা

শ্ৰীমতী শিল্পীকা গগৈ

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অসমৰ সৰ্বতোকালৰ সৰ্বেতম মহাপুৰুষ হিচাপে আখ্যা দিয়া হয় শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱক। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ অনুপম সৃষ্টি অংকীয়া নাট ভাওনা। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধবদেৱেৰ বচনা কৰা নাটসমূহক অংকীয়া নাট আখ্যা দিয়া হয়। মহাপুৰুষ দুজনাই তেওঁলোকে বচনা কৰা নাটসমূহক ‘যাত্ৰা’ আৰু ‘ঝুমুৰা’ হে বুলিছিল। পৰৱৰ্তী কালত কোনো কোনো বৈষণৱ ভক্ততহে ইয়াক ‘অংকীয়া নাট’ বুলি নামকৰণ কৰে। বৈষণৱ যুগত বচিত এই বিশেষ ধৰণৰ কলা-কৌশলপূৰ্ণ একাংক নাটক ‘অংকীয়া নাট’ বোলা হয়। ‘ভাওনা’ শব্দৰ প্ৰকৃত অৰ্থ ভাও দি দেখুওৱা কাৰ্য। অংকীয়া নাটৰ অভিনয়কহে দৰাচলতে ভাওনা বোলা হয়। বৰ্তমান এনে নাটক ভাওনা বোলা হয় আৰু বচনা কাৰ্যক নাট-কটা বা নাট-লেখা বুলি কোৱা হয়।

অংকীয়া নাটসমূহ গীত আৰু নৃত্যৰে পৰিপূৰ্ণ। ই গীত, বাদ্য আৰু নৃত্য এই তিনিবিধ সত্ৰীয়া সংস্কৃতি ধাৰাৰ সমন্বয়। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে আদিতে সংস্কৃত নাটকৰ আৰ্হিতে অংকীয়া নাট বচনা কৰিছিল বুলি বহু লোকৰ মত। অংকীয়া নাটৰ আগতে ওজাপালি, পুতলা নাচ আদি নাটকীয় গুণবিশিষ্ট অনুষ্ঠান অসমৰ লোকসমাজত প্ৰচলন আছিল। ভগৱানৰ লীলা আৰু মাহাত্ম্য বসগ্ৰাহী ভাবে প্ৰদৰ্শন কৰি জনসাধাৰণক ধৰ্মীয় চিন্তা চৰ্চালৈ আকৰ্ষণ কৰি বৈষণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈকে শংকৰদেৱে অংকীয়া নাটসমূহ বচনা কৰিছিল। এইনাটসমূহ ব্ৰজাৱলী বা ব্ৰজবুলি ভাষাত বচিত। ই মৈথিলী আৰু অসমীয়া ভাষা সংমিশ্ৰণৰ এক কৃত্ৰিম বৈষণৱী সাহিত্যিক ভাষা। অংকীয়া নাটৰ ভাওনাত শৌকৃষ্ণ আৰু শ্ৰী বামচন্দ্ৰই মুখ্য চৰিত্ৰ হিচাপে অংকিত হৈ আছে। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেৰ বচনা কৰা অংকীয়া নাটকেইখন হৈছে- পঞ্জী প্ৰসাদ, কালিয় দমন, কেলিগোপাল, ঝুঁকিণী হৰণ, পৰিজাত হৰণ আৰু বামবিজয়। চৰিত পুঁথিৰ পৰা জনা যায় যে ১৪৬৮ খ্ৰীঃত বচিত ‘চহুযাত্ৰা’ ই মহাপুৰুষ জনাই বচনা কৰা প্ৰথম নাট, যত তেওঁ নিজে অভিনয় কৰি দেখুৱাইছিল। পিছে এই নাটখনৰ পাঞ্চলিপি আজিলৈকে উদ্বাৰ হোৱা নাই। মহাপুৰুষ মাধবদেৱেৰ বচনা কৰা নাটকেইখন হ'ল অৰ্জুন ভঞ্জন, চোৰধৰা-পিম্পৰা গুচোৱা, ভোজন বিহাৰ, ভূমি লেটোৱা, ব্ৰহ্মামোহন, ভূষণ-হৰণ, বাস-ঝুমুৰা আৰু কোটোৱা খেলা। চৰিত পুঁথিৰ পৰা মাধবদেৱে ‘নৃসিংহ যাত্ৰা’, ‘গোৱৰ্দ্দন যাত্ৰা’ আৰু ‘ৰাম যাত্ৰা’ নামৰ তিনিখন অংকীয়া নাট বচনা কৰাৰ কথা জনা যায়। এই দুজনা মহাপুৰুষৰ উপৰি গোপাল আতা, দৈত্যাৰি ঠাকুৰ, দ্বিজভূষণ, বামচৰণ ঠাকুৰ, বৰমাকান্ত আতা, বামচন্দ্ৰ দেৱ আদি বিশিষ্ট ধৰ্মগুণৰ সকলেও

অংকীয়া নাট বচনা কৰিছিল। অতীজত আহোম ৰজাৰ দিনতো ব্যাপকভাৱে ভাওনা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। স্বৰ্গদেৱৰ বাজেশ্বৰ সিংহ (১৭৫১-৬৯ খ্ৰীঃ) ব দিনত কাছাৰ আৰু মণিপুৰৰ ৰজা আহোম ৰাজ সভালৈ আগমনৰ সময়ত ‘ৰাবণ বধ’ ভাওনা পতা হৈছিল।

ইয়াত মুঠ সাতশ ভাৰীয়াই ভাও দিছিল। স্বৰ্গদেৱৰ কমলেশ্বৰ সিংহ (১৭১৫-১৮১০ খ্ৰীঃ) ব দিনত অনুষ্ঠিত কৰা ‘ঝুঁকিণী হৰণ’ ভাওনা একেৰাহে চাৰিদিন ধৰি চলিছিল। এই অংকীয়া নাট বচনা আৰু ভাওনা কৰাৰ পৰম্পৰা সেই প্ৰাচীন কালৰে পৰাই অসমত চলি আহিছে। প্ৰথ্যাত সত্ৰাধিকাৰসকলৰ তিথি, উৎসৱ, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেৰ তিথি, মাধবদেৱেৰ তিথি, বছৰেকীয়া সেৱা বা পাল নাম, জন্মাষ্টমী, ফাগুৱা আদি বৈষণৱীয় উৎসৱত ভাওনা কৰাৰ নিয়ম আছে।

ভাওনা নামঘৰত বা বড়া দি মুকলি পৰিৱেশত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সাধাৰণতে নিশা ভাগতহে ভাওনা পতা হয়। আগনিশা ভাওনা আৰম্ভ কৰি শেষ নিশাত অন্ত পেলোৱাৰ বীতি আগৰে পৰাই চলি আহিছে। কোনো নাট একে নিশাই শেষ নহ'লে একেৰাহে কেইবা নিশা ধৰি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। অৱশ্যে মাধবদেৱেৰ সৰু সৰু নাটকেইখনিৰ দিন ভাওনা কৰা হয়। অৰ্থাৎ সন্ধিয়াৰ আগতে ভাওনা আৰম্ভ কৰি অলপ বাতিতে শেষ কৰা হয়। ঘোষা ধেমালি আৰু বৰ ধেমালি দিন ভাওনাত বজোৱা নহয়। বৰ ভাওনা বা বাতি ভাওনাত সৰু ধেমালি, বৰ ধেমালি, চোৰ ধেমালি, নাম ধেমালি, ঘোষা ধেমালি আৰু স্থান আৰু পৰ্ব বিশেষে বাম ধেমালি আদি জোৱাৰ বিভিন্ন অংশ বজোৱাৰ পিছতহে আচল অভিনয়ৰ অংশলৈ অহা হয়। মূল কাহিনী উৰ্থাপন কৰাৰ আগতে নাট শালাৰ বিঘিৰি গুচাবলৈ বুলি সূত্ৰধাৰকে মুখ্য কৰি ভাৰীয়া সকলে যি অনুষ্ঠান কৰে সেয়েই ‘ধেমালি’। গায়ন - বায়নসকলে কোনো উৎসৱৰ আৰম্ভণিতে নামঘৰত বা আন সভামণ্ডপত সুশ্ৰাংখলভাবে খোল- তাল বজাই গাণিকা কৰি নৃত্য কৰাকে ‘জোৱা গোৱা’ গাণিকা কৰা বা গায়ন গোৱা বোলে।

ভাওনা এক আধ্যাত্মিক আৰু পৰিত্র পৰিৱেশৰ মাজত উপস্থাপন কৰা হয়। ইয়াৰ বড়া, বাদ্য-যন্ত্ৰ আদি আহিলা পাতি স্বৰ্গীয় বা অপাৰ্থিৰ বুলি বিশ্বাস কৰা হয় আৰু সেইমতে শ্ৰাদ্ধা-ভজ্ঞি ভাবেৰে সম্মান কৰা হয়। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেৰ জনগণৰ আগত ধৰ্মৰ মাহাত্ম্য প্ৰদৰ্শন কৰি বৈষণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ মানসেৰে সৃষ্টি কৰা এই ভাওনাই আজিও অসমীয়া জাতিক অনুপ্ৰাণিত কৰি অসমৰ সংস্কৃতি জীপাল কৰি বাখিছে।

“চিপাত” কর্তৃত চলীভূমি ছানেক ভারতবর্ষৰ মংগল অভিযান

১০১৩ সন্মুখীনি প্রিয়া

সঙ্গসী প্রামাণ্য কুণ্ডালী মন্দির কলকাতা

প্রয়োগী প্রথম মঙ্গল অভিযান কর্তৃত। প্রয়োগী মন্দির পুরুষ হৈকামু
১৫ মিনি মঙ্গল চলীভূমি। প্রয়োগী কর্তৃত চলীভূমি মঙ্গল চলীভূমি
গোপনীয় ক্ষেত্র মঙ্গল শুণুশি ক্ষেত্র চলীভূমি ও মন্দির পুরুষ হৈকামু।
প্রয়োগী প্রথম মঙ্গল অভিযান মঙ্গল চলীভূমি কর্তৃত কুণ্ডালী
কুণ্ডালী প্রয়োগী প্রথম মঙ্গল অভিযান মঙ্গল চলীভূমি কর্তৃত

১৫ মিনি মঙ্গল অভিযান প্রয়োগী প্রথম মঙ্গল চলীভূমি

শ্রী শংকর লোচন বৰা

পঞ্চম যান্মাসিক, অথনীতি বিভাগ

**বৈজ্ঞানিক আবিষ্কাৰ বা দুঃসাহসী ক্ৰীড়া আদিৰ দৰে কাৰ্যৰ বাবে মানুহৰ হেঁপাহৰ
তুলনা নাই। এভাৰেষ্টৰ শিখৰত আৰোহন কৰা, চন্দ্ৰত অবতৰণ কৰা, মহাকাশৰ শূন্যত
পৰিভ্ৰমণ কৰা, নিজৰ প্ৰাণক লৈ খেলা কৰা, বিভিন্ন অসমৰ কাৰ্যক সন্তোৱ কৰা আদি কাৰ্য
বোৰৰ ভিতৰত আন এক বৈজ্ঞানিক কাৰ্য হ'ল মানুহৰ মংগল অভিযান।**

বিশ্বৰ সৰু -ৰৰ , উন্নত-অনুন্নত আদি প্ৰায় দুশ খন দেশৰ ভিতৰত ভাৰত এখন
উন্নয়নশীল জনবহুল দেশ। বহুতো উন্নত দেশেই ভাৰতৰ প্ৰযুক্তি কৌশলক নিম্ন মানদণ্ডৰ
বুলি গণ্য কৰিছিল।

মংগলৰ সফল অভিযান কৰি আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, ৰাছিয়া, আদি দেশে নিজকে
উন্নত দেশ বুলি গৰ্ব কৰিব পাৰিছিল। কিন্তু ২০১৪ চন অৰ্থাৎ চলিত বৰ্ষৰ ২৪ ছেপেছৰত
ভাৰতে সপোন বাস্তৰত পৰিণত কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল আৰু প্ৰমাণ কৰি দিলে যে ভাৰত
প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ দিশত কোনো গুণে কম নহয়, বৰং ভাৰতে এইটো প্ৰমাণ কৰিলে যে প্ৰথম
প্ৰচেষ্টাতে সফল মংগল অভিযান কৰা বিশ্বৰ একমাত্ৰ দেশ। আমেৰিকা, ৰাছিয়া আদিৰ
দৰে সফল দেশৰ মংগল অভিযান একেটা প্ৰচেষ্টাতে সফল হোৱা নাছিল। বৰ্তমানলৈকে
মুঠ ৫১ বাৰ মংগল অভিযান কৰি বিশ্বৰ ভিতৰত মাত্ৰ ২১ বাৰহে সফল হৈছে। যোৱা
২০১১ চনত আমাৰ চুবুৰীয়া দেশ চীনে মংগল অভিযান চলাইছিল যদিও সফল নহ'ল।
মংগল অভিযানৰ সফল হোৱা ভাৰত বিশ্বৰ চতুৰ্থটো সংস্থা আৰু ই এচিয়াৰ প্ৰথম।

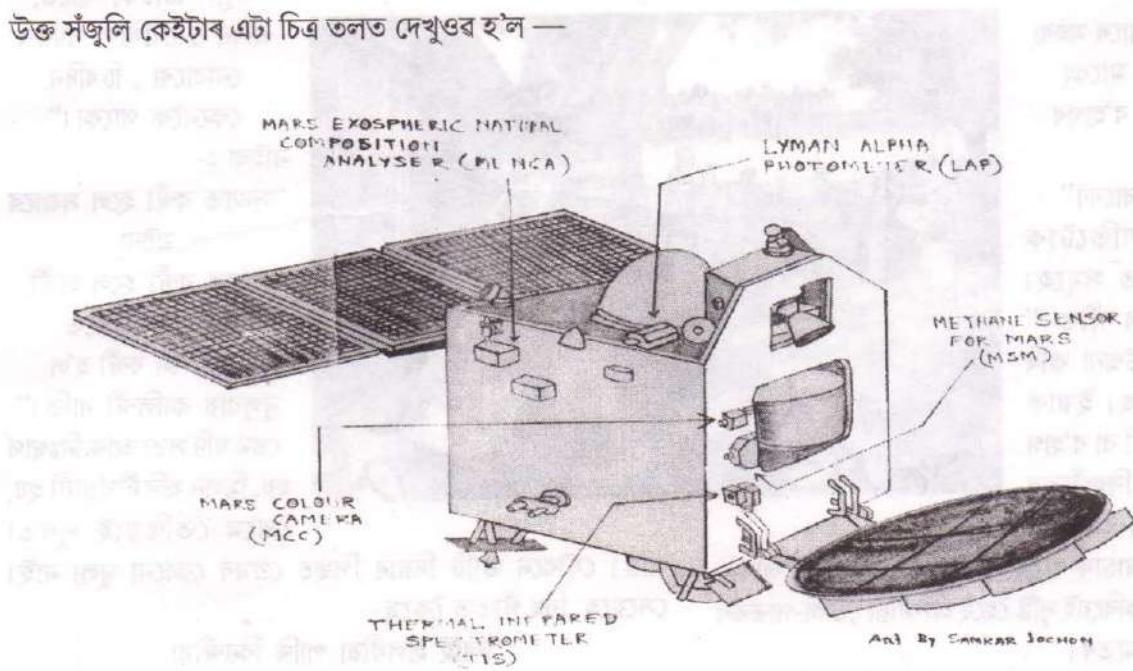
২০১৩ চনৰ ৫ নৱেম্বৰত শ্ৰীহৰিকোটাৰ পৰা যাত্ৰাৰম্ভ কৰা ভাৰতৰ স্বদেশী
মহাকাশ্যান কঢ়িয়াই নিয়া ৰকেটখনো ভাৰতৰ সম্পূৰ্ণ থলুৱা কৌশলেৰে নিৰ্মিত আছিল।
সম্পূৰ্ণ ১০ মাহ ১৮ দিন মহাকাশৰ শূন্যত পৰিভ্ৰমণ কৰি গতি কৰা মহাকাশ্যানখনৰ গতিবেগ
আছিল ঘন্টাত ২২৪ কিঃমিঃ। যানখন ২৪ তাৰিখে পুৱা ৪-১৭ বজাত Radio Signal
লাভ কৰে আৰু লগে লগে যানখনৰ গতিবেগ ছেকেণ্ডত ২.১৪ মিটাৰলৈ কম কৰা হয়। ই
মংগলৰ ভূ-পৃষ্ঠৰ পৰা ৫১৫ কিঃমিঃ উচ্চতাত অৱস্থান প্ৰহণ কৰে আৰু ৭-৫৫ বজাত ই
সম্পূৰ্ণক্ষেপে কাৰ্যক্ষম হৈ উঠে।

ভারতৰ মহাকাশ বিজ্ঞানীৰ সফলতা কঢ়িয়াই অনা এই যানখন প্ৰস্তুত কৰোতে সময় লাগিছিল মাত্ৰ ১৫ মাহ আৰু আৰু ইয়াত মুঠ ব্যয় হৈছিল ৪৫০ কোটি টকা। গড় হিচাপত প্ৰত্যেক ভাৰতীয় খৰচ আছিল মাত্ৰ ৪ কোটি। ইমান কম মূল্যত মহাকাশবান প্ৰেৰণ কৰি ভাৰতে সমগ্ৰ বিশ্ববাসীৰ চকু কপালত তুলিছিল। যানখনৰ ওজন আছিল মাত্ৰ ১.৩৫০ কিঃগ্ৰাৎ আৰু উক্ত যানখনে প্ৰেৰণ কৰা তথ্য আহি ভাৰত পাৰলৈ লগা সময় হ'ল ১২ বৰ্ষ পৰা ১৮ মিনিট।

যানখনে মুঠ ৫ টা সঁজুলি কঢ়িয়াই নিছিল। উক্ত সঁজুলি সমূহ হ'ল -

- 1) MARS COLOUR CAMERA (MCC)
- 2) METHANE SENSOR FOR MARS (MSM)
- 3) LYMAN ALPHA PHOTOMETER (LAP)
- 4) THERMAL INFRARED IMAGING SPECTROMETER(TIS)
- 5) MARS EXOSPHERIC NEUTRAL COMPOSITION ANALYSIS (MENCA)

উক্ত সঁজুলি কেইটাৰ এটা চিৰি তলত দেখুওৰ হ'ল —

মংগলযানখনে মংগলৰ ভূ-ভাগত থকা বিভিন্ন গোছৰ সন্ধান কৰি ভাৰতলৈ প্ৰেৰণ কৰিব আৰু বিশেষকৈ মিথেন গোছৰ সন্ধান কৰিব। লগতে মংগল ভূ- পৃষ্ঠৰ প্ৰতিটো অৱস্থানৰ সুন্দৰ ৰঙীণ ফটো প্ৰেৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। ইয়াৰ পৰা ভাৰতৰ বিজ্ঞানিসকলে মংগলত জীৱ থকাৰ সন্ধান কৰিব পাৰিব।

মংগল অভিযানে ভাৰতক বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ দিশত উন্নত দেশৰ শাৰীলৈ নিশ্চতভাৱে উন্নীত কৰিবলৈ। পৰৱৰ্তী সময়ত ভাৰত এখন উন্নত দেশ হিচাপে চিৰপ্ৰতিষ্ঠিত হোৱাৰ কামনা আমি প্ৰত্যেক ভাৰতবাসীয়ে কৰোহওঁক।

অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ আপুৰগীয়া সম্পদঃ বিহুগীত

শ্রী জিতেন পেণ্ড

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বাণিজ্য শাখা

বিহ অসমৰ জাতীয় উৎসৱ। বিহুলিয়া অসমীয়া ডেকা গাভৰৰ মন। চ'তলৈ ছমাহ থাকোতেই ডেকা-গাভৰৰ দেহ মনত উখল মাখল লাগে। আনন্দতে আঘাহা হয়। সাত-আঠ খনহৈ নাচি উঠে ডেকা-গাভৰৰ গা-মন।

“প্ৰকৃতিৰ বুকুলৈ পৰিৱৰ্তন আছে। গছে-বিৰিখে কুঁহিপাত মেলে। গছত কপী ফুলে। গছৰ ডালত পাতৰ আঁৰত লুকাই কুট-কুট সুৰীয়া মাতেৰে কুলিয়ে গীত জুৰে। নানা বজ্জী নানা গন্ধী ফুলেৰে প্ৰকৃতিৰ বুকু জাতিষ্ঠাৰ কৰি তোলে। আৰু এনে বতৰতে বসন্তই আগমন কৰে প্ৰকৃতিৰ বুকুলৈ। চৌদিশে মুখৰিত কৰি তোলে ঢোল-পেঁপাৰ অমিয়া মাতে। বঙ্গীগতাৰে প্ৰকৃতিৰ বুকু উপচি পৰে। সেয়ে অসমীয়া ডেকা গাভৰৰ মুখেৰে আনন্দতে ওলাই আছে এনেদৰে -

“অতিকৈ চেনেহৰ মুগাৰে মহৰা

তাতোকৈ চেনেহৰ মাকো

তাতোকৈ চেনেহৰ ব'হাগৰ

বিহুটি

নাপাতি কেনেকৈ থাকো”

“অসমীয়া জাতিটোক স্বীকৃতি দিয়ে বিহুগীত সমূহে। বিহুগীত হেছে প্ৰেমৰ গীত।” যৌৱনৰ ভৰদূপৰত উন্মানা কৰি তোলে এই গীতসমূহে। ইয়াক গোৱা হয় কেৱল ৰঞ্জলী বা ব'হাগ বিহুক কেন্দ্ৰ কৰিবে। বিহুগীতৰ অন্তৰালত লুকাই আছে অসমীয়া সমাজৰ বীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, সমাজ বন্ধনৰ একোখনি স্পষ্ট চিত্ৰ। ইয়াক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই সৃষ্টি হেছে অসমীয়া ডেকা-গাভৰৰ মুখেৰে নানা বিহুগীত-মাতৰ।

বিহু গীতৰ কৃষ্টি বৈষ্ণৱ যুগৰ আগৰে বুলিব পাৰি। এই বিহু গীত সমূহ ইটো প্ৰজন্মৰ পৰা সিটো প্ৰজন্মলৈ মুখে মুখে চলি আহিছে। যৌৱনৰ সৌমিত্ৰ উটি-ভাঁহি যোৱাৰ দৰে বিহুগীততো উটি যায় আৱেগ-অনুৱাগৰ প্ৰচণ্ড সৌমি। জীৱনলৈ যৌৱনৰ প্ৰত্যাগমনৰ লগে লগেই মনলৈ আছে সীমাহীন কল্পনা। আৰু সেই কল্পনাই আনি দিয়ে গভীৰ কামনা সীমাহীন আশা। তাৰ লগে লগেই মনটো দৌৰ মাৰে চেনাইৰ কাষলৈ। মন যায় নিজৰ আপোনাজনক কাষতে পাৰলৈ। পুৰুষৰ প্ৰতি নাৰীৰ আঁৰত নাৰীৰ প্ৰতি পুৰুষ আকৰ্ষিত হয়। আৰু তেতিয়াই হৃদয়ত প্ৰেম

ভাৰ জগি উঠে অবাধিতভাৱে। সেয়েহে বিহুগীতৰ মাজেৰে দৌৰ মাৰে নিজৰ প্ৰিয়জনৰ কাষলৈ -

এনেদৰেঃ “নৈতে গুমেগুমাই কোম্পানীৰ জাহাজ ঐ টেকীত গুমে গুমাই থোৰা,

মনে উৰুলিয়াই বুকু চমেচমায়
তোমাক সোণ দেখিবৰে পৰা।।”

“প্ৰত্যেক বিহুৰাই বা বিহুৰতীয়ে নিজৰ প্ৰিয়জনক অহৰহ কাষত বিচাৰে। যদিহে তাৰ পৰা বঞ্চিত হয় তেতিয়া তেওঁলোকে মনৰ বেজাৰতে বলিয়া হৈ বিহুগীতৰ মাজেৰে মনৰ বেজাৰ প্ৰকাশ কৰে- এনেদৰে -

“গধুলি পদুলি গোঞ্জাই টঙ্গে লতি

গধুলি চিটিকা পাতে,
এদিন নেদেখিলে থাকিব
নোৱাৰো , চিৰদিন
কেলেকৈ থাকো।”

নাইবাঃ-

“সজাত বন্দী হলে সজাৰে
মইনা

শালত বন্দী হলে হাতী,
দৰকাৰী কামতে

মোৰ ধন বন্দী হ'ল
নুপুৱায় কালিন্দী ৰাতি।”

প্ৰেম যদি সত্য আৰু নিঃস্বার্থ
হয়, মিলন যদি দীৰ্ঘস্থায়ী হয়,
প্ৰেমে তেতিয়াই পূৰ্ণতা

পায়। যৌৱনে ভাটি দিয়াৰ পিছত প্ৰেমৰ কোনো মূল্য নাই।
সেয়েহে বিহু গীতত কৈছে -

“চৰাই হালধীয়া পাখি বিনদীয়া

উৰিলে পাৰলৈ নাই,

যৌৱন থাকে মানে পিৰীতি কৰিবা

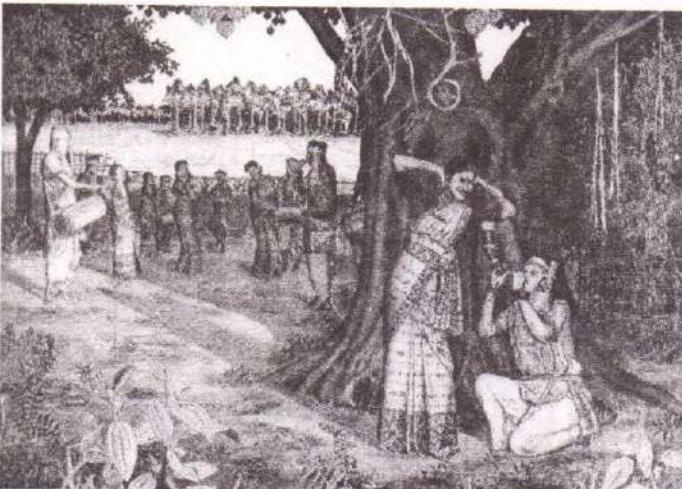
যৌৱন গলে পাৰলৈ নাই।”

ব'হাগৰ এই মধুৰ ক্ষণতেই প্ৰেমিক - প্ৰেমিকাই সংকল্প
লয় প্ৰেমৰ সফল ৰূপায়ণ সংসাৰখন পাতি লোৱাৰ। প্ৰেমিকে
সেয়েহে প্ৰেমিকাক বিহুগীতত কৈছে -

“কুমলীয়া কঁকালটি চিয়া ঐ মইনা

কুমলীয়া কঁকালটি চিয়া,

তুমি কুমলীয়া ময়ো কুমলীয়া

ব'হাগতে পাতি যাওঁ বিয়া ।”

বিহুগীতৰ প্ৰভাৱ প্ৰেমিক প্ৰেমিকাৰ ক্ষেত্ৰত অতি ব্যাপক। অসমীয়া সমাজত অতীজৰে পৰা বিহুৰ উতলা বতৰত, প্ৰেমিক প্ৰেমিকাৰ গা মন ৰাই-জাই কৰা সময়ত বিহু গীতৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে। বিহুগীতৰ মাজত প্ৰকৃতিৰ গোটেইখিনি কৰপৰে বৰ্ণনা পোৱা যায়। তাৰে ভিতৰত সৌন্দৰ্য বৰ্ণনাও এটা -

“ মইনাৰে ফাললৈ চাৰকে নোৱাৰি
যেন পূৰ্ণিমাৰ জোন,
মুখলৈ কি চাৰা দোলা দাপোণ যেন
এখামোচ কঁকালৰ গোট ।”

বিহুন হৈছে অসমীয়া ডেকা গাভৰৰ প্ৰেম নিৰ্দশনৰ প্ৰতীক। বিহুগীতত পোৱা যায়-

“ৰাতি দুপৰলৈ কাটি সূতা লাহী
ধনলৈ বিহুন বলো
ৰঙাকৈ আঁচুৰে বাছি পানে কটা
টিপাতে লুকুৱাই থলো

বিহুৰ লৰাই কেতিয়াৰা গামোচাক লৈ ধেমালিও কৰে
বিহু গীতত।

“ এইখনি গামোচা কোনে বৈছিল
আগতে নাইকিয়া ফুল,
বিহুৰে বজাৰত বেচিব লাগিলে
এক পইচা নৰব মূল ।

গামোচাৰ দৰে আন এবিধ আপুৰুষীয়া বস্তু হৈছেহাঁচতি।
এই বিষয়ে বিহু গীতত কৈছে।

“এই খন হাঁচতি নিবয়ে লাগিলে
কোনেনো ভাঙিব জেঞ্জা ।

অসমীয়া জাতীয় জীৱনত বাঁহ - কাঠৰ অৱদান
উল্লেখনীয়। টকা, পেঁপা, গগনা, আদি প্ৰায়বোৰ বাদ্যসামগ্ৰীৰ
অৱদান বাঁহ - কাঠৰেই। সেয়েহে বিহু গীতত আছে।

“ আগলি বাঁহৰে
গগনা কিহৰে বাওঁ,
দুফালে দুচাটি
মুগা সূতা লগায়ে বাওঁ ।”

হাঁচবি হৈছেব'হাগ বিহুৰ এটি অপৰিহাৰ্য আনুষঙ্গিক অংগ।
বৈষ্ণবৰ ভাৰধাৰাৰ হাঁচবিত আন এক আনন্দ থাকে।

পদঃ “ দেউতাৰ পদুলিত
কেতেকী মলে মলাই ঐ
গোবিন্দাই ৰাম ।”

যোজনা, বিহু গীতৰ সুৰত কোনো ধৰণৰ ঘোনগকী সুৰ
পোৱা নাযায়। হাঁচবি বিহুৰ আন এক অংশ হ'ল বুড়া চেও।
“সৰু সূতা চেলেখনি
বৈ দিবা সৰুভনী

হাঁচবি বিহু মাৰিবলৈ যাওঁ ।”

হাঁচবি বিহুৰ কপটোৰ জন্ম শংকৰদেৱৰ জন্মৰ পাচৰহে, তাৰ
আগত নাছিল। ই বৈষ্ণবৰ পঞ্চীৰ সৃষ্টি।

আহোম ৰাজত্ব কালত বিহু ৰাজদৰবাৰত প্ৰৱেশ কৰাত
সাময়িকভাৱে ৰাজ্যৰ আন ডা-ডাঙৰীয়া আৰু মান্য গৃহস্থৰ
চোতালতো সোমাল। বিহুৰে পৰিমার্জিত ৰূপ ল'লে। বিহু গীত,
পদ, যোজনাৰ চেহেৰা সলনি হ'ল। সেয়েহে বিহু গীতে কৈছে-

“ স্বৰ্গদেউ ওলাল
দুলীয়াই পাতিলে দোলা,

কাগতে জিলিকে
নৰা জাঁফাই

দেহত গোমচেঙ্গৰ চোলা ।”

প্ৰেম -ভালপোৱা, বিহু - বেদনা আৰু যৌন গন্ধী
ধেমালিয়েই জেং বিহুৰ অংগ। বৰ্তমান তেনে বিহু নাই। আগৰ
নিচনাকৈ পৰিৱেশো নোহোৱাত ব'হাগৰ স্বতঃস্ফূর্ত আনন্দ হৈৰাই
গ'ল। সেয়েহে বিহু গীতত কৈছেঃ

“সখিয়তী চৰায়ে মাতে

সখী সখী বুলি

মোৰেনো লগৰী নাই।”

এতিয়া মঞ্চলৈ বিহুৰ আগমন হ'ল। উনৈশ শতকাতে
ৰাধাগোবিন্দ বৰুৱাই বিহুৰ মঞ্চলৈ আনিলে, চহুৰীয়া জন-
জীৱনৰ মাজতো যাতে বিহুৰ প্ৰকৃত স্পন্দন জাগৃত হয়, তেনে
মনোভাৱেৰে অতীতৰ বিহু গীত মানেই জনজীৱনৰ সৈতে খাপ
খাই থকা আঢ়াক সুৰ নিহিত হৈ আছিল আৰু ই বিহুগীতৰ মাজেৰে
ওলাই আহিছিল।

“ ধনশিৰিৰ বালিতে মইনা চৰাইক দেখিলো

তাৰ সমান ধূনীয়া নাই।

ৰাতি সামাজিকত চেনাই তোক দেখি

চাই তোক পাহৰা নাই।”

গৃহস্থৰ চোতালত বা পদুলিয়ে, পদুলিয়ে ধেমালি কৰা,
আশীৰ্বাদ দিয়া অতীজৰ পৰাই চলি আহিছে। অসমীয়া সমাজত
তাৰে এফাকি হ'ল। -

“ লাইৰ মাজে মাজে

লফা হালে জালে

তাৰ মাজত খুটোৰ শাক, মূৰৰ চুলি ছিঙি আশীৰ্বাদ কৰিছে

গৃহস্থ কুশলে থাক।”

মুঠতে ক'বলৈ গ'লে অসমীয়া সংস্কৃতিত তথা অসমীয়া
লোক সাহিত্যত বিহু গীতৰ স্থান স্বাভাবিকৈ উচ্চ স্থানত। ইয়াৰ
কোনো পৰিধি নাই। ইয়াৰ বুকুত লুকাই আছে অসমীয়া জাতিৰ
প্রাণ স্পন্দন, ঐতিহ্যৰ বুৰঞ্জী তথা সমাজৰ প্ৰতিচৰ্বি। (সহায়
লৈ)

চাঁচি-চাঁচি সাঁচি-সাঁচি চৰাই কৰিব আচিগীঁ শতৰু

উচ্ছ্বেষণ গবাহত যুৱসমাজ

সচিত প্ৰয়োগ সন্তোষ কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক
কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক
কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক
কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক কৈলেক

শ্ৰী হিমাংশু বৰা

পঞ্চম বানাসিক, বাণিজ্য শাখা

আজিৰ শিশু কাইলৈৰ দেশৰ নাগৰিক — কথায়াৰৰ
আঁত ধৰি ক'ব পাৰি যে যুৱ শক্তি সমাজৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ।
কিন্তু সমাজ কোন দিশে গতি কৰিছে তাক আমি যদি নিৰীক্ষণ
কৰো আমাৰ সমাজৰ শতকৰা ৮৫ ভাগ যুৱ-যুৱতী আজি ধৰ্মসৰ
গবাহত। তাৰ কাৰণে জগৰীয়া কোন ? কোনে কাক দোষ দিব ?
তাত জানো আমি সময়ক দোষাৰোপ কৰিলে হ'ব ? কোন
এই ব্যাধিৰ নায়ক ? এই বিষয়ত আমি সকলোবেই গুৰুত্ব
আৰোপ কৰা উচিত। মানুহৰ

জীৱনৰ মূল্য কিমান তাক কোনে
বুজিব ? দেশ এখনৰ উন্নতিৰ
একমাত্ৰ মানবশক্তি তথা
যুৱশক্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।
যুৱশক্তিক গঢ় দিয়াত ব্যৰ্থ হোৱাৰ
একমাত্ৰ জগৰীয়া পিতৃ-মাতৃ নে
অভিভাৱকসকল নে শিশুৰ
নৈতিক চৰিত্ৰ গঠন নে মূল্যবোধ
শিক্ষাৰ অভাৱ ? এনে সময়ত
মানৰ শক্তি গঢ় দিয়াৰ দায়িত্ব কৰ ? এনে সন্ধিক্ষণত
কেইটামান দিশ আগবঢ়োৱাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

বৰ্তমান যুৱ সমাজক ধৰ্মস হোৱাৰ একমাত্ৰ কাৰণ
হ'ল — নিচা জাতীয় দ্ৰব্যৰ প্ৰতি আসক্তি (Drug Addiction)। ইয়েই বৰ্তমান সমাজত এক বিস্তৰ শক্তি সাধন কৰিছে।
বৰ্তমান Night Club, Bar, Cigarette, Alcohol
আদিবোৰৰ প্ৰতি যুৱসমাজ ইমানেই আসক্ত হৈছে যে তাৰ
ফলত একো একোটা জীৱন ধৰ্মস হ'বলৈ ধৰিছে। নিচাযুক্ত
দ্ৰব্য সেৱনৰ ফলত তেওঁলোকে পাহৰি গৈছে সমাজ তথা
দেশৰ প্ৰতি থকা নৈতিক দায়বদ্ধতাক। তেওঁলোকে এনেকুৱা
ৰঙীণ পৃথিবীত ভৰি দিছে যে যথেষ্ট সংখ্যক ছাৱ-ছাৱীও

আনকি মহাবিদ্যালয়ত নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰা দৃষ্টিগোচৰ
হয়। যিটো আজিৰ যুৱ সমাজৰ বাবে এটা গুৰুত্ব শক্তি বুলি
ধাৰণা কৰিব পাৰি। তেওঁলোকৰ মনলৈ এইটো চিন্তা কিয় নাহে
যে প্ৰত্যেকজনেই একোখন দেশৰ ভৱিষ্যত নাগৰিক যিয়ে
দেশখন উন্নতিৰ শিখৰলৈ আগবঢ়াই নিব লাগিব। তেখেত
সকলৰ সমাজৰ প্ৰতি কোনো দায়বদ্ধতা নাই নেকি ? বৰ্তমান

সময়ছোৱাত সপ্তাহত প্ৰায় গড়ে
পোন্ধৰটা অপহৰণ, তিনিটা
ধনদাবী, ছয়টা বলৎকাৰ, চাৰিটা
হত্যাকাণ্ড সংঘটিত হোৱা
পৰিলক্ষিত হয়। আজিৰ
তাৰিখত অসমৰ
৩,১২,০০,০০০ জনসাধাৰণৰ
১২,০০,০০০ যোই যদি সমাজৰ
বাবে দায়বদ্ধ নহয় তেন্তে এইখন
সমাজৰ কিদৰে উন্নতি হ'ব
সেইটো এটা চিন্তনীয় বিষয়।

আপোনাসৱে নিজে চিন্তা কৰক যুৱশক্তি যদি প্ৰত্যেক দিনে
এনেকুৱা দুক্ষমবোৰতেই লিপ্ত হৈ থাকে তেন্তে কোনে বাক
আমাৰ সমাজখনৰ হকে চিন্তা কৰিব ? প্ৰায়েই দেখা যায় যে
নিচাসক্ত হৈ গাড়ী চলাই বছ বোৰেই দুৰ্ঘটনাত পতিত হয়
তেন্তে তাৰ দায়িত্ব কোনে ল'ব ? হয়তো এনেকৈ আজিৰ
যুৱশক্তি ধৰ্মস হ'ব ধৰিছে। প্ৰত্যেক অভিভাৱকে নিজ নিজ
সন্তানৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া উচিত যে, তেওঁলোকৰ এনেকৈ
হৈ যোৱা অধঃপতনৰ বাবে অলপ গুৰুত্ব আৰোপ কৰে।
চৰকাৰকো মোৰ এই লিখনিৰ পৰাই অনুৰোধ জনাওঁ যে
নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সমূহৰ পৰা কৰ ৰাজহ পোৱাৰ স্বার্থতে যাতে
যুৱ শক্তিক ধৰ্মস নকৰে। সমাজখনৰ প্ৰতি চৰকাৰে যেন অলপ

গুরুত্ব আবোপ করে। Bar/Night Club বন্ধ করি যাতে সমাজৰ বৰমূৰীয়াসকলে অলপ যুৱ সমাজৰ নেতৃত্বক শিক্ষাত গুরুত্ব আবোপ কৰে।

এতিয়া আমি সকলোৱে জানো যে, বৰ্তমান Globalization যুগ। কিন্তু আমাৰ এই Social Networking বোৰ কোন দিশে গতি কৰিছে সেইটো আমি ভালদৰে দেখিছো আৰু শুনিছো। সৰুৰ পৰা বৃদ্ধলৈকে চিনি পোৱা এটা site হৈছে Facebook। কিন্তু তাৰ ব্যৱহাৰ আজি কোন দিশে গতি কৰিছে? আজিকালি প্রায়ে বিতকলৈ অহা এই Networking site টো কিদৰে ব্যৱহাৰ হৈছে? প্রায়েই দেখা যায় যে এজন মানুহে কেইবাটোও Fake Account খুলি Photo Upload কৰে এইটোৰ প্রতিও জনসাধাৰণ সচেতন হ'ব হ'ল। আমি যদি এই Social Site বোৰত এনেকৈ time weast কৰি থাকো আমাৰ ভৱিষ্যত কি হ'ব কোনে জানিব বাক? তাৰ পৰিবৰ্তে Social Site সমূহ ভালদৰে ব্যৱহাৰ কৰো নিশ্চয় তাৰ পৰা উপকৃত হ'ম। তাকে নকৰি যদি আমি সদায় এইদৰে Massage, Photo upload, Photo tage কৰি যদি সময়ৰ অপব্যৱহাৰ কৰো, আমাৰ ভৱিষ্যতৰ অন্ধকাৰ নহ'ব জানো? এই Social Site বোৰৰ অপব্যৱহাৰে আমাৰ ভৱিষ্যতৰ যুৱ প্ৰজন্মক ধৰংস নকৰিবিনে? যুৱ সমাজ এখন যদি আমি আগবঢ়াৰ বিচাৰো তেন্তে আমি বেলেগক দোষ দিবলৈ এৰি প্ৰত্যেকজন যুৱকে অন্তত দায়বদ্ধ হওঁক। তেতিয়াহে আমি ভৱিষ্যত জীৱনটো বঙ্গীগ কৰিব পাৰিম। আমি নিজে নিজকে এবাৰ প্ৰশ্ন কৰা উচিত যে আমি কিমান সচেতন সমাজৰ প্ৰতি? সাম্প্রতিক ঘটি খতা দুনীতিসমূহ যদি আমি এই Social Site সমূহৰ যোগেদি এটা Revoulation আনিব বাবো তেতিয়াহে আমাৰ সমাজত এই Site সমূহৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অবদান বুলি ধাৰণা কৰিব পাৰিম।

আমাৰ দেশ স্বাধীন হোৱা ৬৪ বছৰ হ'ল, কিন্তু আমি নিজকে নিজে স্বাধীন বুলি ক'ব পাৰোনে? আমাৰ দেশত সঘনে ধৰ্ষণ, হত্যাকাণ্ড, ধনদাৰী, ইত্যাদি এতিয়াও চলিয়েই আছে তাৰ আঁৰত কোন আছে, তাৰ বাবে আমি দোষ দিম কাক?

আজি তাৰ বাবে দায়বদ্ধ কোন? আমি যদি এইবোৰৰ বাবে চৰকাৰক দোষ দিওঁ তাৰ বাবে জানো আমি কিবা লাভাস্থিত হ'ম? আমি পোন প্ৰথমে যদি আমাৰ দেশৰ চিন্তা ধাৰণা সলনি নকৰো, আমি যদি অতীতৰ সেই ডাইনী হত্যা, বাল্যবিবাহ আদিবোৰ প্ৰথালৈ আকো উভতি যাওঁ, আমি বাক সমাজখন আগবঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত হেঞ্চাৰ হৈ থিয় দিয়া অন্যায়-অবিচাৰ, সত্য এইবোৰ কাৰণে যদি আমি যুৱশক্তিয়েই দায়বদ্ধ নহওঁ, তেন্তে তাৰ বাবে আমি কাক দোষাৰোপ কৰিম। আমি স্বাধীন ভাৰতৰ নাগৰিক যিহেতু আমাৰ দেশৰ প্ৰত্যেকজন নাগৰিকেই দেশৰ কাৰণে সচেতন হোৱা উচিত তেতিয়াহে আমি নিজৰ লগতে সমাজখন আগবঢ়েৱাত সহায় কৰিব পাৰিম।

“যেতিয়াই শিক্ষাৰ পৰিধিতকৈ জ্ঞানৰ পৰিধি বাঢ়ি যায় তেতিয়াই সেই বিদ্যাই এৰাল চিঞ্চ গৰুৰ দৰে ঢাপলি মেলে” মই ইয়াৰ দ্বাৰা ইয়াকে ক'ব বিচাৰিছো যে, বৰ্তমানৰ প্ৰেক্ষাপটত যদি আমি চাওঁ আমাৰ শিক্ষা বহুপৰিমাণে উদ্বৰ্গামী হোৱাৰ পৰিলক্ষ্মিত হৈছে লগতে এইটোও উল্লেখ কৰিব বিচাৰো যে শিক্ষাৰ পৰিধিতকৈ আমাৰ জ্ঞানৰ পৰিধী বহুপৰিমাণে হ্রাস পাইছে যাৰ ফলত সমাজত অনিয়ম-অনীতি বাঢ়ি যোৱা বুলি ধাৰণা কৰিব পাৰিম। যাৰ ফলশ্ৰুতিত আমাৰ বচা বচা বহুলোকে যাৰে যেনেকৈ মন যায় বন্ধ-প্ৰতিবাদ, ধৰ্ণ আদি দিয়া যায়। এইয়ে বাক আমাৰ জ্ঞানৰ পৰিসীমা শিক্ষাত কৈ আগবাঢ়ি যোৱা বুলি আমি ধাৰণা কৰিব নোৱাৰোনে? বৰ্তমান সঘনে দেখা যায় জনসাধাৰণৰ প্ৰতিনিধিসকলক, মন্ত্ৰী সকলক, মেখেলা চাদৰ পিঞ্চাই প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰে। আমাৰ সমাজত চাদৰ-মেখেলাৰ মূল্য নাই নেকি বা বাজ্যৰ মন্ত্ৰী, প্ৰতিনিধি, “ৰাম, যদু, মধু বা বাঁহৰ মুড়াই” যিয়েই নহওঁক কিয় তেওঁলোকৰ সন্মান বা চকীখন মূল্যহীন নেকি? আজিকালি যিবোৰ বন্ধ আহুন জনায়, সেই বন্ধৰ কোনো ফল ধৰিব বুলি ভাৰিব নোৱাৰিম। আজি সমাজৰ বৃহত্তৰ স্বার্থত যিবোৰ বন্ধ আহুন জনাই তাৰ ফলত কাৰ কি লাভ - লোকচান হয় নাজানো কিন্তু এটা কথা ন-দি ক'ব পাৰো যে সাধাৰণ শ্ৰমিক বা নিম্ন মধ্যবিত্ত পৰিয়াল এটাৰ বহু হাৰিশাস্তি

হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। আজি যিবোৰ সমস্যাৰ বাবে বন্ধৰ আহান দিয়ে তাতকৈ যদি এই সমস্যাসমূহ সৃষ্টি কৰাৰ বাবে দায়িত্ব লোৱা ব্যক্তি কেইজনৰ লগত আলোচনা কৰি তাৰ সমাধান কৰো তেতিয়াহে আমি সেই সমস্যা সমূহৰ পৰা সকাহ পাম। মোৰ কোনো সংগঠন বা জাতিৰ বিপক্ষে মাত মতাৰ অধিকাৰ নাই যদিও এটা বন্ধৰ বাবে কিমান হাৰাশাস্তি হয় তাক যদি বিশ্লেষণ কতে তেনে দেখিব মূল্যবৃদ্ধিৰ নিচিনা এটা ব্যাধিয়ে আমাৰ অসমখনক বাককৈয়ে জুৰুলা কৰিছে, তাৰ আন এক কাৰণ বন্ধৰোৰেই নহয় জানো? আপোনাসৱৰ সকলোৰে জ্ঞাত যে বন্ধ সমূহে সাধাৰণ মানুহ বা শ্রমিক এজনৰ যি এসাঁজৰ কথা চিন্তা কৰে তেখেতসকলে এটা বন্ধৰ বাবে কিমান কষ্টৰে সেইদিন কটাৰ লগা হয়। এনেকুৱা কিমানলোক আমাৰ সমাজত আছে যি এই সমূহ সমস্যাৰ সমুখীন হয়। এটা শিক্ষানুষ্ঠানৰ এদিন পাঠদান বন্ধ হৈ থকা বা এটা অফিচ বন্ধ হোৱা মানে কিমানজনৰ জীৱনলৈ অনুকৰণ নমাই আনে সেইয়া আমাৰ সকলোৰে জ্ঞাত। মই যুৱ সমাজক ইয়াকে অনুৰোধ জনাওঁ যে আমি সকলোৰেই এই ব্যাধিটোৰ বাবে জগৰীয়া। কাৰণ আমি সমাজৰ প্ৰত্যেকজন নাগৰিকেই এনেকুৱা সৰু সৰু কথাবোৰ যদি বিশ্লেষণ কৰি চাওঁ তাৰ পৰা আমাৰ কিমান অসুবিধাৰ সৃষ্টি হয় তাৰ বুজি পাম। এই সমূহ যদি আমাৰ পৰা আজিয়েই নিৰাময় কৰিব নোৱাৰো, ভৱিষ্যত সমাজৰ আৰু আমাৰ দেশৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি হোৱাৰ পথত আমি কেতিয়াও খোজ দিব নোৱাৰিম।

এফালে মৎগল অভিযান আৰম্ভ আনফালে অন্ধবিশ্বাসৰ বলি মানৱ সভ্যতা। মানৱ সমাজলৈ আজি মন কৰকচোন কিদৰে বেজ, পগলা বাবা, জঁটাধাৰী আদিয়ে বিনা কষ্টৰে আনৰ লোকৰ পৰিশ্ৰম কৰি উপাৰ্জন কৰা টকা সমূহ কাঢ়ি নিয়ে। আমি আজি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা যদি চাওঁ আমি দেখাক দেখি মৎগল, বৃহস্পতি বা যিহৰ ওপৰত বিশ্লেষণ নকৰো কিয় আমি যদি সমাজৰ এই কু-সংস্কাৰৰ বলি হৈয়েই থাকো আমি এই সমূহ নিপাত কৰিব নোৱাৰো, আমি নিজকে নিজে শিক্ষিত আখ্যা দিব পাৰো জানো? সমাজৰ প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি সকলে সাধাৰণ এজনক আখ্জে পৰোৱা স্বার্থত

কিদৰে সামান্য কাৰ্য কলাপৰ জৰিয়তে ডাইনী সজাই এজন এজনকৈ কিমান জন লোকৰ জীৱন ধৰ্মসৰ গৰাহলৈ থেলি দিছে তাত আমি বাক মন কৰিছো নে? তাৰ বাবে দোষ কোনে কাক দিব? চৰকাৰক নে নিজকে? আহকচোন, এইবোৰ কাৰ্য কলাপ নাইকীয়া কৰিবৰ বাবে সকলো একত্ৰিত হওঁ। আমি এই সমস্যাসমূহৰ বিপক্ষে মাত মতা সময় আহি পালে নহ'লে আমি নিজে নিজকে শ্ৰবণ পিছলৈ ঠেলি দিছে অন্যথা নিজৰ ধৰ্মসৰ নিজে মিনতি কৰিছো।

উ পৰোক্ত সিদ্ধান্ত সমূহ আমাৰ নিজা ধাৰণা। অজানিতে দোষ বৈ যোৱাটো স্বাভাৱিক। আমাৰ দেশত হৈ থকা সমস্যাসমূহ দেখি যদিও আমি আওকান কৰো তেন্তে সচাঁকৈয়ে আমি বাহিৰ জগতখনৰ সমুখ্যত ‘কাউৰীয়ে ম’ৰা পাৰ্থী লগাই লোৱাৰ দৰে নহ’বনে?’ আমি যিহেতু শংকৰ জ্যোতি, গান্ধী, নেতাজীৰ দৰে মহান ব্যক্তিসকলে জন্মাপ্ত কৰা দেশ এখনৰ নাগৰিক। আমি তেনে মহান ব্যক্তিসকলক অনুকৰণ কৰিব নোৱাৰোনে? আজি যদি আমাৰ দেশত নিচাযুক্ত দ্রব্য প্ৰচলন, ডাইনী হত্যা, যৌতুক প্ৰথা আদি অমানৱীয় কাৰ্যৰ সৈতে যুঁজ দিব নোৱাৰো আমি ভৱিষ্যত জীৱনত কেতিয়াও আগবঢ়ি নোৱাৰিম। সেইহে মই অনুৰোধ জনাওঁ যে আমাৰ দেশত থকা শিক্ষাব্যৱস্থাটো অলপ সলনি কৰি ছা৤-ছ্যাসিসকলক বৌদ্ধিক, মানসিক, এইবোৰ দিশত আলপ শিক্ষা আৰোপ কৰে যেন। আমাৰ দেশখনত যিটো হাৰত চূড়ান্ত ৰূপত যুৱশক্তি অৱশ্যক হৈছে তাৰ বাবে নিজ নিজ পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানৰ প্ৰতি সচেতন হকে। তেখেত সকলে নিজৰ সন্তানক নৈতিক শিক্ষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰক অন্যথা যিদিনা দেশৰ সকলো যুৱক ক্ৰমশঃ দুনীতি, অষ্টাচাৰ, ধনদাবী এইবোৰ ৰোগীলৈ ৰূপান্তৰ হ’ব। এতিয়ালৈকে কিন্তু নিজ নিজ যুৱক সকলক চিনি পোৱাত পলম হ’ব আৰু মানুহ বুলি চিনাকি দিবলৈ আমাৰ একোৱেইনাথাকিম। আমি সকলোৱেই সজাগ হোৱাউচিত আৰু যুৱশক্তিয়ে এদিন দেশৰ বিষাক্ত এটা কীটলৈ ক পান্তৰ নহ’বনে?

কাজ কৰি চান ই সত্যমেৰ জয়তে..... কাজ কৰি চান

গ্রন্থ অধ্যয়ন আচ্ছোৎকর্ষ সাধনৰ এক সঞ্জীৱনী শক্তি

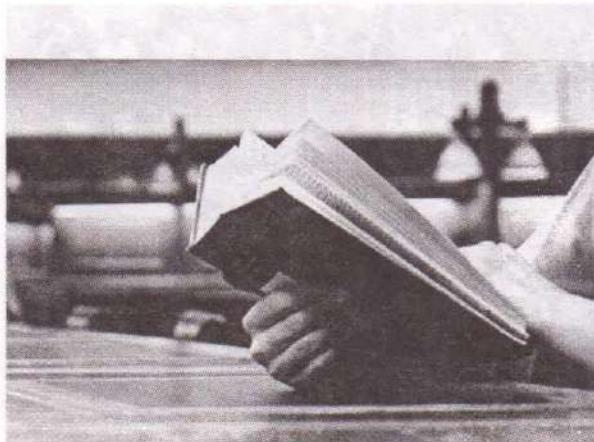
প্রকাশ পত্রিকা

বালক জ্ঞান প্রযোজন ইন্ডিয়া

পৰিৱৰ্তনশীল জীৱনত অন্তহীন ভাৱে ঘটি থকা ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ পৰা নিজকে বক্ষা কৰিবলৈ ... জীৱন সুখ আৰু আনন্দৰ উৎস হ'ব পৰাকৈ আৰু জগতৰ ভৰুটি আৰু অৱজ্ঞালৈ আওকাণ কৰি নিজকে বচাই ৰাখিবলগীয়া অন্যতম এক ঝটি হ'ল গ্রন্থ অধ্যয়ন। এখন ভাল গ্রন্থ অধ্যয়নৰ ফলত এজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ মন এনেদেৰে সমৃদ্ধ কৰিব পাৰে যে ব্যক্তিজনৰ মুখারয়াৰ, কথা-বার্তা, ব্যৱহাৰ পাতিত ফুটি উঠা বুদ্ধিদীপ্ত আৰু আবেগৰ লাৰণ্যই তেওঁৰ উচ্চ ব্যক্তি সম্পূৰ্ণ ব্যক্তিৰ চাৰিত্ৰিক দিশক প্ৰতিফলিত কৰে। অনলস জ্ঞান সাধনৰ দ্বাৰা সৃষ্টি এই সঞ্জীৱনী শক্তি গ্রন্থ অধ্যয়নৰ যোগেদিহে সত্যৰ দীপ্তি বাহিৰ হ'ব পাৰে। যি লোকে আৰু ক'বলৈকো একো নোলায়। মানৱ সভ্যতাৰ প্ৰজ্ঞা সম্পত্তি কৰিছে গ্রন্থই। বিদ্যা অৰ্জন নিতান্তই প্ৰয়োজন। ই মানৱ জীৱনৰ সঞ্জীৱনী স্বৰূপ।

বিদ্যাই মানৱ মনৰ জড়তা আঁতৰাই জীৱনৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰে। নিত্য নতুন জ্ঞান গৰিমাৰ উন্মেষ ঘটাই জীৱনক লৈ যায় উচ্চৰ পৰা উচ্চতৰ পৰ্যায়লৈ আৰু এই সঞ্জীৱনী স্বৰূপ বিদ্যা গ্রন্থ অধ্যয়নৰ জৰিয়তে লাভ কৰিব পাৰি। গ্রন্থ অধ্যয়নে আমাৰ মনলৈ একাগ্ৰতা কঢ়িয়াই আনে। সংসাৰত উন্নতিৰ জখলাত আগবাঢ়ি যাবলৈ হ'লে মানুহৰ মনত একাগ্ৰতা গোটাই ল'ব লাগে। পঠনৰ পৰা সেই একাগ্ৰতা জন্মে। মানৱ সভ্যতাৰ সংস্কৃতি এটা জাতিৰ ইতিহাস লগতে বিশিষ্ট লোকসকলৰ বিশিষ্ট চিন্তাৰ লগত পৰিচয় হ'বলৈ হ'লে গ্রন্থ অধ্যয়ন কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন।

গ্রন্থ অধ্যয়নৰ অভ্যাসে এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীক কোনো দিনে নিজকে নিঃসঙ্গ বা অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিবলৈ নিদিয়ে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে গ্রন্থ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা সদোপদেশ, উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা আদি জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰে। অধ্যয়নে উচ্চ চিন্তা

শ্ৰী দেৱৱৰত ভূএগা

স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

আৰু সৎ কাৰ্যৰ বাবে আমাক উদ্দীপিত কৰে। জীৱনৰ কঠিন সংগ্ৰামত আগবাঢ়ি যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত অধ্যয়নে আমাক পৰিপূৰক অবিহণা যোগায়। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথম কথা হ'ল বিচাৰ বোধ। আমি কি পঢ়া উচিত আৰু কি পঢ়া অনুচিত তথা, কোনখন কিতাপ পঢ়িবলগীয়া, কোনখন নলগীয়া সেই কথা নিজেই বিচাৰ কৰিব পাৰিব লাগিব। বৰ্তমান সময় হৈছে প্ৰতিযোগিতাব যুগ। এই প্ৰতিযোগিতামূলক যুগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

এগৰাকীয়ে গ্রন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰতি সময় উলিওৱাটো বৰ কঠিন। সেয়াহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অধ্যয়ন কৰা গ্রন্থৰ সীমাবদ্ধতা থকা উচিত। যিবিলাক গ্রন্থই মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰে বা আধ্যাত্মিকতা তথা প্ৰকৃত মানুহ হ'বলৈ শিক্ষা দিয়ে, তেনে গ্রন্থ অধ্যয়ন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে।

গ্রন্থই মানৱ জীৱনৰ সঞ্জীৱনী স্বৰূপ হ'লেও এই কথা স্বীকাৰ কৰিবহী লাগিব যে সাম্প্রতিক সময় হৈছে

গোলকীকৰণ সময়। আজি ভোগবাদী আৰু বিশ্বত গ্রন্থ অধ্যয়ন কৰাৰ লোকৰ সংখ্যা দ্রুত গতিত হ্ৰাস পাইছে। আজি নৰ প্ৰজন্মই গ্রন্থৰ সঞ্জীৱনী শক্তিৰ সোৱাদ ল'বলৈ তেওঁলোকৰ সময়ৰ নাটনিয়ে দেখা দিছে। দূৰদৰ্শনৰ প্ৰমূল্যাহীন অনুষ্ঠান, ভি,ডি,আ' গেম, ম'বাইল, কম্পিউটাৰ আদিয়ে আজুবি নিছে অমূল্য সময়। এনে কৰ্মৰ পৰা নিজকে আঁতৰাই ৰাখি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে এজন সৎ নাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ হাতত তুলি ল'ব লাগিব এখন ভাল গ্ৰন্থ। এই ক্ষেত্ৰত অভিভাৱক, শিক্ষক, সমাজ আৰু সচেতন নাগৰিকৰ যথেষ্ট কৰণীয় আছে। যুৱ সমাজে বা ছাত্ৰ সমাজক সু-নাগৰিক কৰি গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত আমি সকলোৱে যদি একত্ৰভাৱে নিজৰ কৰণীয়থিনি কৰো তেতিয়া হ'লে আমি নিশ্চিত ভাৱে ক'ব পাৰো; বৰ্তমান ইলেকট্ৰনিক মাধ্যমৰ জনপ্ৰিয়তাই শব্দৰ অফুৰন্ত প্ৰাণ বিশিষ্ট সঞ্জীৱনী শক্তি ইলেকট্ৰনিক মাধ্যমে কেতিয়াও নিঃশেষ কৰিব নোৱাৰে।

‘বলি প্রথা’ : এক অন্ধ বিশ্বাস

শ্রীতরুণ শহীকীয়া

তৃতীয় ষান্মাসিক, কলা শাখা

মুক্তি উচ্চারণ

চৈত্রভিত্তি কলা

প্রেরণ মুক্তি। যেক ভগীরথীর কলার দ্রুত ক্ষেত্রে ক্ষেত্র কল্পনার সমাজ মুক্তির ক্ষেত্রে সমাজ বীমানগত কলার সমাজ ক্ষেত্র মুক্তির ক্ষেত্রে। আজক প্রেরণ

বর্তমান একবিংশ শতিকা। বিজ্ঞান অভূতপূর্ব সাফল্য আৰু প্রযুক্তি বিদ্যার ব্যৱহাৰে উন্মোচিত হ'ল মানৰ সমাজৰ এখন নতুন পৃথিবীৰ কিন্তু বর্তমানেও মানুহে কিছুমান বীতি-নীতি, বিশ্বাসক মানি চলে। যাৰ ফলশুভ্রতি আজিৰ সমাজ ব্যৱস্থাত বিভিন্ন ধৰণৰ বাধা আহি পৰিষে। যাৰ শাখা-প্ৰশাখা বোৰ মানৰ সমাজৰ বাবে অনিষ্টকাৰী। মানৰ সমাজত আজিও কিছুমান ভিত্তিইনীন বীতি-নীতি বিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আছে। তাৰ ভিতৰত অন্যতম বলি প্রথা। য'ত নিৰীহ প্ৰাণীবোৰক ভগৱানৰ নামত নিজৰ সুৰক্ষাৰ বাবে এক প্ৰকাৰ

হত্যা কৰা হয়। কোৱা হয় ‘মা গোঁসানী’ প্ৰকৃতিৰ মাতা যিহেতু সেই গৰাকী ‘মা’ক বিভিন্ন ক্ষপত পূজা আৰ্চনা কৰা হয়। গতিকে সেই ফালৰ পৰা চাবলৈ গ'লে প্ৰকৃতিৰ প্ৰত্যেকটো উপাদানৰ মাত্ হ'ল ‘আই গোঁসানী’। সংসাৰত এনে এগৰাকী মাত্ নাই যিয়ে নিজ সন্তানৰ বলি বিচাৰে, এটা সন্তানক হত্যা কৰি আন এটা সন্তানৰ জীৱন দান দিয়ে। তাৰ উদাহৰণ নাই পোৱা, হয়তো নাপাওঁ। গতিকে ‘মা গোঁসানী’ক প্ৰমাণ হিচাপে লৈ ‘মা গোঁসানী’ৰ নামত আমি বছৰত কিয় ইমান জীৱ হত্যা কৰি আহিছো। তাৰ সাহস আমি ক'ত পালো? তাৰ অনুমতি আমাক কোনে দিলো? হয়তো সেই সকল পূজাৰীৰ পৰা, যি সকল দিনত ভগৱানৰ ভক্তৰ কপ বাতিৰ আন্ধাৰত আন এটা কপ।

আজিও বহুক দেখো - ম'হ বলি, ছাগলী বলিৰ নামত হাজাৰ হাজাৰ টকা খৰচ কৰে, কিন্তু নিজৰ মাক বাপেকৰ নামত ‘শ’ টকা এটাও খৰচ কৰিবলৈ টান পায়। আজিও বহুক মানুহক দেখো পূজাৰীৰ ভৱিত ধৰি হাজাৰ টকা দক্ষিণা দিয়ে কিন্তু

— আৰু তেওঁ যি চাতুৰ মন্ত্ৰৰ তাৰাতি প্ৰশংসিত কীৰ্তিৰ ক্ষেত্ৰ লক্ষ্য কৰিছি — প্ৰকৃতিৰ কৰ কৰনৈ। যাৰ চৰাচৰ্তীত বিশ্বাসৰ ক্ষেত্ৰ হীনত হৈ আৰু তাৰ ক্ষেত্ৰ প্ৰকৃতিৰ ক্ষেত্ৰে আৰু অনাহাৰ অনিদ্রাৰে কটোৱা এজন ভিক্ষাৰীৰ নামত ‘১০ টকা’ এটাও বহুত। প্ৰকৃততে আমি ভগৱানক সেৱা কৰিবলৈ হাজাৰ

হাজাৰ টকা খৰচ কৰি জীৱ হত্যাৰ দৰে মহাপাপ মূৰত তুলি ল'বৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই।

যদি আমি প্ৰকৃত অন্তৰেৰে মা দেউতাক সেৱা কৰো সেয়াই হ'ব হয়তো ভগৱানৰ আশীস।

এজন পূজাৰীক অষ্টাঙ্গে পৰি হাজাৰ টকা দক্ষিণা দি দীঘল আশীৰ্বাদ লোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই যদিহে এজন ভিক্ষাৰীক এসাঁজ অন দান কৰো তেওঁৰ অন্তৰৰ আশীৰ্বাদেই যথেষ্ট।

আজি একৈশ শতিকাৰ যুগত সেই সমূহ বীতি-নীতি এৰাৰ সময়। বলি বিধানৰ দৰে অন্ধ বিশ্বাস এৰাৰ সময়। মানৰ সেৱাই দৈশ্ব্র সেৱা। আহক আমি সকলোৱে মানৰ সেৱা কৰো, মানৱতাৰ জয়গান গাওঁ জীৱ হত্যা মহাপাপ। গতিকে জীৱ হত্যাৰ দৰে এটা মহাপাপ হাতত লোৱাতকৈ মানৰ প্ৰেমৰ দৰে এটা মহান কাম হাতত লওঁ আহক। ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰার্থনা কৰো আহক আমাক অধিক আয়ুস নহয় অধিক কাম কৰাৰ প্ৰেণা দিয়ক। যদি সেয়া কৰে দেখিব এদিন আপোনাৰ উন্নতি, আপোনাৰ জয়। আপোনাৰ উন্নতিয়েই মানৰ সমাজৰ উন্নতি, মানৰ সমাজৰ জয়।

(বি.দ্র. — ‘এইয়া কাৰো মনত দুখ দিবৰ বাবে নহয় মোৰ ভাৱনাহে লিখিছো। ইয়াত কোনোও যাতে মোক দায় নথৰে।)

যাদুর ছলের গণিত শিকন

শ্রী গুরুলালন্দ মজুমদার

উচ্চতর মাধ্যমিক প্রথম বর্ষ, বাণিজ্য শাখা

প্রকাশ করেছে। প্রকাশ করেছে। প্রকাশ করেছে। প্রকাশ করেছে।

প্রকাশ করেছে। প্রকাশ করেছে। প্রকাশ করেছে।

আজির যুগ বিজ্ঞানৰ যুগ, কম্পিউটাৰৰ যুগ। এই যুগৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ হ'ল গণিত। বৰ্তমান এই যুগত পদে পদে তীব্র প্রতিযোগিতাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। পৃথিবীৰ বয়স যিমানেই বাঢ়িছে মানুহৰ যুক্তি বিশ্লেষণ ক্ষমতাৰো উন্নতি ঘটিছে। সেই অনুগ্রহেই বাঢ়িছে মনোৰঞ্জন আৰু আমোদ-প্ৰমোদ। লক্ষণীয় কথা যে আজিৰ নৰ-প্ৰজন্ম বেছিকে

অনুসন্ধিৎসু হ'বলৈ ধৰিছে। একেদৰে সময়ৰ মহস্তও অতিপাত্ৰ বাঢ়িছে। এনে সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষাৰ কৌশলসমূহ তৰান্বিত কৰি সিহঁতৰ জিজ্ঞাসু মন মস্তিকৰ উন্নতি সাধন কৰাটো নিতান্তই আৱশ্যক। এই ক্ষেত্ৰত উঠি আহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক গণিতৰ ওপৰত কেন্দ্ৰীভূত কৰি

নানান ধৰণৰ আমোদজনক আৰু যাদুপূৰ্ণ চমৎকাৰী খেলৰ দ্বাৰা গণিত শিকনত প্ৰেৰণা দিব পাৰি। লগতে দৈনন্দিন জীৱনত বিভিন্ন গাণিতিক দিশবোৰত যুক্তি বিশ্লেষণৰ ক্ষমতাও বৃদ্ধি কৰি দিব পাৰি। সেই উদ্দেশ্যে ইয়াত কেইটামান তেনে ধৰণৰ গণিতিয় যাদুসম্পন্ন আমোদজনক খেল প্ৰস্তুত কৰা হৈছে।

১. আনৰ দাদা-বাইদেউ বা ভাই-ভনীৰ হিচাপ জনা খেল :

নিজৰ বন্ধু-বাঙ্কৰ অথবা আপোজনৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ সংখ্যা কিমান তাক গণিতিয় যাদুৰ দ্বাৰা জানিব পৰা যায়। এইটো এটা বৰ আমোদজনক খেল। তলত দিয়া পদ্ধতিবে এই খেল খেলিব পাৰি।

(i) নিজৰ বন্ধু বা আপোজনৰ সিহঁতৰ ভাই-ককাইৰ সংখ্যা মনে মনে লিখিবলৈ দিয়া হ'ব। যদি ল'ৰা নাই '০' লিখিলৈই হ'ব।

(ii) সেই সংখ্যাটোক '২' বে পূৰণ কৰিবলৈ কোৱা হ'ব।

(iii) পূৰণফলটোত '৩' যোগ দিয়া হ'ব।

(iv) সেই সংখ্যাটোক '৫' বে পূৰণ কৰিবলৈ কোৱা হ'ব।

(v) এইদৰে পোৱা পূৰণফলৰ লগত বাই-ভনীৰ সংখ্যা যোগ

দিবলৈ দিয়া হ'ব। ছোৱালী নাথাকিলৈ '০' ধৰিলৈই হ'ব।

সূত্র : $X \times 2 + 3 \times 5 + y$ য'ত X ল'ৰাৰ সংখ্যা

আৰু y ছোৱালীৰ সংখ্যা।

উপায় : এতিয়া বন্ধুজনক শেষ ফলাফলটো ক'বলৈ কোৱা হ'ব।

তাৰ আধাৰত নিজে ফলাফলটোৰ পৰা ১৫ বিয়োগ কৰিব লাগিব। এনে কৰিলে যি সংখ্যা পোৱা যাব তাৰ একক স্থানৰ অংকই ছোৱালী আৰু দহক স্থানৰ অংকই ল'ৰাৰ সংখ্যা বুজাব।

২. লোকৰ জেপত থকা টকাৰ পৰিমাণ জানিব পৰা খেল :

লোকৰ জেপত থকা পইচা গণিতৰ চমৎকাৰী গুণৰ সহায়ত ক'ব পৰাটো সঁচাকৈয়ে মনোৰঞ্জনৰ কথা। ইয়াত লোকৰ জেপত থকা পইচাৰ সন্ধান পোৱা খেল প্ৰস্তুত কৰা হৈছে।

ইয়াৰ বাবে লগৰীয়া এজনক তলত দিয়াৰ দৰে নিৰ্দেশনা দিব লাগিব।

(i) লগৰীয়াজনক তেওঁৰ লগত থকা টকাৰ পৰিমাণ লিখিবলৈ কোৱা হ'ব। (টকা নাথাকিলৈ '০' লিখিব।)

(ii) উক্ত সংখ্যাক '২' বে পূৰণ কৰিবলৈ দিয়া হ'ব।

(iii) পূৰণফলটোৰ লগত '১' যোগ দিয়া হ'ব।

(iv) এই যোগফলটোৰ '৫' বে পূৰণ কৰিবলৈ কোৱা হ'ব।

(v) তাত পুনৰ '৫' যোগ দিয়া হ'ব।

(vi) এই যোগফলটোৰ সোঁফালে '০' এটা দিবলৈ বা '১০' বে পূৰণ কৰিবলৈ কোৱা হ'ব।

(vii) এতিয়া অস্তিম ফলাফলটো ক'বলৈ কোৱা হ'ব।

সূত্র : $(X \times 2 + 1) \times 5 + 5 \times 10$

ইয়াত X বন্ধুজনৰ লগত থকা টকাৰ পৰিমাণ।

উপায় : বন্ধুজনে কোৱা সংখ্যাৰ পৰা পোনছাতেই ১০০ কমাই দিব লাগিব। এনে কৰিলে সংখ্যাটোৰ একক আৰু দহক দুয়ো

স্থানতে '০' থাকিব। এই দুয়োটা '০' গুচাই দিলে পোৱা সংখ্যাটোৱেই লগৰীয়াৰ পকেটত থকা টকাৰ পৰিমাণ বুজাব।

৩. জন্মদিন, জন্মবাব, জন্মমাহ, জন্ম চন আৰু বৰ্তমান বয়স
জানিব পৰা খেল :

এই খেল খেলি নিজৰ বন্ধু বা আপোনজনৰ জন্মদিন, জন্মবাৰ, জন্মমাহ, জন্ম চন আৰু বৰ্তমান বয়স কৈ বন্ধুজনক আচৰিত কৰিব পৰা যায়। এই কাৰ্যৰ বাবে বন্ধুজনক তলত দিয়া ধৰণে হিচাপ কৰিব লাগিব।

(i) এখিলা কাগজত বন্ধুজনক জন্ম বার (দেও ১, সোম ২, মঙ্গল ৩), জন্মমাহ (জানুরাবী ১, ফেব্রুরাবী ২) আৰু জন্মদিনটো লিখিবলৈ দিয়া হ'ব।

(ii) একাদিক্রমে বার, মাহ আৰু দিনটোৱ তৈয়াৰ কৰা
সংখ্যাটোক '২' ৰে পুৰণ কৰিবলৈ কোৱা হ'ব।

(iii) পূরণফলটোত ‘৫’ যোগ করা হ’ব।

(iv) উক্ত সংখ্যাটোক ‘৫০’ রে পূরণ করিবলৈ কোরা হ'ব। কোম কুন্ত কুন্ত কুন্ত কুন্ত

(v) এই পুরণফলটোর লগত বর্তমান বয়স যোগ দি
সংখ্যাটো ক'বলৈ দিয়া হ'ব।

সূত্র : $(x + 2) + 5 \times 50 + y$ যেখে x একাদিক্রমে জন্মব
বাৰ, মাহ আৰু দিন, y বৰ্তমান বয়স।

উপায় : শেষ ফলাফলটোর পরা নিজে ২৫০ কমাই দিব লাগিব।
এনে কবি পোরা সংখ্যাটোর (৫ অংকৰ ক্ষেত্ৰত) বাঁওফালৰ পথম
অংকটোৱে জন্মবাৰ, দ্বিতীয়টোৱে মাহ, তৃতীয়টোৱে জন্মদিন
আৰু শেষ দুটা অংকই মিলি বৰ্তমানৰ বয়স সূচাব। আনহাতে
বয়সটো জনাৰ পাছত বৰ্তমান চনৰ পৰা তাক বিয়োগ কৰিলে
জন্ম চনো উলিয়াব পাৰিব।

বিঃদ্রঃ - যদি মুঠ অংক ৭ টা হয় তেন্তে বাঁওফালৰ পৰা প্ৰথম অংকটোৱ (বাৰ) পাছত দুটাকৈ অংক লৈ মাহ দিন আৰু বয়স হিচাৰ কৰিব লাগিব।

৪. $85 - 86 = 85$ ৰ প্ৰমাণঃ যদি $a = b$ হ'লে, $a - b = 0$ ।

গণিতত থকা সংখ্যাবোর সজ্জা-প্রকৃতিৰ বাবে কিছুমান
মনোৰঞ্জক খেল শিকি সময়ৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি। এই ক্ৰমতেই
 $85 - 85 = 85$ ৰ প্ৰমাণ ইয়াত দেখুওৱা হৈছে, যিটো অসমৰ
কিঞ্চ মনোৰঞ্জনৰ কাৰণে সন্তুষ্ট কৰি ল'ব পাৰি।

ପିଲା ଆମି ଜାଣୋ (ସେ. କର୍ମଚାରୀ ଫଟାଟିଆ (୮୨))

$$9+8+7+6+5+4+3+2+1 = 45 \quad \text{.....(i)}$$

সেইদৰে, পঁজীয়ন সকলৰ ক্ষেত্ৰ তাৰিখ জনকলাহুচ প্ৰভাৱ

এতিয়া (i) বৰ কৰা (ii) বিয়োগ কৰাত

$$9+8+7+6+5+4+3+2+1 = 45$$

$$1+2+3+4+5+6+7+8+9 = 45$$

$$8+6+4+1+9+7+5+3+2=45$$

এই খেলটো কেবল মনোবৰ্ধনৰ বাবেহে। বাস্তুর ক্ষেত্ৰত এইটো
সম্ভৱ নহয়।

৫. লগবীয়াজনে মনতে ভবা সংখ্যা জনা খেল :

ନିଜର ବନ୍ଧୁଙ୍କଙ୍କରେ ମନତେ ଭବା ସଂଖ୍ୟାଟୋ ଗଣିତିଯ ଯାଦୁରେ
କୈ ଦିଲେ ସାଁଚାକୈସେ ବିଶ୍ୱଯଜନକ ହଁବ । ଏହି ଯାଦୁ ଦେଖୁରାବଲେ ହଁଲେ
ବନ୍ଧୁଙ୍କଙ୍କରେ ତଳତ ଦିଯା ଧରଣେ ହିଚାବ କରିବ ଲାଗିବ ।

(i) বন্ধুজনক মনে মনে এটা সংখ্যা ভাবিবলৈ কোরা হ'ব।

(ii) ভবা সংখ্যাটোক ‘৩’ রে পূরণ করিবলৈ দিয়া হ’ব।

(iii) পূর্বফলটোর লগত '২' যোগ করিবলৈ কোরা হ'ব।

(iv) পুনর বাবৰ বাবে আকৌ যোগফলটোক '৩' বে পূৰণ কৰি ২ বে যোগ দিবলৈ দিয়া হ'ব।

(v) একেবাবে শেষত বন্ধুজনে মনত ভবা সংখ্যাটো যোগ দিবলৈ কোৱা হ'ব।

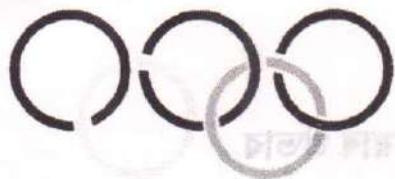
(vi) এইদৰে কৰা হিচাবৰ পিছত বিজাল্টটো ক'বলৈ
দিয়া হ'ব।

সূত্র : $(x^3 + 2x^3 + 2 + x)$ যঁতে x বন্ধুজনে ভবা
সংখ্যা।

উপায় : বন্ধুজনে কোরা ফলাফলটোৰ একক স্থানৰ অংকটো
এৰি দিলে বাকী থকাখিনিয়েই বন্ধুজনে মনে মনে ভবা সংখ্যা
হ'ব।

প্রকৃততে, গণিতৰ যাদুপূর্ণ আমোদজনক খেলসমূহ
আজৰি সময় কটোৱাৰ এক উৎকৃষ্ট উপায়। উঠি অহঁ ছাত্-
ছাত্রীসকলৰ এনেধৰণৰ গাণিতিক চিন্তা-চৰ্চাৰ জৰিয়তে বৌদ্ধিক
বিকাশ হয়। ছাত্-ছাত্রীসকলে এনে বিস্ময়জনক আৰু চমৎকাৰী
খেলসমূহক বিদ্যালয় বা ঘৰত সাধাৰণ প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। গতিকে
আমি ক'ব পাৰো যে, গণিতৰ এই যাদুপূর্ণ খেলসমূহ গণিত শিকনৰ
এক উপযুক্ত মাধ্যম।

(উক্ত লেখনিত “Global International Education Programme and Publication Services”
দ্বারা প্রকাশিত “Wonders of Mathematics” নামৰ
পঞ্জিকাখনিত পৰা সহায় লোৱা হৈছে।) অনুমতি (ii)

অলিম্পিক

শ্রীমতী গীতাঞ্জলী বৰা
উচ্চতর মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

অলিম্পিক বিশ্ব ক্রীড়ার প্রাচীন আৰু শ্ৰেষ্ঠ সমাৰোহ। এই ক্রীড়া সমাৰোহৰ জন্মভূমি আৰু উৎস হৈছে প্রাচীন গ্ৰীষ্ম বাট্ট্র।

কিংবদন্তি অনুসৰি খ্ৰীষ্ট জন্মৰ প্ৰায় ১২৫৩ বছৰৰ আগতে গ্ৰীক বীৰ হাৰকিউলিহে প্ৰথম এনে এক ক্ৰীড়া সমাৰোহৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল। কিন্তু প্ৰামাণিক তথ্যৰ পৰা দেখা গৈছে যে অলিম্পিকৰ আৰম্ভণি হয় খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৭৭৬ -ত। সেই সময়ত গ্ৰীষ্মৰ অধিবাসী সকলে তেওঁলোকৰ দেৱতা জিউচৰ সম্মানাৰ্থে অলিম্পিয়া নামে ঠাইত এক ক্ৰীড়া। প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিছিল। অলিম্পিয়াত অনুষ্ঠিত হোৱা বাবে সেই ক্ৰীড়া সমাৰোহৰ নাম দিয়া হৈছিল অলিম্পিক। এই ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাকে প্ৰথম অলিম্পিক বুলি আখ্যা দিয়া হয়। ইয়াৰ পাছৰ পৰাই গ্ৰীকসকলে এখনৰ পাছত আন এখন প্ৰতিযোগিতা চাৰি বছৰৰ মূৰত পাতিবলৈ লয়। আৰম্ভণিতে এই প্ৰতিযোগিতাত মাত্ৰ এবিধ খেলহে অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল সেইটো হৈছে দৌৰ। এই প্ৰতিযোগিতাত কৰিয়াবাছ নামৰ এজন ডেকা জয়ী হৈছিল। তেওঁকেই প্ৰথম অলিম্পিকৰ জয়ী হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হয়। পাছলৈ অৱশ্যে ইয়াত ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাৰ সংখ্যা ক্ৰমে বৃদ্ধি পায়।

সেই সময়ত অলিম্পিকত অকল অলিম্পিয়া বা গ্ৰীচৰে নহয় সমপ পৃথিবীৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ উৎসৰ বুলি বিবেচনা কৰা হৈছিল। ইতিহাসৰ মতে সেই সময়ত অলিম্পিক এমাহ ধৰি অনুষ্ঠিত হৈছিল। সেই মাহটোক ‘হিয়োৰোমেনিয়া’ বোলা হৈছিল।

আজিকালিৰ অলিম্পিকত পুৰুষ-মহিলা উভয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। কিন্তু তেতিয়াৰ অলিম্পিকত মহিলাক অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ দিয়াতো বাদেই, আনকি কোনোবাই জুমি চোৱাটোও গুৰুতৰ অপৰাধ আছিল। এবাৰ ফেৰচিন নামৰ এগৰাকী মহিলাই পুৰুষৰ বেশ ধৰি খেল উপভোগ কৰিছিল বুলি জনা যায়। সেই ঘটনা উদ্যোগসকলে জনাৰ পাছত ভৱিষ্যতে যাতে এনে চোৱাং ঘটনা নঘটে তাৰ প্ৰতিকাৰ হিচাপে তেতিয়াৰ পৰাই খেলৰে সকলে শৰীৰত কোনো আৱৰণ নৰখাকৈ খেলত যোগ দিয়াৰ নিয়ম প্ৰচলন আছে।

বৰ্তমানৰ অলিম্পিক প্ৰতিযোগিতাত সোণ, কুপ আৰু ব্ৰঞ্জৰ পদক দিয়া হয়। সেই সময়ত কিন্তু এই ধৰণৰ পদক প্ৰচলন নাছিল। বিজয়ীসকলক মাত্ৰ এটাই বঁটা দিছিল, জলফাই গছৰ ডালৰ এডাল মালা। সময়ৰ সোঁতত অলিম্পিক লাহে লাহে হোৱাই যাবলৈ ধৰে।

১৮৯৪ চনৰ ১৬ জুনত আমেৰিকা, ইংলেণ্ড, চুইডেন,

স্পেইন, ইটালী, বেলজিয়াম, বাহিয়া, গ্ৰীচ আৰু ফ্ৰান্সৰ প্ৰতিনিধি সকল সমবেত হৈ বিশ্ব ক্ৰীড়াৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিলে, এই সভাত অলিম্পিকক পুনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে একমত প্ৰকাশ কৰে। ১৯৮৬ চনত এই খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ স্থিৰ কৰি এথেন্সতে তাৰ বাবে স্থান নিৰ্গত কৰে। সেই বছৰৰ ৬ এপ্ৰিলত আৰম্ভ হয় আধুনিক অলিম্পিক। ইয়াৰ পাছত প্ৰত্যেক চাৰি বছৰৰ মূৰে-মূৰে এই প্ৰতিযোগিতা বিভিন্ন নগৰত অনুষ্ঠিত হৈ আহিছে আৰু নানান প্ৰৱৰ্তনৰ মাজেৰে আহি আধুনিক অলিম্পিকে ১০০ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছে। শেষবাৰৰ বাবে ২০১২ চনত ২৭ জুনাইৰ পৰা ১২ আগষ্টলৈ লঙ্ঘনত অলিম্পিক অনুষ্ঠিত হয়।

‘অলিম্পিকৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হৈছে খেলত অংশ গ্ৰহণ কৰাতোহে, জয়লাভ কৰাতো নহয়। জীৱনৰো ঘাই কথা হৈছে সংগ্ৰাম কৰাতোহে, জয়ী হোৱাতো নহয়। আধুনিক অলিম্পিকৰ জনক কুৰাতিনৰ এই উক্তিটোৰেই অলিম্পিকৰ সাৰকথা।’

অলিম্পিকৰ প্ৰতীকটো পৰম্পৰা সংযুক্ত পাঁচটি (নীলা, হালদীয়া, ক'লা, বজা আৰু সেউজীয়া) বৃন্তৰে গঠিত। এই প্ৰতীক বিশ্বৰ পাঁচখন মহাদেশৰ (এছিয়া, ইউৰোপ, আমেৰিকা আৰু অস্ট্ৰেলিয়া) বন্ধুত্বৰ চিন। এই পাঁচটো বঙ্গৰ বৃন্তৰ যিকোনো এটা বঙ্গেই কোনো এখন কোনো দেশৰ বাস্তুয় পতাকাত আছে।

আধুনিক অলিম্পিক যদিও ১৮৯৬ চনতে আৰম্ভ হৈছিল, তথাপি ১৯১৩ চনলৈ কোনো পতাকা নাছিল, ১৯১৩ চনতেই আধুনিক অলিম্পিকৰ জন্মদাতা বেৰণ পিয়েৰ দ্যা কু-বাৰ্তিনৰ বিশেষ অনুৰোধত এখন পতাকা গ্ৰহণৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয় আৰু ইয়াৰ বাবে নানা শিল্পীৰ পৰা নানা নমুনা আছে। তাৰে ভিতৰত আজি আমি দেখা পোৱা নমুনাটো গ্ৰহণ কৰা হয়। পতাকাখনিৰ নীলা বঙ্গে শাস্তিৰ আৰু পাঁচটা বঙ্গৰ পাঁচটা বৃন্তই একোখন মহাদেশ সূচায়। বৃন্ত কেইটাৰ ইটোৱে-সিটোৱে বান্ধ খাই থকাটোৱে বিশ্বৰ মৈত্ৰীৰ কথাকে সূচায়।

অলিম্পিক ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাৰ এক উদ্দীপনাময় অনুষ্ঠান হ'ল ষ্টেডিয়ামৰ ওখ অগ্ৰিম্বলীত অলিম্পিক শিখাৰ প্ৰজলন। ১৯৩৬ চনৰ বার্লিন অলিম্পিকৰ পৰা অলিম্পিক শিখা প্ৰজলনৰ পৰম্পৰা প্ৰচলিত হয়।

কেবল খেল ধেমালিয়েই নহয়, দেশে-দেশে শাস্তি আৰু মৈত্ৰীৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰাৰ কাৰণেও অলিম্পিকৰ খ্যাতি আজি বিশ্বজোৱা। (সহায়ক গ্ৰহ : অসমীয়া বিশ্বকোষ)

প্ৰাণদ্বীপ বৰদলৈ

জীৱ মানবৰ উৎসুকি কোৱা হৈলৈ। পঞ্চম শান্মাসিক, কলা শাখা
। শ্ৰীচ গৃহি মৰিষে জৰুৰ সংস্কৰণ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ
ত্যাগ মৰিষ
মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ
মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ মৰিষ

আমাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ এটা
দুখ লগা দিশ হ'ল ভোটদান কৰিব লগীয়া ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ
উপস্থিতিৰ হাৰ কম। নিৰ্বাচনত ভোটদান কৰিব বাবে ৫০
শতাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীহে উপস্থিত থকা দেখা যায়। গতিকে ৫০
শতাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী কিয় অনুপস্থিত থাকে তাৰ ই এটা ডাঙৰ
প্ৰশ্ন। কিন্তু নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ এজন প্ৰতিনিধিয়ে যদি ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীয়ে বিচৰা ধৰণে কাম কৰিব নোৱাৰে তেন্তে তেওঁৰ
কাৰ্য্যকাল শেষ হোৱাৰ আগমনুৰূত সেই প্ৰতিনিধিজনৰ বিষয়ে
বিভিন্ন ধৰণৰ অভিযোগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দাঙি ধৰা দেখা যায়।
আৰু সেই অভিযোগ দাঙি ধৰা সকলৰ ভিতৰত সেই ৫০
শতাংশ ভোট দান কৰিবলৈ নহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীও জড়িত হয়।
গতিকে এজন প্ৰতিনিধিৰ ওপৰত অভিযোগ কৰাৰ অৱস্থাত
উপনীত হোৱাতকৈ নিৰ্বাচনত নিজৰ বহুমূলীয়া ভোটটো
দিবলৈ আহি এজন উপযুক্ত আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বস্মীন
উন্নতি সাধন কৰিব পৰা প্ৰাৰ্থী এজন নিৰ্বাচন কৰিলৈ
তেন্তে অভিযোগ দিবলগীয়া অৱস্থাৰ উৎপত্তি নহয়।।

গতিকে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত
সকলোৱে একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ বাবে সকলো
ধৰণৰ বিভেদ ভাৱ পৰিহাৰ কৰি মহাবিদ্যালয় নিৰ্বাচন
সাফল্যমণ্ডিত কৰাত অৰিহনা যোগাবলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক
বিনয়ীভাৱে অনুৰোধ জনালোঁ। মোৰ লিখনীত যদি কিবা ভুল-
ভুন্তি বৈ গৈছে বা মোৰ লিখনীত যদি মই অজানিতে কিবা
ভুল লিখিলোঁ তাৰ বাবে মই সকলোৱে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা
বিচাৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত
সকলোৱে একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ বাবে সকলো
ধৰণৰ বিভেদ ভাৱ পৰিহাৰ কৰি মহাবিদ্যালয় নিৰ্বাচন
সাফল্যমণ্ডিত কৰাত অৰিহনা যোগাবলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক
বিনয়ীভাৱে অনুৰোধ জনালোঁ। মোৰ লিখনীত যদি কিবা ভুল-
ভুন্তি বৈ গৈছে বা মোৰ লিখনীত যদি মই অজানিতে কিবা
ভুল লিখিলোঁ তাৰ বাবে মই সকলোৱে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা

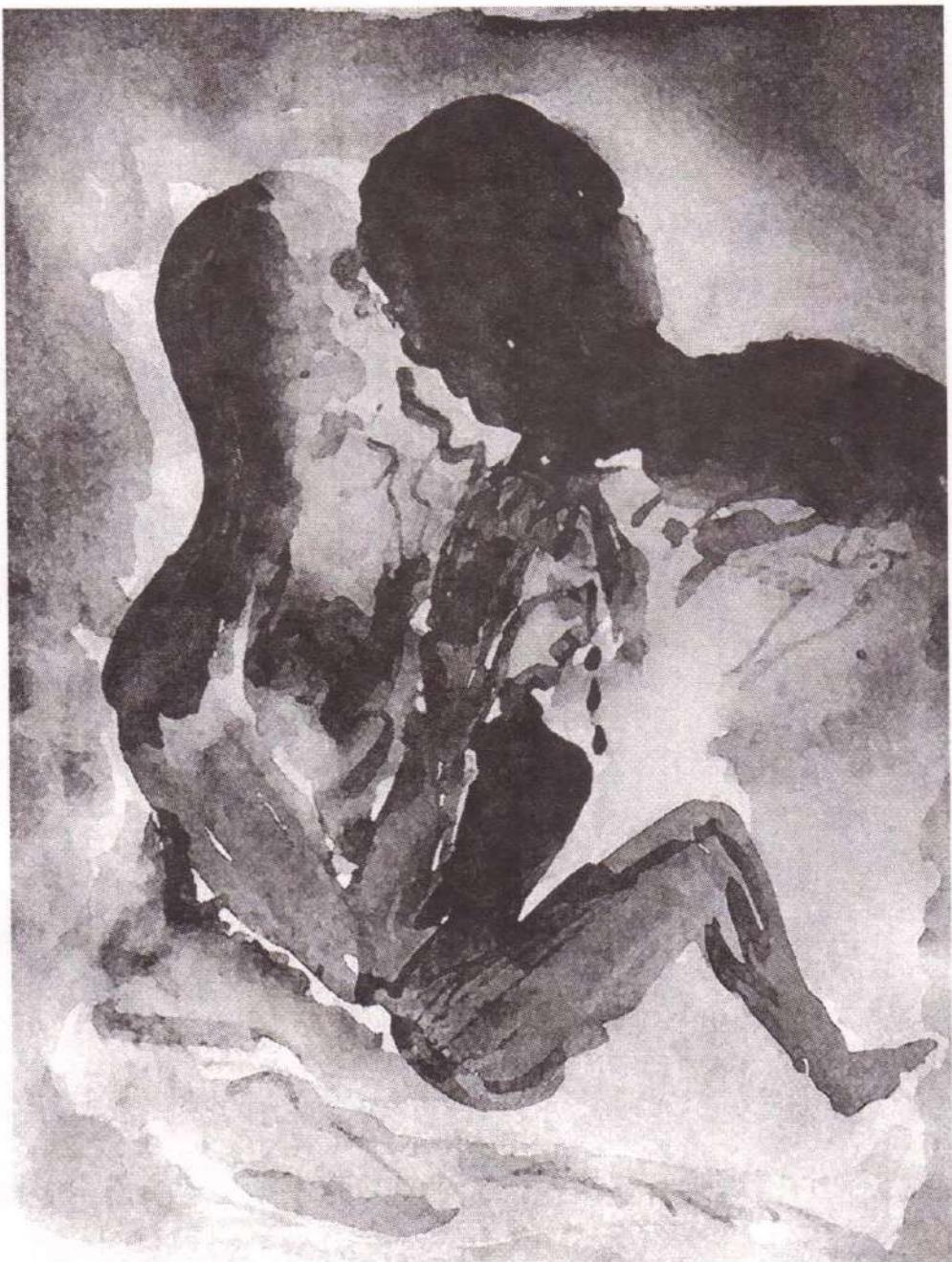
গতিকে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত
সকলোৱে একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ বাবে সকলো
ধৰণৰ বিভেদ ভাৱ পৰিহাৰ কৰি মহাবিদ্যালয় নিৰ্বাচন
সাফল্যমণ্ডিত কৰাত অৰিহনা যোগাবলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক
বিনয়ীভাৱে অনুৰোধ জনালোঁ। মোৰ লিখনীত যদি কিবা ভুল-
ভুন্তি বৈ গৈছে বা মোৰ লিখনীত যদি মই অজানিতে কিবা
ভুল লিখিলোঁ তাৰ বাবে মই সকলোৱে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা
বিচাৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত
সকলোৱে একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ বাবে সকলো
ধৰণৰ বিভেদ ভাৱ পৰিহাৰ কৰি মহাবিদ্যালয় নিৰ্বাচন
সাফল্যমণ্ডিত কৰাত অৰিহনা যোগাবলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক
বিনয়ীভাৱে অনুৰোধ জনালোঁ। মোৰ লিখনীত যদি কিবা ভুল-
ভুন্তি বৈ গৈছে বা মোৰ লিখনীত যদি মই অজানিতে কিবা
ভুল লিখিলোঁ তাৰ বাবে মই সকলোৱে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা

(সমাজসূত্ৰ প্ৰামাণে : মহাবিদ্যালয়)

সমাজসূত্ৰ

এই সংখ্যার গল্প

পৰিবহন পথে ক্ষয়ক্ষতি হ'ল কোনো কানুন কৰিব কৰিব না। ক্ষয়ক্ষতি সম্পর্কে কোনো কানুন কৰিব কৰিব না।

জীৱন ডট কম

জ্ঞানক্ষেত্ৰে ক্ষয়ক্ষতি হ'ল কানুন কৰিব কৰিব না।

তীব্ৰগতিৰে এখন গাড়ীয়ে সমুখৰ গাড়ীখনক অনুসৰণ কৰিছে। বহল, মসৃণ ৰাজপথটোৱে দুয়োখন গাড়ী আগবঢ়িছে। আগবখন গাড়ীয়ে ধৰা নিদিবলৈ আৰু পাছৰখন গাড়ীয়ে আগবখনক আগ ভেটি বলৈ যেন অপ্রাণ প্ৰয়াস। কেই মুহূৰ্তমানৰ ভিতৰতে পাছৰখনে আগবখন গাড়ী আগভেটি ধৰিলৈ। দুয়োখন গাড়ী বৈ গ'ল। অনুসৰণ কৰি আগবঢ়ি যোৱা গাড়ীখনৰ পৰা চালকজন নামিল। তেওঁৰ হাতত এটা উদ্যত বিভলভাৰ। আনখন গাড়ীৰ চালকজনো ভয়ে ভয়ে গাড়ীৰ পৰা নামিল, আজ্ঞা সমৰ্পণৰ ভঙ্গীৰে দুয়োহাত ওপৰলৈ তুলি। বেপেৰুৱা ভংগীমাৰে বন্দুকধাৰীজনে আনজনৰ ওচৰত থকা টকা-পইচা, ঘড়ী, আন আন মূল্যবান সামগ্ৰীবোৰ কাঢ়ি নিজৰ গাড়ীলৈ উভতি আহিল। চালকৰ আসনত বহি তেওঁ পুনৰ তীব্ৰগতিৰে গাড়ী চেকুৰালে

বেগেৰে গৈ থকা গাড়ীখন হঠাতে পথৰ দাঁতিৰ গছ এজোপাত খুন্দা খাই বৈ গ'ল। যিমান জোৰেৰে গাড়ীখনে গছজোপাত খুন্দিয়ালে, সিমান বেগেৰে সুমনৰ হাতৰ আঙুলি কী বৰ্ডৰ ওপৰেৰে চলিবলৈ ধৰিলে

এইবাৰ সুমনৰ আঙুলিৰ নিৰ্দেশত গাড়ীখন লাহে লাহে পিছলৈ আহিল। তাৰপাছত পূৰ্বৰ গতিৰে গাড়ীখনে পুনৰ প্ৰাণ পাই উঠিল যদিও চালকজনৰ অস্পষ্ট মুখাবয়বত কিষ্ণিত বিৰক্তি দেখা গ'ল। বিৰক্তি ভৰা মনেৰেই তেওঁ সামান্য আগলৈ হাউলি টুল বক্সটোত হাত দিলে আৰু তাৰ পৰা এটা সৰু চেপেটা বটল উলিয়াই আনিলে। বাঁওহাতেৰে বটলটো ধৰি দাঁতেৰে সাফৰটো খুলিবলৈ যত্ন কৰিলে আৰু মুখখন ওপৰলৈ তুলি অলপমান পানীয় মুখত বাকি দিলে। তাৰ লগে লগে মানুহজনৰ শৰীৰ, মন আৰু মগজুৰে পৰিচালিত গাড়ীখন পুনৰ ধুমুহৰ গতিৰে আগবঢ়িল। চালকজনৰ মুখত এটা হাঁহি বিৰিঙ্গি উঠিল। সেই হাঁহি যেন বিজয়ৰ হাঁহি। একা-বেঁকা মসৃণ পথটোৱে দুয়োকায়ে শাৰী শাৰীকৈ লাইটৰ পষ্ট। ক্ৰমে ক্ৰমে গাড়ীখন যেন চালকৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ বাহিৰ হৈ আহিল। তেতিয়াও চালকৰ মুখত সেই বিজয়ৰ হাঁহি। হাঁহিটো অলপ স্পষ্ট হৈ জিলিকি উঠাৰ আগতেই গাড়ীখনে নিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই এটা দুটাকৈ কেইবাটাও লাইটৰ পষ্ট মহাটিয়াই নিবলৈ ধৰিলে। হঠাতে সতৰ্ক ধৰনিৰে ৰাজপথ মুখৰিত কৰি পুলিচ পেট্রলিঙ্গৰ গাড়ী

পৰিবহন সম্পৰ্ক কৰি মচুত্তেও আৰু পুক মচুত্তে লাক ড° বৰী বৰা সহযোগী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ কুনুম চৰক চৰিতু। কৰ্মসূলী সৈং পঞ্জীয় মহাভূজ। সৈং সৈং

এখন আগবঢ়ি আহিল। দুঃঢ়টনাগ্রস্ত গাড়ীখনৰ পৰা আঘাতপ্রাপ্ত চালকজন ওলাই আহিল আৰু পুলিচ কেইজনলৈ এটা বেঁকা দৃষ্টি দি তেওঁ সমুখলৈ দৌৰিবলৈ আৰুন্ত কৰিলে। দৌৰি দৌৰি, কিছুদূৰ আগবঢ়াৰ পাছত তেওঁ মূলপথ এৰি আন এটা পথত ভৰি দিলে। এইবাৰ লাইট পষ্টৰ পৰিবৰ্তে পথটোৱে দুয়োকায়ে দুশাৰী ঘৰ। সমুখৰ ঘৰ এটাৰ পৰা যুৱতী এগৰাকী খৰধৰকৈ ওলাই আহিল আৰু দৌৰি যোৱা চালকজনৰ হাত এখন খামুচি ধৰিলে। চালকজন বৈ গ'ল। এইবাৰ যেন তেওঁৰ উন্নেজনা কিছু শাম কাটিল। চালকজনে এটা মিচিকিয়া হাঁহিবে যুৱতীগৰাকীৰ আনখন হাত স্পৰ্শ কৰিলে। দুয়োৰে দৃষ্টিৰো বিনিয়য় ঘটিল। সেই দৃষ্টি বিনিয়য়ৰ অন্তত ভয়হীন চঞ্চল খোজেৰে দুয়ো কাষৰ ঘৰ এটালৈ সোমাই গ'ল বাঃ টেজ খটম

সুমনৰ উৎসাহিত কঠস্থৰ আৰু হাত তালিৰ শব্দত পদ্মপাণি শহিকীয়া উচপ খাই উঠিল। ইমান সময়ে সুমনৰ লগত বহি থাকি মন্ত্ৰমুঞ্চৰ দৰেৰে কম্পিউটাৰৰ স্ক্রীণত চকু হৈ আঘাতভোৰ হৈ পৰা পদ্মপাণি শহিকীয়াৰ মগজু যেন এইবাৰ হৈ সক্ৰিয় হৈ উঠিল। তেওঁ প্ৰশ়্ণবোধক দৃষ্টিবে সুমনৰ মুখলৈ চালে। তেওঁৰ চাৰনিৰ অৰ্থ 'সুমনৰ এই আনন্দৰ কাৰণলো কি?' পদ্মপাণি শহিকীয়াৰ অবাক চাৰনিত সুমনৰ হাঁহি উঠি গ'ল। শহিকীয়ালৈ চাই সি কৈ উঠিল,

— একো বুজা নাই নেকি ককা ?

— ওঁ ... হৈ

মূৰ জোকাৰি পদ্মপাণি শহিকীয়াই সুমনৰ প্ৰশ়্ণৰ উত্তৰ দিলে, সুমনৰ আকৌ হাঁহি উঠি গ'ল। এনেবোৰ কথা আজিকালি কোনে নাজানে? সি বহাৰ পৰা উঠি ককাকৰ কাষলৈ আহিল আৰু সি তাৰ আনন্দৰ কাৰণ বুজাবলৈ যত্ন কৰিলে

পদ্মপাণি শহিকীয়া আচৰিত হ'ল। এইবোৰ আকৌ কেনে ধৰণৰ খেল - গাড়ী, বন্দুক, লুটপাত, নিচাযুক্ত পানীয়, পুলিচ, যুৱতী এইবোৰ খেলৰ ভিতৰত পৰেনে? শহিকীয়াৰ ভাৱনাত যতি পেলাই সুমনে কৈ উঠিল,

- বুজিছা ককা, এইবোৰ খেল খেলিবলৈ ব্ৰেইন লাগিব। একে সময়তে কী বৰ্ডৰ আঙুলি আৰু ব্ৰেইনৰ মাজত কানেকচন থাকিব লাগিব। এক চেকেণ্ডৰ ইফাল সিফাল হ'লেই খেল খটম।

- জানো এইবোর কি খেলি ভাল পাব ? ক'ত পাব এইবোর কোনে তৈয়ার করে

তুমিও যে আৰু ককা ? কোনে কৰিব ? আমাৰ নিচিনাই মানুহে কৰে। এইবোৰ খেল ইটাৰনেট ... ৱেবচাইটৰ পৰা ডাউনলড কৰিব পাৰি। বজাৰত চিডিও পাই কিনিবলৈ। তুমি জানা নহয় এইবোৰ কথা

খেলটোৰ আটাইকেইটা টেজ খেলি শেষ কৰিব পৰাৰ আনন্দই সুমনক উৎফুল্লিত কৰি তুলিছে। ককাকক ভাৱনাৰ সাগৰ এখনত পেলাই হৈ, চেঙেল চোচোৰাই চোচোৰাই সুমন কোঠাটোৰ পৰা বাহিৰলৈ

ওলাই গ'ল

আৰুত হ'ল পদ্মপাণি শইকীয়াৰ মগজুৰ কচৰৎ। সুমনৰ বয়স কিমান ? মাত্ৰ ঘোল্ল বছৰ। এই বয়সত তীৰবেগী গাড়ী চেপেটা বটলত বঙ্গীন পানীয়, মোহময়ী যুৱতী, লুট পাত, বন্দুক আৰু আটাইতকৈ ডাঙৰ কথাটো হ'ল এই আটাইবিলাকৰ স'তে সুমনৰ অন্তৰঙ্গতা। ঘোল্ল বছৰীয়া সুমনৰ সমুখত এয়া কি ?

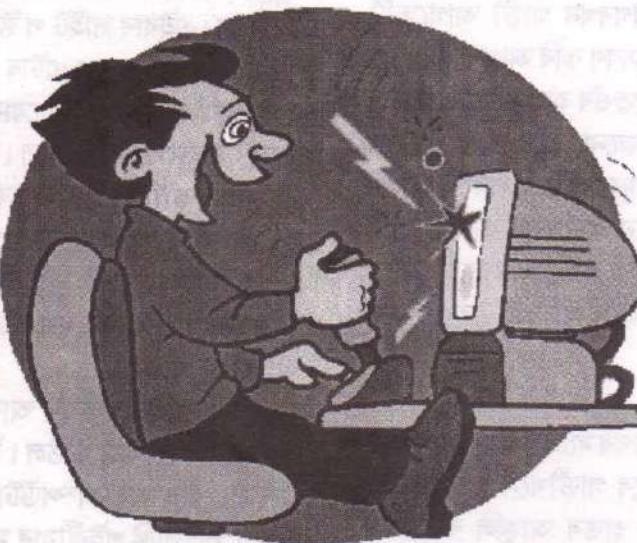
কোনটো পথেৰে যাবলৈ সুমনে ভাল পাব ?

সমুখৰ মস্ত বাজপথটোৱে, সংযত গতিবেগেৰে আগবাঢ়িবলৈ ভাল পাব, নে পুলিচৰ আবেষ্টনী ভাঙি আন এটা খলাবমা পথেৰে আগবাঢ়িবলৈ ভাল পাব ?

তাকো তাৰ সমাগত বিপদৰ পৰা বক্ষা কৰিবলৈ বৈ আছে নেকি কোনোৰা ঘোড়শী যুৱতী ? যাৰ হাতত ধৰি সি নিৰ্ভয়ে সোমাই পৰিব পাৰে আন এটি ঘৰৰ ভিতৰত ?

পদ্মপাণি শইকীয়া জিকাৰ থাই উঠিল। সেই মুহূৰ্ততে সুমনৰ উৎফুল্লিত মুখখন চাবলৈ তেওঁৰ মন গ'ল। তেওঁ চকীখনৰ পৰা উঠিল আৰু সুমনক বিচাৰি কোঠাটোৰ পৰা ওলাই আহিল।

এটা অত্যাধুনিক ঘৰ। বিশাল আৰু প্রাচুৰ্যৰে পৰিপূৰ্ণ। কিন্তু ঘৰটোত পৰিয়ালকপে বাস কৰা মানুহ কেইজনৰ চিন্তা ধাৰণাত বহু পাৰ্থক্য। পৰিয়ালটোৰ চাৰিওজন সদস্যৰে ভিন্ন মন, ভিন্ন মত, ঘোল্ল বছৰীয়া সুমনৰ মতে তাৰ আৰু ককাকৰ মাজত বহু ব্যৱধান, অৰ্থাৎ জেনেৰেশ্বন গেপ। বোৱাৰীয়েক

কাৰেৰীয়েও আকাৰে ইংগিতে বুজাই দিব খোজে, তেওঁ সুমনক সমৰ্থন কৰে। সুমনৰ দেউতাক অৰ্থাৎ পদ্মপাণি শইকীয়াৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ প্ৰাল শইকীয়াৰ আদৰ কায়দাত আধুনিকতাৰ পৰিশ পৰিচে যদিও ক'বৰাত যেন মাক-দেউতাকৰ সংস্কাৰথিনিয়ে মূৰ দাঙি উঠিব খোজে। আৰু এনে এটা অৱস্থা আহি পৰিলেই দেউতাক পদ্মপাণি শইকীয়াক বাদ দি বাকী কেইজনৰ মাজত আৰম্ভ হয় বিৰোধ। এনে বিৰোধত সৱল স্থিতিৰে কাৰেৰী আৰু সুমনে প্ৰাল শইকীয়াৰ সংস্কাৰমুখী মনটোক দমন কৰি পেলায়। গাঁৱৰ ঘৰখনৰ পৰা পুতুকৰ নগৰৰ

ঘৰখনলৈ একে বাৰে গুটি আহিলগীয়া অৱস্থা হোৱাত পদ্মপাণি শইকীয়া মনে মনে ক্ষুঁ হৈ উঠিছিল। তাৰ বাবে তেওঁ নিজৰ অকলশৰীয়া অৱস্থাটোকে জগৰীয়া কৰিছিল। কাৰেৰীৰ আচাৰ আচৰণত পদ্মপাণি শইকীয়াই কোনোদিনেই আঞ্চলিকতা অনুভূত কৰা নাছিল। লাহে লাহে সুমনৰ আচাৰ আচৰণতো যেন অনাঞ্চলিকতাৰ সুৰ এটা বাজি উঠিছিল। কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকৰ অনাঞ্চলীয় হৈ থাকিব নোখোজে।

একমাত্ৰ পুত্ৰ, ৰোৱাৰী আৰু নাতিয়েকটোক তেওঁ কেতিয়াও পৰ বুলি ভাবিব নোৱাৰে। সেই বাবেই মনত অসম্ভোষ্টি থাকিলো সেই অত্যাধুনিক ঘৰটোৰ তেৱেঁ এজন বাসিন্দা হৈ দিন কটাইছে। এটা পৰিয়ালক আঞ্চলিকতাৰ বাস্তোনেৰে বাঞ্ছি ৰাখিব খোজা মৰিয়াল, এজন দায়িত্বসম্পৰ্ক অভিভাৱকৰ আসনখনত তেওঁ বহিব খোজে।

সুমনৰ আদৰ-কায়দা, আচাৰ-আচৰণবোৰে পদ্মপাণি শইকীয়াক ভয়-ভীত কৰি তুলিছে। কৈশোৰৰ সৱলতাবোৰ সুমনৰ একেবাৰে নোহোৱা হৈ আহিছে। কাৰেৰীৰ এইবোৰ প্ৰতি অক্ষেপ নাই। কেৱল অফিচ, নতুন নতুন ফেন্সন্স ক্লাৰ-পার্টিত ব্যস্ত। প্ৰাল শইকীয়া এইবোৰ পৰা আঁতৰি থাকিব খুজিলো তেওঁ কাৰেৰীক অসম্ভোষ্টি কৰিব নোৱাৰে। সুমনৰ বাবে বাইক, ম'বাইল, কম্পিউটাৰ, ইণ্টাৰনেট তাৰ এৰাৰ নোৱাৰা সংগী। প্ৰালে কাৰেৰীৰ লগত সুমনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিব খুজিলো কাৰেৰীয়ে নানানটা যুক্তিৰে সুমনক সেই আলোচনাবোৰ পৰা আঁতৰত ৰাখিব খোজে। সুমনৰ বাবে

কৈশোরের স্বল্পতা, চঞ্চলতা, দুষ্টালি, মান-অভিমানবোর পদ্মপাণি শহীকীয়াই ঘূর্বাই আনিব খোজে। কৈশোরের মধুর দিনবোর অবিহনে সুমনৰ জীৱনটোৱ সুখ আনন্দবোৰ আধুৰৱা হয় বুলি তেওঁ ভয় থাই উঠে। কাৰেৰীৰ স'তে তেওঁ সুমনৰ বৰ্তমান আৰু ভবিষ্যৎ সম্পর্কে কথা পাতিব খোজে। তাৰ মনত ঠন ধৰি উঠা অস্তুত, আশৰ্য্যকৰ ভাৱনাবোৰ তেওঁ নোহোৱা কৰিব খোজে।

এদিন সুযোগ বুজি পদ্মপাণি শহীকীয়াই কাৰেৰীক প্ৰশ্ন কৰিছিল, - সুমনৰ পঢ়া-শুনা, তাৰ ভৱিষ্যতৰ বিষয়ে কি ভাৰা তুমি? কাৰেৰীয়ে টপৰাই উন্নৰ দিছিল,

- ভাৰিব লগা কিটো আছে দেউতা? সকলো দিছে তাক ... নামী, দামী স্কুল, টিউচন, তাৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো সি বিচৰা মতেই পাইছে। তাতে আমাৰ এই অগাধ সম্পত্তি, আমাৰ দুয়োৱে উপাৰ্জনৰ সাঁচতীয়া বেংক বেলেঞ্চ সকলো তাৰ বাবেই নহয় জানো? তাৰ ভবিষ্যৎ নিৰাপত্তাৰ বাবে আমি বহু আগৰ পৰাই প্ৰস্তুতি চলাইছে দেউতা

- কিন্তু সেয়াই সকলো নে? কিয়, তাক তদাৰক কৰিব লগা, তাৰ ভাল-বেয়া, সুবিধা-অসুবিধাৰ চিন্তা মনলৈ নাহে তোমাৰ? সি যে দিনে দিনে সকলো কথাৰ প্ৰতি, পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি অ-মনোযোগী হৈ আহিছে, তাৰ যে আচাৰ-আচাৰণবোৰ বেপেৰুৱা হৈ আহিছে, তাক তুমি মন কৰা নাই নে?

- মানে, মই বুজা নাই দেউতা! - আপুনি যদি পঢ়া-শুনাৰ কথাকে ক'ব খুজিছে, তেন্তে আপুনি জানি থওঁক সময় বহুত সলনি হ'ল। কিতাপৰ পাতত মূৰ গুজি ঘন্টাৰ পাছত ঘন্টা সময় অতিবাহিত কৰাৰ প্ৰয়োজনো নোহোৱা হ'ল। আজি কালি ইন্টাৰনেট, ৱেবচাইট আছে তাৰ সকলো সমস্যা সমাধানৰ ব্যৱস্থাপ কৰি দিছো নহয়? আগৰ দৰে আৰু আজি কালিৰ ল'বা-ছোৱালী ত্ৰৈক এণ্ড হোৱাইট কিতাপৰ প্ৰতি আগ্ৰহী নহয় দেউতা। আৰু আপুনিয়ে চিন্তা কৰকচোন সি তো সময়ৰ স'তে খোজ মিলাই যাবাই লাগিব আপুনি অবাবতে চিন্তা বঢ়াই লৈছে। কাৰেৰীৰ শ্ৰেষ্ঠ কথাকেইটাই পদ্মপাণি শহীকীয়াৰ বুকুৰ কোনোবাখিনিত আঘাত হানিছিল। তাৰমানে সুমনৰ দৰে ল'বা-ছোৱালীবোৰহে আজিৰ সময়ৰ উপযুক্ত মানুহ! খন্দেক চিন্তা কৰি তেওঁ পুনৰ কাৰেৰীক কৈছিল,

- তুমি বুজা নাই কিয়? তোমালোকে বাবু সকলো সুমনৰ ভালৰ বাবেই কৰিছা কিন্তু তাৰ বয়স? এইটো বয়সতে কি কিহৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছে, তুমি কেতিয়াৰা মন কৰিছানে? কম্পিউটাৰৰ সমুখত বহি সি তাৰ পঢ়া-শুনাৰ সমস্যা সমাধান কৰে নে তাৰ বয়স অনুপযোগী আন কিমান কথাৰ সৈতে ব্যস্ত হৈ থাকে? বহলকৈ চকু দুটা মেলি কাৰেৰীয়ে পদ্মপাণি শহীকীয়াৰ মুখলৈ চালে। তাৰ পাছত তেওঁক কোনো কথা ক'বলৈ সুযোগ নিদি আঁতৰি গ'ল। পদ্মপাণি শহীকীয়া বহু সময়

স্বৰূপ হৈ একেঠাইতে বহি র'ল। এয়া সময়ৰ আহ্বান, নে সময়ক সুস্থভাৱে বুজিব নোৱাৰি আভিজাত্যৰ বতাহত উটি ভাঁহি ফুৰাৰ অভিজাত হাঁবিয়াস ! পদ্মপাণি শহীকীয়াই সেই কথা বুজিব নোৱাৰে। সুমনৰ বাবে পদ্মপাণি শহীকীয়াৰ মনত বেদনা ও পঞ্জে। মাক-দেউতাক দুয়োৱে ব্যস্ততাৰে ভৰা চাকৰি। বনকৰা মানুহৰ হাতত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা ল'বাটোৱে মৰম-আদৰ, অনুভূতিৰ জগতখনত ভৰি দিবলৈকে নাপালে। কঢ়িন মাফিক খোৱা-বোৱা, পঢ়া-শুনা, শোৱা, তাৰ মাজতে মাক-দেউতাকৰ অনুপস্থিতি অনুভৰ নকৰিবলৈ যোগান ধৰা এখন অনুভূতিহীন ৰঙীন পৃথিৰীৰ বাসিন্দা হৈ সি একোকে বুজিয়ে নাপালে। তাতো তাৰ ৰঙীন পৃথিৰীখনো এটা অভিজাত ঘৰৰ এটা বৰ্ষ কোঠাৰ ভিতৰত আৱদ্ধ। পদ্মপাণি শহীকীয়াৰ প্ৰৱালৰ শৈশৱলৈ মনত পৰে। তেওঁলোকে কেনেদেৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল নিজৰ সন্তানক। মাক সুলেখাই এটা বৃহৎ প্ৰৱিয়ালৰ সকলো কাম-কাজ কৰি, ঘৰ-পথাৰ সকলো তদাৰক কৰি, কাকো অসম্মোষ্টি নিদিয়াকৈ নিয়াৰিকৈ সকলো কৰি প্ৰৱালৰ বাবে আচু তীয়াকৈ সময় বাখিছিল। মৰম-আদৰ, অনুভূতি, সহযোগিতা, সহমৰ্মিতাৰে প্ৰৱালৰ শৈশৱৰ জীৱনটো পৰিপূৰ্ণ হৈ আছিল। পদ্মপাণি শহীকীয়া আৰু সুলেখাই নিজৰ বাবে অলপো সময় নৰখাকৈ সকলো ঘৰখনৰ বাবে, প্ৰৱালৰ বাবে উচৰ্গা কৰিছিল। পদ্মপাণি শহীকীয়াৰ মনত প্ৰশ্ন হয়, বস্ত্ৰবাদী পৃথিৰী এখনৰ পৰিবৰ্তে এখন অনুভূতিময় পৃথিৰীত বং ধেমালিবে ডাঙৰ-দীঘল হোৱা প্ৰৱালে নিজৰ সন্তানৰ বাবে কিয় তেনে এখন পৃথিৰী গঢ়ি তুলিব নোৱাৰিলে? তেওঁৰ ভাৰ হয়, আজিৰ মানুহবোৰ কেৱল নিজৰ বাবে জীৱাই থাকে, সৌৰজগতৰ গ্ৰহবোৰে নিজৰ নিজৰ কক্ষপথত ঘূৰি থকাৰ দৰে মানুহবোৰেও কেৱল নিজৰ জীৱনৰ কক্ষপথত ঘূৰি থাকে।

সুমনৰ ভবিষ্যতৰ কথা ভাৰিয়ে, সুমনৰ মনত এখন জোনাক ভৰা, কোমল অনুভূতিৰে পূৰ্ণ পৃথিৰী এখন গঢ়ি তোলাৰ ভাৱনাত পদ্মপাণি শহীকীয়া বিভোৰ হৈ পৰে। বৰ্তমান সময়ৰ অভিজাত ক'প আৰু বস্ত্ৰবাদী পৃথিৰীখনৰ মাজত কিছু মধুৰ সময়ধৰি বাখিবলৈ তেওঁ ব্যাকুল হৈ উঠে। সুমনে তেওঁৰ আৰু তাৰ মাজত গঢ়ি তোলা জেনেবেশ্বন গেপ্টো তেওঁ নোহোৱা কৰিব খোজে। সেয়ে অশেষ কষ্টৰ বিনিময়ত লাহে লাহে তেওঁ সুমনৰ অভিজাত জগতখনত ভৰি থবলৈ আগবাঢ়ি আহিছে। আজিকালি পদ্মপাণি শহীকীয়াই সুযোগ সুবিধা পালেই কম্পিউটাৰটোৰ স'তে, ইন্টাৰনেটৰ বিভিন্ন ৱেবচাইটৰবোৰৰ স'তে আস্থীয়তা গঢ়ি তুলিব খোজে। দেউতাকৰ পৰিবৰ্তনত আচৰিত হয় প্ৰৱাল শহীকীয়া।

কম্পিউটাৰ স্বীণত ভাঁহি উঠা অস্তুত, আশৰ্য্যকৰ খেলবোৰ চাই থকা সময়তে এদিন পদ্মপাণি শহীকীয়া সুমনক প্ৰশ্ন

কৰিছিল,

— কোনে তৈয়াৰ কৰে এইবোৰ খেল ?

— কোনে কৰে ? আমাৰ দৰে মানুহে আকৌ।

কথায়াৰ মনত পৰি ৰোমাঞ্চিত হৈ উঠা পদ্মপাণি শইকীয়াৰ মন আৰু মগজুৰ দুয়োখন দুৱাৰ হঠাৎ একেলগে খোল থাই গ'ল। সেই খোলা দুৱাৰেৰে সোমাই আহিল পদ্মপাণি শইকীয়াৰ কিছু নতুন অনুভৱ

পদ্মপাণি শইকীয়াৰ দুচুকুত ভাঁহি উঠিল, সুমনৰ বন্ধু কোঠাৰ বেৰকেইখন যেন কঁপি উঠিছে। কোঠাটোৰ বেৰ কেইখনৰ ইটাবোৰ যেন লাহে লাহে খহি বলৈ আৰম্ভ কৰিছে। কম্পিউটাৰটোৰ সমুখত বহি থকা সুমন যেন উচপথাই উঠিল। সি তাৰ দুয়োহাতোৰে কম্পিউটাৰটো সাৱতি ধৰিব খুজিলে। কিন্তু হাত দুখন যে তাৰ জঠৰ হৈ গ'ল। কোঠাটোৰ মূল্যবান সামগ্ৰীৰে লাহে লাহে অদৃশ্য হৈ গ'ল। সি বৈ থাকিল বেৰ চাল নোহোৱা আচবাবহীন উদং কোঠাটোৰ মজিয়াত। কোঠাটো ক্ৰমাত এখন মুকৰি পথাৰলৈ পৰিবৰ্তিত হ'ল। এখন বিস্তীৰ্ণ সেউজীয়া পথাৰ, ওপৰত মুকলি আকাশ। সেই আকাশ আৰু পথাৰ হাঁহি-ধেমালি, কোলাহলেৰে মুখৰিত। সেই হাই-উৰমি, হাঁহি ধেমালি এজাক কিশোৰৰ সুমনৰ দুচুকুত আশচৰ্য, ক'ব পৰা আহিল সিহঁত ? সুমনে সিহঁতক আগতে ক'তো দেখা নাই। বন্ধু কোঠাৰ চাৰিবেৰ মাজত অভিজাত জীৱন এটাৰ হাত ধৰি ভৱিষ্যতলৈ আগবঢ়ি যোৱা সুমনৰ বাবে এই সকলোৰেৰ অপৰিচিত। সি অবাক দৃষ্টিবে আটাইলৈকে চাই পঠিয়ালে। সকলোৰে মনবোৰ আনন্দত উৎফুল্লিত কিয় ? সেই কথাও সুমনে নুবুজে। হাঁহি ধেমালিৰে কিশোৰৰ দলটো সুমনৰ ফালে আগবঢ়ি আহিল। সিহঁতে সুমনলৈ সিহঁতৰ হাত আগবঢ়ি ই দিলে। ইতঃস্ততভাৱেৰে সুমনে সিহঁতৰ মুখলৈ চাই তাৰো হাতখন আগবঢ়ি ই দিলে। সিহঁতৰ হাঁহিৰ শব্দই আকাশ স্পৰ্শ কৰিলে। এইবোৰ আৰম্ভ হ'ল সিহঁতৰ নতুন নতুন খেল। সেউজীয়া দলিচাৰ ওপৰেৰে সিহঁতে খোজ কাঢ়িবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমে লাহে লাহে, ক্ৰমাত খোজ বোৰ খৰটকীয়া হৈ আহিল আৰু সিহঁতে দৌৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। দুই, এবাৰ উজুতি থাই, কোনোমতে নপৰাকৈ সুমনে সিহঁতৰ পিছে পিছে দৌৰিবলৈ ধৰিলে। লাহে লাহে দৌৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা সুমনৰ ভৱিব গতিবেগ বাঢ়ি আহিল। এখন সেউজীয়া পথাৰত, মুকলি আকাশৰ তলত সুমন এতিয়া এজাক কিশোৰৰ স'তে

পদ্মপাণি শইকীয়াই আচৰিত হ'ল। মসৃণ ৰাজপথত তীৱ্ৰবেগী গাড়ী, হাতত উদ্যত বিভলভাৰ, লুটপাত, এক্সিডেণ্ট, চাইৰেন, পুলিচ, ৰঙীন পানীয়, ঘোড়শী যুৱতী এইবোৰৰ স'তে ব্যস্ত হৈ থকা সুমন এতিয়া এখন মুকলি আকাশৰ তলত। তাৰ

দুভৰিত সেউজীয়া দলিচাৰে আবৃত বিস্তীৰ্ণ পথাৰ। লগত এজাক উৎফুল্লিত কিশোৰ। তাৰ বন্ধুকোঠাৰ উষও বায়ুৰ পৰিবৰ্তে এজাক শীতল বতাহ

আং পদ্মপাণি শইকীয়াই যেন দীঘলকৈ উশাহ এটা ল'লৈ। তাৰ পাছত তেওঁ পুনৰ ভাবিলে, ইমানতে শেষ কৰা যায় নে ?

তেওঁ ভাবিলে, আজিলৈ ইমানতে থাকক। ইয়াৰ পাছত সময় বোৰ পৰিকল্পনা বেলেগ হ'ব। নতুন নতুন কথা যোগ হ'ব। সময়ৰ স'তে খোজ আগবঢ়াবলৈ যোৱা কিশোৰবোৰক ভৱি তলৰ মাটিখিন হেৰুৱাবলৈ দিব নোৱাৰি। সোঁৱৰণিৰ সোঁতৰে' ভটি যাই যোৱা পদ্মপাণি শইকীয়াৰ দুচুকুত ভাঁহি উঠিল তেওঁৰ ল'বালিৰ দিনবোৰ — তেওঁৰ পুত্ৰৰ শৈশৰৰ দিনবোৰ

এইবোৰ মুকলি আকাশৰ তলৰ পৰা পদ্মপাণি শইকীয়াই সুমনৰ কোঠাটোলৈ সোমাই গ'ল। সুমনৰ কোঠাটো চোন আগৰ দৰেই আছে। কম্পিউটাৰৰ সমুখত একান্তমনে বহি থকা সুমনলৈ তেওঁ এখন চিডি আগবঢ়াই দিলে

কম্পিউটাৰ স্কীণত উজলি উঠিল এখন সেউজীয়া পথাৰ —

পথাৰখনত, মুকলি আকাশৰ তলত হাতে হাত ধৰি এজাক কিশোৰ —

সেউজীয়া পথাৰখনত, বুকুত সোগোৱালী আখবোৰে জিলিকি উঠিল — ডৱিউ ডৱিউ ডট জীৱন ডট কম

হঠাৎ পদ্মপাণি শইকীয়াৰ ভাৱনাত যতি পৰিল। সৰু বাৰান্দাখনৰ এমুৰে আৰামী চকীখনত বহি ভাৱনাত বিভোৰ হৈ থকা শইকীয়া সুমনৰ চাইলেঞ্চাৰ বিহীন বাইকখনৰ শব্দত উচপ খাই উঠিল। ইমানপৰে কলনাৰ জগতত উটি ভাঁহি ফুৰা পদ্মপাণি শইকীয়া বাস্তৱলৈ উভতি আহিল। ইমান সময়ে তেওঁ মনৰ জগতত স্যতনে তৈয়াৰ কৰি তেওঁৰ পৰা দূৰলৈ আৰু দূৰলৈ আঁতৰি আঁতৰি গৈ থাকিল। সেউজীয়া পথাৰখন পুনৰ এটা বন্ধু কোঠালৈ পৰিবৰ্তন হ'ল। মুকলি আকাশৰ তলৰ মুকলি হাঁহিবোৰত যেন পুনৰ বঙ্গীণ পানীয়ৰ পৰশ পৰিল। আৰু আৰু

পদ্মপাণি শইকীয়াৰ আৰু একো ভাবিবলৈ মন নগ'ল। কিন্তু বাবে বাবে মনৰ মাজত প্ৰতিধ্বনিত হ'ল

তেনেকৈয়ে যদি পৰা যায় তেনেকৈয়ে যদি ঘূৰাই আনিব পাৰি সেই মধুৰ সময়বোৰ

“ঘৰৰে কাষৰে জাতি বাঁহ এজুপি সিও মোৰ সোদৰৰ ভাই”

। ক্ষেত্ৰ সমূহ প্ৰকল্প প্ৰযোগ কৰিবলৈ গ্ৰহণ কৰিব

ক্ষেত্ৰ কৰ্তৃ মিছনৰ মীলৰ মাধ্যম দৃশ্যমাৰ্ক

। ক্ষেত্ৰ কৰ্তৃ মিছনৰ মীলৰ মাধ্যম দৃশ্যমাৰ্ক

গাঁৰৰ বাঁহনিতলৰ ৰাস্তাটো সকলোৰে পৰিচিত। লঙ্গুলীয়া ৰাস্তা একোটা ঘৰৰ পিছফালেৰে গেজেপনি বাঁহনিদৰাৰ মাজেৰে পথাৰলৈ যাব পাৰি। পথাৰৰ পৰা এই বাঁহনি মাজৰ লঙ্গুলীয়া পথৰোৱৰ কোনটো কাৰ বাৰীৰে কাৰ ঘৰত সংলগ্ন ঘপৰাইচিনিব নোৱাৰি। কাৰণ প্রতিটো বাটৰ গঠন নক্ষাশৈলী একে। একে আৰ্হিৰ এই বাঁহনি তলৰ বাটটোৱে মোক এতিয়াও মাজে মাজে আমনি দিয়ে। সেই বাটেৰে এতিয়াও মই মাজে মাজে ভটিয়াই যাওঁ বাঁহনি ডৰাৰ অৰ্তভাগলৈ, সেই দিনবোৰলৈ, যিবোৰ দিনত বাঁহনি মাজৰ বাৰীৰ বাটে বাটে গোটেই গাঁওখন ভৰি ফুৰিছিলোঁ। আমাৰ ঘৰৰ পিছফালে এখন ডাঙৰ গেজেপনি বাঁহনি আছিল। বাঁহনি মাজৰ লঙ্গুলীয়া বাটটোৱে পিছফালৰ পথাৰখন পাৰই ধনশিৰি নৈ লৈ প্ৰায়ে কাপোৰ ধূবলৈ অথবা চাপৰিত আলু খান্দিবলৈ, সৱিয়হ তুলিবলৈ মা, হিমবাইহঁতৰ লগত গৈছিলোঁ। জীৱনৰ বুজন হোৱা দিনৰ পৰা ঘোল্ল-সোতৰটা বছৰ (উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে ঘৰৰ পৰা নোলোৱালৈকে গাঁৰৰ বাটবোৰ, এই পথাৰখন, নদীখন এই সকলোবিলাক একে উছাহতে গৰকি ফুৰিছিলোঁ। এতিয়া এই সকলোবোৰৰে মিশ্রিত গোৰ্ক এটা মাজে মাজে আহি নাকত লাগে; যদিবে খাবলৈ মন যোৱা বস্তু এটাৰ গোৰ্ক আহি নাকত ফুৰফুৰাইহি। এই সকলোবোৰৰে মাজত মোক আটাইতকৈ বেছি আকৰ্ণণ কৰিছিল বাঁহনিদৰা আৰু নৈখন। নৈখনে মোৰ সমুখত সদায় বসহ্যময় হৈধৰা দিয়ে। এই নৈখনেৰেই দেউতা জাৰকালি সদায় পুৱা চাৰিবজাতে উঠি চাপৰিলে যায়। নদী সিপাৰৰ ধনশিৰি চাপৰি। আমাৰ নিজাকৈ এখন নাও আছিল। দেউতা সদায় ইপাৰ-সিপাৰ হৈ থকা নদীখন, নৈখনত ওপৰ্তি থকা নিজাকৈ নাওখন, নৈ সিপাৰৰ চাপৰি এই সকলো মিলি নৈখন মোৰ পৰিয়ালৰ সদস্যৰ দৰে আপোন।

আৰু বাঁহনিদৰা। পুৱা মায়ে ধান বহাবলৈ বাঁহৰ ঢকুৱা বিচাৰি বাঁহনিখন চলাখ কৰিছিল। সেই বাঁহনিৰ পৰা বুটলি অনা ঢকুৱাৰেই গোহালি ঘৰত ‘ৰাস’ খেলিছিলোঁ।

জাৰকালি বাঁহনিদৰাত কুমলীয়া ৰ'দ আহি পৰিলে ৰ'দ চেৰেজা , চাই চাই পুৱাৰ পাঠ মোকলাইছিলো। ঘাই আলিৰ সিপাৰেও এখন বাঁহনি আছিল। সেই বাঁহনিৰ মাজেৰে আহি খুড়াইতৰ ঘৰৰ পদুলিটো ঘাই আলিত লাগিছেহি।

পুৱা শুই উঠি খোজ
কাঢ়ি ফুৰিবলৈ যাওঁতে
খুড়াৰ ছোৱালী জোন্টি
বায়ে হালধীয়া
বাঁহপাতবোৰ সাৰি
সাৰি কঁকাল পোনাই
আমাৰ লগত
কথা পতাৰ দৃশ্য।
এতি যা অতীত।
আবেলি বাঁহপাতত
হালধীয়া ৰ'দ আহি
পৰিলে খেলা সামৰি
বকুলজোপাৰ তলৰ
পৰা ঘৰলৈ দৌৰ
মাৰিছিলোঁ। যোগনীয়া
আটি, মিছামৰীয়া
গাঁৰৰ নামঘৰত ভাওনা
চাবলৈ যোৱাৰ চমু

আৰু পোন বাট আছিল বাঁহতলৰ ৰাস্তাটো। সেই গেজেপনি বাঁহনিদৰা পাৰ হৈ ভাওনা চাই ধূৰি আহোতে সদায় চকুমুদি কাৰোবাৰ হাতত ধৰি সেইছোৱা ভগৱানৰ নাম লৈ পাৰ হৈছিলো। গৰমৰ দিনবোৰত দেউতা আৰু খুড়াইতে বাঁহকেইজোপাৰ তলতে চাঁ এখন পাতি দুপৰীয়া জিৱায়। এনেদৰে বাঁহনিদৰা হৈ পৰিছিল চুবুৰীয়া এজন আঞ্চলীয়ৰ দৰে। ভৰদুপৰীয়া যেতিয়া নিজান হয় গাঁওখন আৰু মই

যেতিয়া সেই সময়তে পিছফালৰ পুখুৰীত মনে মনে বৰশী বাঁও তেতিয়া বাঁহনিদৰালৈ মোৰ পেটে পেটে ভয় এটা জাগে। বাঁহবোৰে ভৰদুপৰৰ নিৰ্জনতা ভেদ কৰি যিমানেই কেৰকেৰাই উঠে প্ৰতি বাৰেই মোৰ বৰশীৰ পুঙাৰ পৰা যাই বাঁহকেইজোপালৈ আৰু চিৰিং কৰি উঠে ভয়তে বুকুখন। মোলৈ যেন টেলেকা-টেলেককৈ চাই থাকে, এনে লাগে মোৰ। তথাপিওৱাৰীৰ পুখুৰীৰ চেঙেলি মাছকেইটাৰ লোভত তল পৰে ভয়-ভীত। এদিন মাক সুধিলো।

— মা, বাঁহনিদৰাত বাৰু ভূত আছে নেকি? মাজে মাজে কেৰকেৰাই মাতি থাকে যে, তই যে কেছিলি কোনোৰা গ'লে সম্মুখত বাঁহ পেলাই দিয়ে, সেইটো ভূতেই নেকি?

মায়ে হাঁহিছিল সেইদিনা কেছিল, সেইটো বতাহ ভূত। বতাহত ইডাল বাঁহে সিডাল বাঁহৰ গাত ঘছনি খাই ওলোৱা শব্দহে। সেইদিনাৰ পৰা ভৰদুপৰীয়া বৰশী বাই থাকোতে বাঁহজোপাই কেৰকেৰণি তুলি দেখুৰাই থকা টেলেকা চকু কেইটালৈ আৰু ভয়-ভীত নোহোৱা হ'ল।

দু-উ-ক দু-উ-ক দু-উ-ক

মাজনিশা বাঁহনিদৰাৰ পৰা ভাহি অহা পৰগুমাৰ গভীৰ মাতে বুকুত কঁপনি তোলে। সেই মাতে গধুৰ কৰি তোলে নিশাৰ গভীৰতাক। লগে লগে কিবা এটা ভাৱনাত গধুৰ হৈ পৰে বুকুখন। সেই মাতটো গাভৰ জীৱনৰ সৈতে সম্পৃক্ত হৈ পৰিছিল তেতিয়া, শৈশৱ-কৈশোৰৰ মাৰ বিছ্লাৰ বেৰৰ কাষৰ স্থানৰ পৰা উঠি গৈ নিজাকৈ এখন বিচনা হৈছিল আৰু সেই সৰু বিচনাখনৰ গোটেইখন জুৰি মোৰ অধিকাৰ সাব্যস্ত হৈছিল। একেবাৰে অকলশৰে যেতিয়া তাত শুইছিলো অথবা নিশাৰ মাজছ্যেৰালৈকে চট্টফটাই বিচনাত বাগবি কটাইছিলোঁ পিছফালৰ বাঁহনিদৰাৰ পৰা ভাঁহি অহা সেই পৰগুমাৰ মাতে বুকুত কঁপনি তুলি মনৰ গভীৰতাক তৰংগায়িত কৰিছিল। মাজনিশাৰ দু-উ-ক দু-উ-ক শব্দই বাঁহনিদৰা ৰহস্যময় কৰি তোলে। মোলৈকে টোৱাই যাই সেই ৰহস্যময়তাই। তেতিয়া নিশা দুপৰতো মায়া জাগে বাঁহনিদৰালৈ। কিবা এটা মায়াঘন আবেশে যেন কাবু কৰি আছে বাঁহনিজোপাক। এডিঙি দুঃখবোধক যেন বাঁহনিদৰা দৰক মাৰি থাকে। ককাক সুধিছিলো মাজনিশাৰ্হনিত কিহে চিৰে অ' ককা। ককাই কেছিল -

— কি হ'ব আৰু ভূত-যথিনীয়ে টিলিকি বজাই চাগে। বৰকৈ

কাগ নকৰিবি।

— নহয় অ' ককা। সেয়া টিলিকিৰ শব্দ নহয় (টিলিকিৰ শব্দ ইমান বুকু ভঙা নহয়)

ককাই কেছিল বোলে সেয়া পৰগুমাৰ মাত।

নিশাৰ মায়া সানি ডৰক্মাৰি কৈ থাকে
বাঁহনিখন ৰাতিৰ কজলা বৰণ এটা লৈ।

শনিবাৰে-মঙ্গলবাৰে বাঁহ কাটিব নাপায়, বাঁহ ফুলে।
বাঁহফুলা অমঙ্গলৰ চিন। এইবোৰ বাঁহসম্পৰ্কীয় লোকবিশ্বাস
মায়ে সৰুতে কোৱা মনত পৰে। ৰাতি বাঁহকটাৰ শব্দ শুনিলৈই
গ'ম পোৱা যায় যে গাঁওখনৰ কোনোৰা এজন গ'ল মানে মৃত্যু
হ'ল।

মোৰ চুবুৰি আপোন মানুহবোৰৰ বহুজনে লাহে লাহে
এজন এজনকৈ নাইকিয়া হ'ল। জন্ম-মৃত্যুত চৰণৰে নতুন সদস্য
কিছুমান যোগ হ'ল আৰু পুৰণি সদস্য কিছুমান বিয়োগ হ'ল।
যোগ-বিয়োগৰ অংকত কিষ্ট বাঁহনিদৰা বিয়োগ অংকৰ
তালিকাতহে থাকিল। বাঁহনিদৰা লাহে লাহে চাপ খাই আহিল।
জাতিবাঁহৰ তলৰ হিটিঞ্চ হিটিঞ্চবোৰ আৰু টিপকেইটা (ককা-
আইতাৰ মৰিশালনি) সমান মাটি হৈ পৰিল। বাঁহতলৰ জেকনি
ফৰফৰীয়া হ'ল। জয়াল বাঁহনিদৰা যি ডৰাৰ কাষ চাপিবলৈ
আমি বাঘৰ আগতেল খোৱাকেইটাৰ বাহিৰে কোনো সাহ
নকৰিছিলো সেইডৰা বাঁহনি সেৰেঙা হৈ এতিয়া ৰাতিও পিট-
পিটাই ফুৰিব পৰা হ'ল। সন্ধিয়া ডৰা কোবোৱাৰ সময়ত ডাউক
কেইটাৰ কক্ককনি লাহে লাহে ক্ষীণ হৈ আহি এতিয়া
একেবাৰে নুশুনাৰ দৰেই হ'ল। এনেদৰে বাঁহনিখন এটা সময়ত
চিন-মোকাম নোহোৱাৰ দৰে হৈ পৰিব। আমাৰ কলেজৰ
ওৱাল এখনত এজোপা বাঁহৰ ছবি ধূনীয়াকৈ অঁকা আছে,
কংক্ৰিটৰ ওৱালত কৃত্ৰিম জলছবিৰেই গৈ মই মাজে মাজে পিট-
পিটাই ফুৰো মোৰ শৈশৱ, কৈশোৰৰ লগৰী বাঁহনিদৰাত
এতিয়াও। বাঁহপাতে জিৰ-জিৰণি তোলে মোৰ বুকুত। মই
বিচাৰো বাঁহৰ ঢকুৱাবোৰ এতিয়াও তাম মাজতে। বিচাৰি ফুৰো
আধা পৰা বাঁহপাতবোৰ এফাল সেউজীয়া এফাল
হালধীয়া।

বনভোজ

মানস বৰুৱা
স্নাতক প্রথম ষাণ্মাসিক

মানস বৰুৱা প্রথম ষাণ্মাসিক ভূমি | শুভেচ্ছা | গীত

ডিচেম্বৰ মাহৰ আগমনৰ পৰাই নানান ঠাইৰ পৰা
বনভোজ দলৰ আগমন ঘটে, ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বালিচৰলৈ। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ
বালিচৰৰ কাষতে লাগি আছে মধুপুৰ গাঁও। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ লগত
নিবিড় সম্পর্ক মধুপুৰ আৰু মধুপুৰবাসীৰ। ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু
ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বালিচৰতে মধুপুৰবাসীৰ সৰু সৰু সপোনবোৰ
সিঁচৰতি হৈ আছে।

- “বনভোজ খোৱাৰ সময়
পালেই অ’ ধৰ্মেশ্বৰ।

চহৰৰ পৰাও বনভোজৰ
দল আহি আছে। গাঁৰৰ
বুঢ়া মেথা মিলি
বালিচৰতে ব’ভাত এসাঁজ
এতিয়া খাবহে লাগে।”

মুঢ়াটোতে বহি
বালিচৰটোৰ বনভোজ
দলবোৰলৈ চাই থকা
ধৰ্মেশ্বৰে ঘূৰি চাই দেখে
পিছফালে বলোৰাম দাস।

- বনভোজ খাবলৈ চেন
আজিকালি মনেই নাযায়
অ’ বলো।

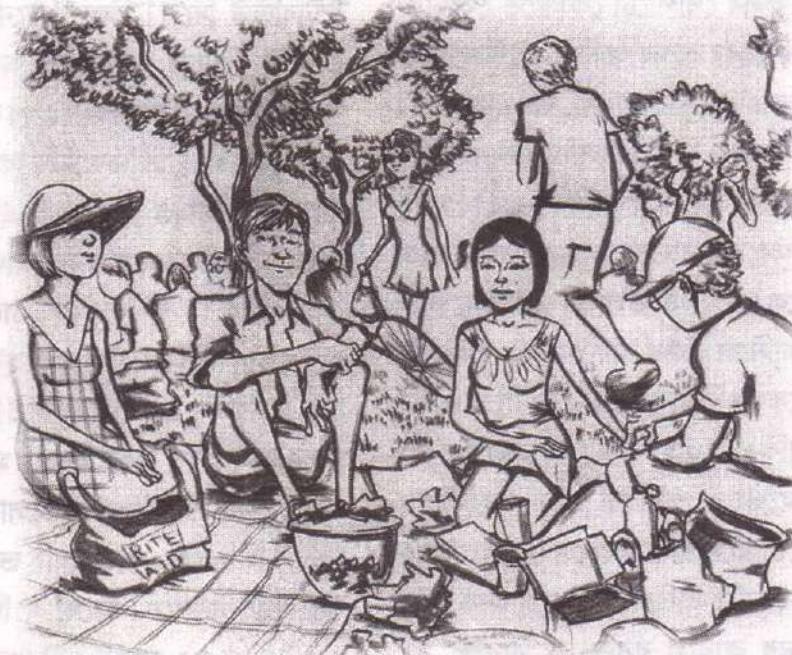
- কিয় ? এসময়ত
বনভোজ বুলি বলিয়া হৈ
থকা ধৰ্মেশ্বৰৰ আজি কি
হ’ল, ইয়াকে ভাবি

পুনৰাই বলোৱে ক’লৈ ‘গা বেয়া নেকি?’

- নহয় অ’; গা বেয়া নহয়। মনটোহে ভাল লগা নাই। আজিৰ
বনভোজ আগৰ দৰে হৈ থকা নাই। পূৰ্বৰ বনভোজৰ
আনন্দবোৰ, হাঁহি-ধেমালিবোৰ আজি আৰু নাই।

- এৰা; তই ঠিকেই কৈছে। সময় সলনি হৈছে। বনভোজবোৰো
সলনি হৈছে।

- আজি-কালিৰ বনভোজবোৰত মদ নামৰ বৰবিহ বিধ নহ’লে

কোনো পার্টিয়েই নজমে। বনভোজ মনেই হৈ পৰিষে মদৰ
আড়া। আমাৰ এই বালিচৰটোৱেই তাৰ প্ৰমাণ।

- এৰা, তই ঠিক কথাই কৈছে। গাঁৰৰ ল’ৰা ছোৱালীক তালৈ
যাবলৈ দিবলৈকে আজিকালি ভয় লাগে। মদৰ ৰাগিত ডেকা-
ডেকেৰীৰ যি অবাইচ মাত। যি উদণ নৃত্য। মাৰ-পিত্তো

অ। জি-ক। লি
থাকেই।

- বনভোজৰ আগৰ
সেই মিঠা
অনুভৱবোৰ হৈবাই
গ’ল অ’ বলো।
হেঁ প। হ’ব
বনভোজবোৰ এই
পৰিৱৰ্তন দেখি বৰ
দুখ লাগে অ’। ক’ত
হৈবাল তাহানিৰ
সেই দিনবোৰ।

- সেই দিনবোৰ
আৰু ঘূৰি নাহে।
আমিবোৰ বৰ
ভাগ্যৱান আছিলো
অ’।

- আশা এবিলে
নহ’ব। বনভোজৰ
প্ৰকৃত মাদকতা,

মহস্ত আমাৰ ডেকাচামে নিশ্চয় এদিন বুজিব। সেই দিনটোলৈ
আমি অপেক্ষা কৰিব লাগিব।

ঃঃঃ ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ৰ সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ থলীতে
লিখা গল্ল প্ৰতিযোগিতাৰ উদগনি মূলক বঁটা প্ৰাপ্ত গল্ল ঃঃঃ

এমুঠি তেজৰঙা স্মৃতি ...

স্বাক্ষর

চিলমিল সপোন হাজৰিকা

স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক, কলা শাখা

বিশ্ববিদ্যালয়
স্নাতক প্রথম বর্ষ
সপোন হাজৰি

তেতিয়া নিশা ১২ বাজিছিল। হঠাৎ কলিং বেলটো বাজি উঠিল। এই বাতিখন কোন আহিব পাবে? টোপনিৰ আশ্রয় এৰি বীতা উঠি গ'ল দুৱাৰখনৰ ফালে। হঠাৎ আকৌ বাজি উঠিল কলিং বেলটো। লৰালৰিকে গৈ তাই দুৱাৰখন খুলি দিলে, দুৱাৰখন খুলিয়ে তাই ইফালে সিফালে চালে, কিন্তু কাকো দেখা নাপালে। হঠাৎ তাইৰ চকু পৰিল এটা ফুলৰ থোপাত। লগত এটুকুৰা কাগজ। তাত সৰু সৰু আখৰেৰে লিখা আছে।

*Our 15th anniversary! শাৰীটো পঢ়িয়েই বীতা চক্
খাই গ'ল। তাৰমানে এই ফুলৰ থোপাটো কৌস্তভে হৈছেহি।
নিশা ১২ বাজিছে। পোন্দৰ বছৰৰ আগৰ আজিৰ এই দিনটোতে
দুয়োৰে মাজত গঢ় লৈছিল এটা নতুন সম্পর্ক, যাৰ নাম প্ৰেম।*

তেতিয়া বীতা ডিঙ্গড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত। অসমীয়া বিভাগৰ স্নাতকোন্তৰ দ্বিতীয় যান্মাসিকৰ ছাত্রী। লাহে লাহে ঠাণ্ডা নামিছে। পৰীক্ষাবোৰৰ অন্তত সকলোৱে বনভোজ যোৱাৰ আয়োজন কৰিলে। বীতাও ওলাল। এই বনভোজ যাত্রাই তাইৰ জীৱনলৈ আনিলে এজন অন্য মানুহ - কৌস্তভ মণি কটকী। কৌস্তভ একেখন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ ছাত্র। দুয়োৰে মাজত চিনাকি ঘটে এই বনভোজৰ মাধ্যমেৰেই। গুৱাহাটীলৈ ওলোৱা বনভোজ। গতিকে তাত থাকি ল'ব লাগিব। বীতাই লগত বছতো প্ৰয়োজনীয় বস্তু লৈ গৈছিল। লাহে লাহে কৌস্তভ তাইৰ ওচৰ চাপি আহিল। তাইৰ জীৱনৰ ওচৰ চাপি আহিল। তিনিদিনৰ কাৰণে বনভোজ থাবলৈ গৈ তেওঁলোকে বছদিনৰ চিনাকি যেন হৈ পৰিল। নীলাচলৰ ওখ ওখ পাহাৰবোৰৰ মাজেৰে ঘূৰি ফুৰোতে কৌস্তভে তাইক দিছিল জীৱনে মৰণে লগ দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। তিনিদিনৰ মূৰত সকলো ঘূৰি আছিল। লাহে লাহে পৰীক্ষাৰ বন্ধও শেষ হৈ আহিল। সকলো ব্যস্ত হ'ল নিজিৰ নিজিৰ পঢ়াত। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ

তিতা-মিঠা বছ স্মৃতি লৈ এদিন সকলোৱে সেই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা মেলানি মাগিলে। কৌস্তভো গ'লগৈ। কিন্তু বীতাক দি গ'ল বিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। দুয়োৰে মাজত প্ৰেম দিনক দিনে গভীৰ হ'ল আৰু এদিন বীতাও পঢ়া শেষ কৰি ওলাই আহিল বাহিৰৰ পৃথিৰীখনলৈ। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দুৰছৰীয়া বছতো স্মৃতি বুকুত বাঞ্ছি বাওনা হ'ল তাই নিজ গৃহলৈ। সেই স্মৃতিবোৰৰ মাজত উলমি ব'ল 'কৌস্তভ'।

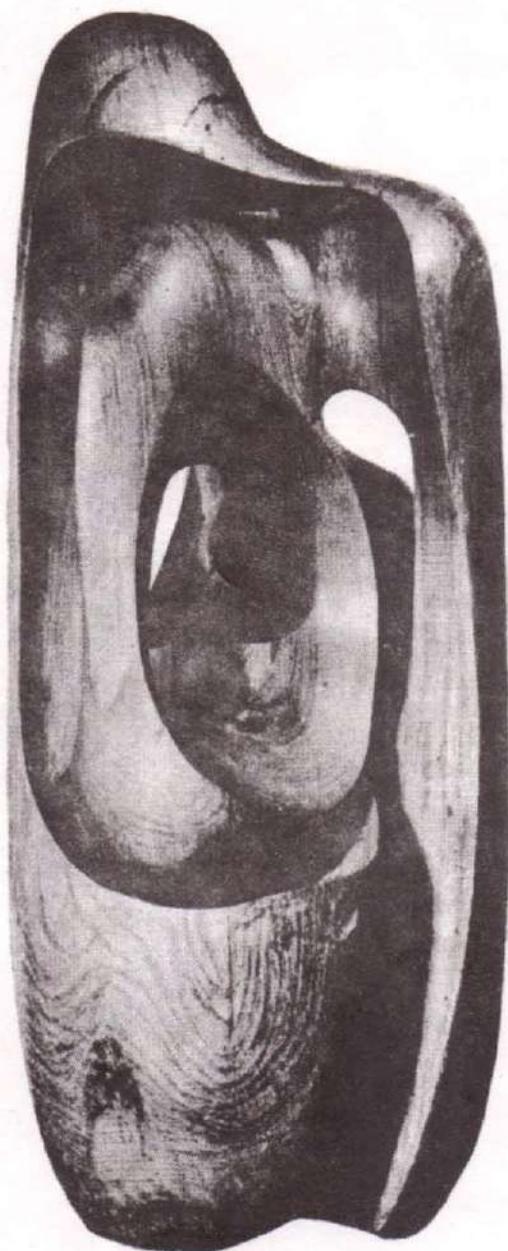
কৌস্তভে বছ বছৰলৈকে বিভিন্ন কলেজত গৈ বছত ইন্টাৰভিউ দিলে। কিন্তু কোনো সফলতা নাপালে। বীতাই তেওঁৰ পিতৃৰ কলেজত অসমীয়া বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকাৰ চাকৰিত অংশ গ্ৰহণ কৰিলে। কিন্তু কৌস্তভে পালে এটা নতুন নাম 'শিক্ষিত নিবনুৰা'। লাহে লাহে বীতাৰ বিয়াৰ কথা ঘৰত আৰস্ত হ'ল। তাই এবাৰ কৌস্তভৰ কথা কৈছিল। কিন্তু দেউতাকৰ বঞ্চ চকুৰ আগত তাইৰ তিনিবছৰীয়া প্ৰেম যেন একোৱেই নাছিল। দেউতাকে তাইক বিয়া দিলে ডাক্তৰ প্ৰদীপ কাকতিলৈ। তাইও বাধ্য হ'ল এই বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ মানিবলৈ।

কৰ্মসূত্ৰে প্ৰদীপ কাকতি দিল্লীত থাকে। বীতাই নিঃসংগ ভাৱে বাস কৰে নিজা ঘৰত। মনত পৰে কৌস্তভলৈ। এটা বনভোজেই সাজিছিল তেওঁলোকৰ সপোনৰ বালিঘৰ। কিন্তু সেই বালিঘৰটো কেতিয়াবাই ভাগি গ'ল। সি ক'ত থাকে, কি কৰে তাই নাজানে। মাথোঁ ৭ ডিচেম্বৰটো সোমেৰাৰ লগে লগেই নিশা ১২ বজাত কৌস্তভে হৈ যায় এথোপা ফুল।

কথাবোৰ ভাৱি থাকোতেই কোন সময়ত বাতি পুৰালে তাই গমেই নাপালে। লৰা লৰিকে গা-পা ধুই আকৌ ওলাল দৈনন্দিন ব্যস্ততাৰ ভৰা, কলেজখনলৈ।

ঃঃঃ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ থলীতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ বিশেষ ব'ঁটা প্ৰাপ্ত গল্প ঃঃঃ

हिन्दी विभाग

अन्तहीन इच्छाएँ

डॉ. कान्ता अगरवाल

जे.डी.एस.जी. महाविद्यालय

मानविक्षण

मानविक्षण राजनीति एवं सामाजिक

मनुष्य की इच्छाओं का कोई अंत नहीं। एक के बाद एक इच्छा निरन्तर सुरसा के मुँह की तरह बढ़ती चली जाती है और इसके लिए मनुष्य निरन्तर अनवरत प्रयास करते रहता है। उसकी आँखें के आगे लोभ-लालच का पर्दा लहराते रहता है। अपनी इच्छाओं की पूर्ति के लिए वह उचित अनुचित हर प्रकार के कार्य करता है। उसका लक्ष्य सिर्फ धनार्जन होता है। वह धन किस रास्ते से आया इसका लेखा-जोखा वह नहीं करता। काम, क्रोध, लोभ, मोह, अहंकार और ईर्ष्या ये छः शत्रु उसके मन को विचलित करते रहते हैं। मनुष्य अज्ञानवश पाप, वासना, व असत्य आदि में मदहोश रहता है। उसे अच्छे बुरे का ज्ञान नहीं रहता। भ्रमवश वह स्वयम को सर्वेसर्वा समझने की भूल कर बैठता है।

शास्त्रों में हम पढ़ते हैं कि भूखा व्यक्ति कौन सा पाप नहीं करता, पेट की आग उससे क्या नहीं करवाती, परन्तु इसके विपरित पेट भरे व्यक्ति पाप कर्म में ज्यादा लिप्त रहते हैं। धन-सम्पत्ति से मनुष्य कभी तृप्त नहीं हो सकता। फिर भी उसकी इच्छा रही है कि पाप से हो या पुण्य से हो, धर्म से हो या अर्थर्म से, धन का ऐसा अम्बार लगा दें कि आनेवाली सातों पीढ़ियाँ आराम से बैठकर खाती रहे। वह यश, ख्याति, मान सम्मान की चाह में अपने कार्यों का इस तरह प्रदर्शन करता है कि लोगों की जिहवा पर उसका नाम मरणोपरान्त भी रहे, उनकी मूर्तियाँ चौराहों पर लगे। यह एक प्रकार का मनोरोग है। इस तरह के लोग अपना विवेक खो देते हैं और अकरणीय कृत्य करते रहते हैं। उनके हर कार्य में स्वार्थ कामना छिपी रहती है। जीवन अमावस्या की काली रात्रि जैसा हो जाता है जिसमें सिर्फ अपूर्ण इच्छाओं का घनघोर अंधकार छाया रहता है। ऐसी स्थिति में मनुष्य विश्राम नहीं पा सकता। जब तक मनुष्य की सोच सही नहीं होगी, उसके पास कुबेर का खजाना होने पर भी वह शांति नहीं पा सकता। महात्मा बुद्ध ने कहा था - इच्छाएँ

दुःखों का मूल कारण है। मनुष्य को जो मिले उसी में खुश रहना चाहिए, तभी वह शांति से रह सकता है। पाप, पुण्य और कामना से परे होकर मनुष्य यह स्वीकार कर ले कि मेरे लिए मेरे चयन से अधिक श्रेष्ठ परमात्मा का चयन है तब वह कभी विचलित नहीं होगा। कबीर के शब्दों में उसकी सिर्फ यही चाह रहनी चाहिए -

साई इतना दीजिए जा मे कुटुम समाय।

मैं भी भूखा ना रहूँ साधु न भूखा जाय॥

वर्तमान समय में व्यक्ति सदैव निन्यानवे के फेर में पड़े रहते हैं। येन-केन-प्रकारेण अपनी कामनाओं को पूर्ण करने में दिन-रात एक कर देते हैं। उनकी रातों की नींद उड़ जाती है। वे कुण्ठाग्रस्त हो उठते हैं। वे शारीरिक और मानसिक रूप से अस्वस्थ होकर अपना जीवन बर्बाद कर लेते हैं। इसलिए जीवन में सच्चा आनन्द पाने के लिए अपनी ज्ञानेन्द्रियों पर अंकुश रखना अत्यन्त आवश्यक है। तभी वह अपना जीवन बेहतर तरीके से जी सकता है। अपाधापी के इस युग में मनुष्य को संयत रहना बहुत जरूरी है। आज सर्वत्र अराजकता, अतृप्ति और वैमनस्य का बोलबाला है। कालाबाजारी, रिश्वतखोरी, मिलावट, जमाखोरी इन सबका मूल कारण अन्तहीन इच्छाओं का अम्बार है। इसी कारण जीवन नरक बन गया है।

अन्ततः: मनुष्य को चाहिए कि अगर वह वास्तव रूप में अपने जीवन को सुन्दर ढंग से जीना चाहे तो उसे धैर्य और विश्वासपूर्वक सही रूप से कार्य करते जाना चाहिए और फल की इच्छा नहीं करनी चाहिए। जो भी सच्चे मन से, लगन से और पूरी सत भावना से सत्कार्य करता है उसे सफलता मिलने में देर नहीं लगती और वह अपनी अन्तहीन इच्छाओं पर बिजय प्राप्त करने में सक्षम हो जाता है। अतः मन ही मनुष्य की उन्नति और बन्धन का कारण है -

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धन मोक्षयोः।

बाढ़ एक प्रकोप

सूरज सोनार

बी.ए. ५ सेमिष्टार आर्नस

बाढ़ के लिए निम्न विवरण हैं। यहाँ से ज्ञान का उत्तर देखें।

बाढ़ और सूखा प्रकृति के दो रूप हैं। दोनों बारी बारी से इस पृथ्वी पर अपना ताण्डव रूप दिखाते हैं। वर्षा ऋतु में नदियों का जल अपना स्वाभाविक स्तर पार कर लेता है। पिछले कई वर्षों से बाढ़ की विभीषिका आती रही है। हमारे देश की प्रगति की राह में बाढ़ एक भयंकर रोड़े की तरह खड़ी है। बाढ़ से हर वर्ष करोड़ों रूपये की हॉनि के साथ साथ जान माल की भी कॉफी क्षति होती है। हमारे राज्य असम में ब्रह्मपुत्र तथा इसकी सहायक नदियों का पानी तटवर्ती इलाकों में फैल कर भारी नुकसान पहुँचाता है। नदियों का बाँध टूटना, बर्फ पिघलना, मूसलाधार वर्षा होना आदि बाढ़ आने के प्रमुख कारण हैं। बाढ़ के आने से हर वर्ष हमारे देश में करोड़ों रूपये की हानि होती है। खेतों में फसलों के नष्ट हो जाने से अन्न की कमी हो जाती है। गाँव के गाँव उजड़ जाते हैं। मनुष्यों के लिए अन्न जल और आवास की व्यवस्था करना कठिन हो जाता है। पशुओं के लिए चारे और दाने का प्रवन्ध भी नहीं होता जिससे जानवर भारी सख्ता में मरने लगते हैं। शहरों में पानी फैल जाने से और अधिक मुसाबते खड़ी हो जाती है। यातायात तथा विजली के साथन उपलब्ध नहीं हो पाते हैं। एक स्थान का दूसरे स्थान के साथ सम्पर्क भी टूट जाता है। यही नहीं बाढ़ का पानी सुखते ही नाना प्रकार की बीमारियाँ फैलने लगती हो दवा के अभाव में खेती-बारी तथा दूध के लिए दिक्कत पैदा है जाती है। नये सिरेसे घर बनाकर जीवन यापन करना बाढ़ पीड़ित लोगों के लिए दुःख दायी होता है। असम में हर वर्ष बाढ़ आती है और

बाढ़ के लिए निम्न विवरण है। यहाँ से ज्ञान का उत्तर देखें।

हर वर्ष बहुत जान माल का नुकसान होता है। अभी हाल ही में कश्मीर में आयी बाढ़ ने कितने ही लोगों के प्राण ले लिए और करोड़ों रूपये का नक्सान हुआ। कितने हो लोग बेचर हो गये और कितनों ने अपना परिवार खो दिया। सरकार इन बाढ़

पीड़ितों के लिए राहत की सामग्री तो पहुँचाती है लेकिन इन राहत सामग्री का आधा हिस्सा ही बाढ़ पीड़ितों तक पहुँच पाता है। आधा हिस्सा सरकारी कर्मचारी रूपी दलाल के पेट में चला जाता है। बाढ़ पीड़ित कितने ही परिवार सरकारी सहायता नहीं पाते और उनका सब कुछ बाढ़ में तबाह होने के बाद वे

मानसिक रूप से टूट जाते हैं और उनके पास आत्महत्या करने के अलावा कोई रास्ता नहीं बचता। बाढ़ आने पर हमारे देश के राजनैतिक दल अपने लाभ-लाभ के लिए बाढ़ को लेकर राजनीति करने में जुट जाते हैं। आखिर कब तक हमारे देश में एसा चलता रहेगा। अगर ये राजनैतिक दल और सरकार मिलकर बाढ़ पीड़ितों की सहायता करने को आगे आये तो कुछ हो सकता है ना कि अपने लाभ के लिए सोचे। बाढ़ प्रकोप से बचना तो आसान नहीं है लेकिन अगर हमारे देश की सरकार बाढ़ को एक प्रधान समास्या मानकर चले तो इससे बचा जा सकता है। हमारे देश का पूर्ण रूप से विकास तभी संभव है जब बाढ़ जैसे प्राकृतिक प्रकोप से बचने के लिए पूरा देश और हमारी सरकार जागरुक हो।

राष्ट्रभाषा का महत्व

ज्योति जैसवाल
एच.एस. फस्टर ईयर

राष्ट्रभाषा का अर्थ है समूचे राष्ट्र की भाषा। राष्ट्र में कई भाषाओं के होते हुए राष्ट्र के पास अपनी किसी एक भाषा का होना आवश्यक है। राष्ट्रभाषा के बिना राष्ट्र गूँगा होता है। भारत अनेक बोलियों और भाषाओं का देश है। हमारे संविधान ने कई भाषाओं को मान्यता दी है। हर भाषा का सम्बन्ध किसी प्रदेश विशेष से है पर ये भाषाएँ राष्ट्रभाषा नहीं हैं। भारत की राष्ट्रभाषा से तात्पर्य एक ऐसी भाषा से है जो झोपड़ी से लेकर महलों तक बोली जाय, जिसे हिमालय से कन्याकुमारी तक के लोग अपनी भाषा मानें तथा जिसका सम्बन्ध हमारे प्राचीन इतिहास से हो। हिन्दी को राष्ट्रभाषा बनाकर हमारे संविधान ने इसके अखिल भारतीय स्वरूप को स्वीकार किया है। हिन्दी भाषी क्षेत्र के अन्तर्गत उत्तर प्रदेश, बिहार, हरियाणा और मध्य प्रदेश आने हैं लेकिन ऐतिहासिक और सांस्कृतिक दृष्टि से यह भाषा किसी प्रदेश से बँधी हुई नहीं है। २४ सितम्बर सन् १९४६ ई. के दिन हमारे राष्ट्र के कर्णधारों ने हिन्दी को राष्ट्रभाषा घोषित किया। राष्ट्रीय एकता में राष्ट्रभाषा का बड़ा योगदान है। किसी भी राष्ट्रको सुदृढ़ बनाने में और सुचारू रूप से उसके काम काज को चलाने के लिए राष्ट्रभाषा सहायक होती है। राष्ट्रीय कार्यों में राष्ट्रभाषा को भली भाँति जानकर अब इसके उत्थान की कोशिशें की जा रही हैं। हिन्दी की उन्नति से ही हिन्दुस्तान की उन्नति सम्भव है, यह मानकर चलना चाहिए। इसकी उन्नति पर ही राष्ट्र का गौरव और एकता निर्भर करती

है। यद्यपि हमारे देश के अंग्रेज प्रेमी और कुछ राजनीतिज्ञ इसे राष्ट्रभाषा मानने के लिए तैयार नहीं थे लेकिन इसकी लोकप्रियता सहजता तथा प्राचीन समृद्ध इतिहास को देखते हुए वे भी अब इसके महत्व को जान गये हैं। अब वे भी इसकी उन्नति के लिए प्रयत्नशील हो गये हैं। भारत के अलावा दुनिया के अन्य देशों में भी इसका प्रचार हो रहा है। केन्द्रीय सरकार और राज्य सरकारें इस कार्य में काफी मदद दे रही हैं। हिन्दी के व्यापक प्रचार से देश को संगठित होने से देश की प्रगति भी सम्भव है। राष्ट्रभाषा देश को सभ्यता और संस्कृति के एक सूत्र में बँधकर राष्ट्रीय एकता में अपना महत्वपूर्ण योगदान दे रही है। राष्ट्रभाषा के महत्व को समझते हुए इसका प्रसार व प्रचार करना हर नागरिक का कर्तव्य है। राष्ट्रभाषा को सच्चा सम्मान और मर्यादा तभी मिल सकती है जब देश के कोने कोने में इसका प्रचार हो। हमारे वर्तमान प्रधानमंत्री श्री नरेन्द्र मोदी देश और देश के बाहर कहीं भी जाते हैं तब वे अपनी राष्ट्रभाषा में ही अपना वक्तव्य और बात रखते हैं। हमारी एकता की भावना, हमारे राष्ट्र की उन्नति का स्वप्न तभी पूरा होगा जब हिन्दी सर्वत्र पूरी तरह आसीन हो जाएगी। ऐसा तभी सम्भव है जब देश का हर नागरिक इसके लिए प्रयत्नशील हो। हम सभी कार्यों में इसका प्रयोग करके आपस में बोलचाल करके इसके साहित्य को समृद्ध करके इसकी उन्नति कर सकते हैं। कहा भी गया है -

निज भाषा उन्नति अहे सब उन्नति को मूल
बिन निज भाषा ज्ञान के मिटै न हिय को शूल।

चौरासी हजार शिशुओं को नया जीवन देने वाला - कैलाश सत्यार्थी

लेखक - सुरजितकर पंकु

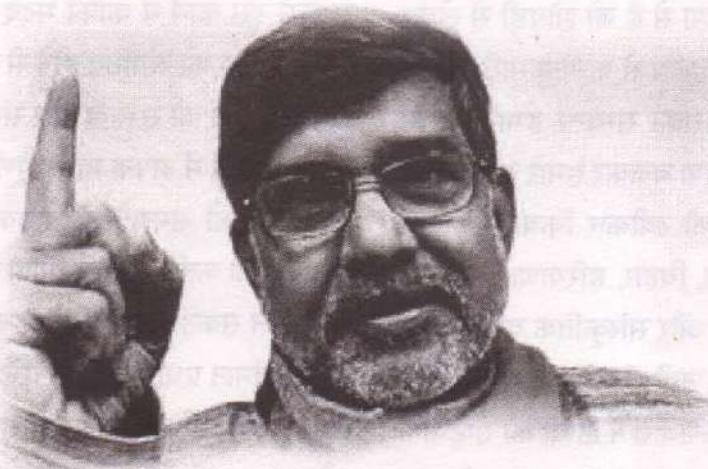
अनुबाद - जानमणी साहु

उच्चतर माध्यमिक द्वितीय वष

लाभसंगीत
उच्चतर माध्यमिक

यह कोई हिन्दी फ़िल्म की कहानी नहीं है। एक मनुष्य जिसने आजीवन युद्ध किया है समाज के शोषण एवं अत्याचार के खिलाप। उस व्यक्ति के ऊपर कई आतंकवादियों ने हमला किया है। उस असहाय व्यक्ति के ऊपर निरन्तर प्रहर किया जा रहा है, लाठीयों से वे लहूलहान हो गये हैं रास्ते में। फिर भी ये आतंकवादी चैन से नहीं बैठ रहे हैं। किन्तु ऐसे हमले के बाद भी वह मृत्यु से बच निकल सके। ऐसे भयंकर आक्रमण ने उनकी दृढ़ मानसिकता को कभी कमजोर नहीं पड़ा ने दिया। जख्म भर जाने पर वह फिर से एक नये उद्यम के साथ अपने लक्ष्य को प्राप्त करने हेतु तैयारी में जुट गये।

वे कोई चलचित्र के नायक नहीं हैं। वे हैं नॉवेल पुरस्कार से सम्मानित कैलाश सत्यार्थी। जिन्होंने अपनी जान की परवाह किये बिना अब तक प्रायः चौरासी हजार शिशु श्रमिकों को उद्धार करके उन वच्चों को नव-जीवन दिया है। सिर्फ़ एक दो शिशु नहीं, पूरे चौरासी हजार शिशु। साधारण लोग के लिये यह असम्भव लगें। लेकिन ऐसे अलौकिक कल्पना को वास्तविकता में बदलने पर भी वे थके नहीं हैं। जिसके लिये उन्हे इस पुरुषार्थ के प्रति सम्मान प्रदर्शन करते हुए नॉवेल पुरस्कार से सम्मानित किया गया।

पृथ्वी में मानवता से श्रेष्ठ कोई धर्म नहीं है, यह बात प्रमाण कर देने वाला नॉवेल पुरस्कार से सम्मानित कैलाश सत्यार्थी का जन्म सन १९५४ की ११ जनवरी को मध्यप्रदेश में विदिशा जिला के म.प्र में हुवा था। स्कूल की शिक्षा समाप्त करने के बाद उनको परवर्ती समय में इलेक्ट्रोनिक ईंजिनीयरिंग में नामभर्ती करा दिया गया। इलेक्ट्रोनिक ईंजिनीयरिंग पाठ्यक्रम में वह सफलतापूर्वक पास हुए। इसके बाद अन्य व्यक्ति की तरह वह भी परवर्ती समय में जीवन जीविका की भाग दौड़ में लग गए। जिसके बाद में उन्होंने भोपाल की एक विश्वविद्यालय में अध्यापना कार्य शुरू किया। उनके पिता का नाम था रामप्रसाद शर्मा और माँ का नाम चिरजीबाई। कुछ बर्ष के लिये कैलाश सत्यार्थी

जी भोपाल के उस विश्वविद्यालय में अध्यापक के रूप में कार्य करते रहे। परन्तु ऐसे काम काजों से वे कभी सुखी नहीं थे। इसीलिये कुछ वर्ष नौकरी करने के बाद उन्होंने इस्तीफा दे दिया। वह समय था सन १९८० का। अध्यापना से दूर होने के बाद उन्होंने खुदको सक्रिय रूप से सामाजिक सेवा से जोड़ लिया। बचपन से ही शिशु श्रमिकों के प्रति उनका एक विशेष प्रेम था। बचपन में ही उन्होंने उन शिशु श्रमिकों की शिक्षा के लिये एक फुटबॉल क्लब खोला था। इस फुटबॉल क्लब के

जो सदस्य थे, उन्हें एक धनराशि कलब में जमा करनी पड़ती थी। इसी तरह सत्यार्थी जी कुछ पैसे संग्रह करने में सफल हुए थे। इस जमा की हुई धनराशि के द्वारा वह उस जगह के गरीब लड़के-लड़कियों की शिक्षा में होने वाले खर्च को दिया करते थे। सिर्फ फीस भर कर ही वह रुक नहीं जाते थे। उन्होंने अपने दोस्तों के साथ मिलकर उसके लिए किताब संग्रह के एक अभियान की शुरूआत भी कर दी। विश्वास करने में कठिन हो लेकिन सत्यार्थी और उनके दोस्त, एक ही दिन में दो हजार से भी ज्यादा किताबें

संग्रह करने में सक्षम हुए।

बचपन से ही शिशु श्रमिकों की दुर्दशा को जानकर कैलाश सत्यार्थी ने अध्यापना कार्य छोड़कर सन १९८० में शुरू किया बचपन बचाओ आन्दोलन। इसी वर्ष में उन्होंने गुड वेभ नामक एक संस्था की भी प्रतिष्ठा की। इस संस्था

ने परवर्ती समय में शिशु श्रमिकों की उन्नति के लिये निरन्तर काम करना शुरू कर दिया। प्रचार माध्यम से दूर रहने वाला सत्यार्थी जी ने शुरू किया बचपन बचाओ आन्दोलन को संक्षेप में वि वि ए नाम से भी लोग कहने लगे। इस आन्दोलन का मुख्य उद्देश्य था शिशु श्रमिकों को उद्धार करके उन को उपयुक्त शिक्षा प्रदान करना। इस आन्दोलन के बाद से ही देश में शिशु श्रमिकों की संख्या बहुत कम हो गयी। साथ ही मनुष्य को अगवाह करके बेचने का जो व्यवसाय था वह भी क्रमशः हास पाने लगा और शिशु के लिये जोर-दार आवाज उठने लगी। सत्यार्थी जो का उद्देश्य था एक ऐसे समाज की सृष्टि करने का, जो शिशुओं के लिये अनुकूल हो। किन्तु वास्तव में ऐसे समाज की प्रतिष्ठा करना बहुत ही जटिल था। क्योंकि शिशु श्रमिक जैसी भयंकर समस्या ने भारतवर्ष को अन्दर ही अन्दर कमज़ोर कर दिया था। फिर भी ऐसी परिस्थिति में सत्यार्थी जी विचलित नहीं हुए। शिशु अनुकूल समाज गढ़ने का जो

उनका सपना था उसको वह किसी भी हालत में पूरा करना चाहते थे।

मुख्यतः शिशु अधिकार और सुरक्षा के लिए बचपन बचाओ आन्दोलन का जन्म हुआ था। १९८० से लेकर आज तक निरन्तर सत्यार्थी और उनके सहयोगियों ने शिशु सुरक्षा और अधिकार के सन्दर्भ में एक मजबूत पदक्षेप लिया। सिर्फ भारत में ही नहीं दक्षिण एशिया में भी अब बचपन बचाओ आन्दोलन के क्रमानुसार शिशु सुरक्षा और अधिकार को ऊपर,

आवाज उठती आ रही है।

अंसख्य ऐसे मनुष्य जो शिशुओं की खरीदने का काम करते हैं उनलोगों के दबाव में आकर कोई शिशु मजदूर अर्थात् श्रमिक बने यह एक साधारण सी बात हो गयी है। लेकिन ऐसे लोगों से इन शिशुओं का उद्धार करवाना इन शिशु श्रमिकों के देख रेख की व्यवस्था करवाना, शिशु श्रमिकों को उपयुक्त शिक्षा से शिक्षित करवाना ही सत्यार्थी जी का बचपन बचाओं

आन्दोलन का मूल लक्ष्य है। सन १९८० से निरन्तर शिशु सुरक्षा तथा उनके अधिकार के लिये आवाज उठाते आये सत्यार्थी जी के इस आन्दोलन के फलस्वरूप अब तक चौरासी हजार से भी अधिक शिशु उपकृत हुए हैं। ऐसे शिशु श्रमिकों को उद्धार करके उनको पुन संस्थापित करने के लिए सत्यार्थी जी ने राजस्थान में एक आश्रम की स्थापना की है। जिसका नाम है बाल आश्रम। इस आश्रम में रहे शिशुओं के खेल कूद रहन सहन, शिक्षा दीक्षा आदि सब की देख-रेख की है सत्यार्थी और उनके सहयोगियों ने। देश में शिशु श्रमिकों के बिरुद्ध एक जागरण सृष्टि करने हेतु देश के भिन्न भिन्न प्रान्त में बहुत से कार्यक्रम ग्रहण किए गए हैं। बिभिन्न कार्यक्रमों के द्वारा वे शिशु श्रमिकों में जागरण लाने में बहुत दूर तक सक्षम हुए हैं।

सत्यार्थी की तरह पाकिस्तान की मालाना युसुफजाई को भी नॉवेल पुरस्कार से बिभूषित किया गया है। प्रचार माध्यम से सत्यार्थी बहुत दूर रहते थे लेकिन इस बिषय में मालाला थी

अलग। पाकिस्तान में नारी शिक्षा के लिये आवाज उठाते आयी मालाला तालिवान के आतंकवादियों के जाल में फँसी हुई हैं। उनको तालिवानों ने हत्या करने के उद्देश्य से हमला भी किया था। फिर भी अन्तिम समय में मालाला ने अपने प्राण की रक्षा की थी। नारी शिक्षा के लिये आवाज उठाकर तालिवान की गोलियों का सामना करने के बाद विश्व संवाद माध्यम की चर्चा की बिषय हो गयी मालाला परन्तु भारत में शिशु श्रमिकों के बिरुद्ध आवाज उठाकर मजबूत पदक्षेप लेने के बावजूद सत्यार्थी जी संवाद माध्यम और देशवासियों के सामने बिल्कुल अपरिचित रहे।

यह बात सत्य है कि नॉवेल पुरस्कार प्राप्त करने से पहले देश के अधिकांश लोग कैलाश सत्यार्थी जी के नाम से भी अपरिचित थे। देशवासियों के लिये अपरिचित होने के बावजुद आन्तर्राष्ट्रीय स्तर पर वह बहुत चर्चा के विषय बन गये थे।

शिशु श्रमियों के उद्धार करने हेतू कैलाश जी को बहुत बार खतरनाक परिस्थितियों का सामना करना पड़ा था। आंतकवादियों ने उनके ऊपर आक्रमण किया था। उनको कई बार मारने की चेतावनी भी दी गयी थी। किन्तु ऐसे प्रहर या चेतावनी ने उनको कभी विचलित नहीं किया था। सन १९८० में उन्होंने जिस उद्यम के साथ बचपन बचाओ आन्दोलन आरम्भ किया था वह अभी तक उसी धारा में प्रवाहमान है।

पिछले दो दशक से सत्यार्थी जी समाज सेवा के काम में जुटे हुए हैं। २६ वर्ष की उम्र में उन्होंने नौकरी छोड़कर छोटे छोटे बच्चों के लिए काम करना शुरू किया। वह शिशु श्रम के बिरुद्ध अभियान चलाकर हजार हजार शिशुओं के जीवन की रक्षा की। मनसौ से उन्होंने अपनी यह यात्रा शुरू की थी। वहाँ स्लेट-पैन्सिल नाम के एक उदयोग में काम करने वाले युवक-युवती को मुक्त कराके उन्होंने वहाँ एक मुक्ति आश्रम की स्थापना की। उन्होंने बचपन बचाओ आन्दोलन के जरिये भोपाल गैस-काँड़ में पीड़ित शिशुओं की जीवन रक्षा के लिये दिन रात एक कर दिया। उसके बाद वह परे विश्व में जगमगाने लगे।

बचपन बचाओ आनंदोलन की तरह और भी कई संस्थाओं के साथ सत्यार्थी जी जड़े हए हैं।

परवर्ती समय में वह ग्लोबल मार्च एग्रीन्टछ चाईल्ड लेबर नामक संस्था से जड़ गये थे। १९९९ से लेकर २०११

तक वह ग्लोबल कैम्पेइनिंग फार एडुकेशन नामक संस्था के सभापति के पद पर थे। साथ ही वह इन्टरनेशनल सेन्टर चाइल्ड लेबर एंड एडुकेशन के भी एक प्रभावशाली सदस्य थे। उसके साथ वह युनेस्को के सदस्य भी है। ऐसे संस्थाओं से जुड़ा हुआ सत्यार्थी जी ग्लोबल पार्टनारशीप फार एडुकेशन नामक संस्थाके सदस्य है। शिशु अधिकारों का उद्धार तथा शिशु अधिकार और सुरक्षा के लिये इन सब संस्था ओं से लेकर विश्व की कई संस्थाओं तक दीर्घ दिन से जुड़ा हुआ सत्यार्थी जी ने समाज को एक अमृत्यु अवदान दिया है।

अन्त मे उनके लिये आयी एक परमकांक्षित स्कीकृति। शिशु अधिकार तथा सुरक्षा के लिये आवाज उठाने आया सत्यार्थी को पाकिस्तान के मालाल युसुफजाई के साथ शान्ति के लिए नॉवेल पुरस्कार के साथ सन्मानित किया गया। उस दिन तक अधिकांश भारतीय के लिये अपरिचित कैलाश सत्यार्थी जी पल भर में ही सारे विश्ववासियों के लिये विख्यात हो गये। एक पाकिस्तानी और एक भारतीय। एक हिन्दू और एक मुसलमान। देश अलग, धर्म अलग। किन्तु दोनों का कर्मक्षेत्र प्रायः एक है। मालाला ने पाकिस्तान मे नारी शिक्षा के लिये आवाज उठाकर अपने शरीर मे निर्दयभाव से गोलियों की वरसात सहन की थी। लेकिन उनकी जान बच गयी। इसी तरह मनुष्य को वेचने का व्यवसाय करने वालों ने सत्यार्थी के उपर निरन्तर प्रहर किया था। उनकी हत्या करने के उद्देश्य से ही प्रहर किया गया था। लेकिन सौभाग्य ने उनका साथ दिया और वे बच गये। अपने जीवन मे आये ऐसे खतरनाक हादसों ने सत्यार्थी अथवा मालाला को कभी भी अपने मजबूत झारदों से कोई दूर नहीं कर पाये। इसीलिये वे विश्व के इस अन्यतम सन्मान से सम्मानित हए हैं।

बचपन बचाओ आन्दोलन आरम्भ करने से लेकर अब तक सत्यार्थी जी ने चौरासी हजार से भी अधिक शिशु श्रमिकों का उद्घार किया है। अगर हम इस संख्या को देखें तो यह समझने में देरी नहीं होगी कि संवाद एवं प्रचार माध्यम से बहुत दूर रहने वाले सत्यार्थी जी पिछले समय में असल में क्या कर रहे थे। अभिनन्दन है ऐसे कैलाश सत्यार्थी जी का।

राष्ट्रीय संदर्भ में साहित्य की उपादेयता

मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है। इसके लिए मैं अपने जीवन का अधिक ध्यान देना चाहता हूँ। मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है। इसके लिए मैं अपने जीवन का अधिक ध्यान देना चाहता हूँ। मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है।

मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है। मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है। मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है। मैं जीवन के लिए इस विषय पर अधिक ज्ञान और विचार करने की चाही है।

कोमल बाबरी

एच.एस. सेकण्डर्डर्यर

(द्वि-जीवनी)

आज के आपाधापी, भागदौड़, स्वार्थपरता, विचारों की संकीर्णता तथा सांस्कृतिक धर्मिक के मूल्यों एवम हास के युग में व्यक्ति संवेदना रिक्त सा होता जा रहा है। आज आदमी ने केवल अपने को समाज में बढ़े आदमी मूल्यवान व्यक्तित्व के मालिक बनाने की होड़ में मस्त रहने के कारण ईर्ष्या द्वेष-छल कपट आदि अवगुणों से भर लिया है। ईर्ष्या नामक मनोविकार के कारण पराया सुख और सम्पदा हमारे लिये कष्टसाधक बनी। अतः किसी भी प्रकार से सम्पदशाली, वैभवशाली और समाज के प्रतिष्ठित व्यक्ति के समकक्ष अथवा उनसे थोड़ा उपर रहने की मानसिक तृप्ति के रूप में ग्रहण करते हैं। अतः इस प्रकार वैमनव्य से भरे हुए समाज में अपने आपको सम्भाल कर रखने के लिये मनुष्य मात्र का एकमात्र मार्गदर्शक सतसाहित्य पढ़ना, समझना और उसे आचरण का बिषय बनाना ही श्रेय है। क्योंकि साहित्य वही होता है जो समाज को मंगल के मार्ग पर ले जा सकता है, क्योंकि साहित्य जीवन का विज्ञान है। प्रत्येक देश का साहित्य उस देश के मनुष्य के हृदय का आदर्श रूप है। जिस प्रकार इतिहास से हम किसी एक विशेष युग का या किसी विशेष देश को जान सकते हैं ठीक उसी प्रकार साहित्य के अनुशीलन से किसी देश के समय समय के आभ्यन्तरिक भाव से हम परिपृष्ठ हो सकते हैं। अगर आनन्द को जीवन का लक्ष्य माना जाए तो साहित्य ने हमारे वैयक्तिक और समष्टिगत जीवन को अधिक आनन्दमय बनाया है। राष्ट्रीय संदर्भ में हिन्दी साहित्य की महत्वपूर्ण भूमिका रही है। अगर हम साहित्य का इतिहास के आधार पर काल विभाजन को ले तो आदिकाल अथवा वीरगाथा काल से लेकर वर्तमान काल अथवा आधुनिक काल तक जितने कवि और साहित्यकारों ने अपनी अमर सृष्टि के द्वारा लोंगों को उपदेश देने का कष्ट किया उनमें अधिंकाश साहित्यकारों ने राष्ट्र को अपने साहित्य का मूल विषय बनाया है।

भक्तिकाल में कबीर, तुलसी, सूर, मीरा, रहीम, रसखान, गिरिधर, दादूदयाल, पलहुदास, रैदास, आदि कवियों ने भी राष्ट्र निर्माण के लिये अपने बहुमूल्य विचार अपनी रचनाओं में उल्लेख करके जनसमुदाय में जागरण सृष्टि की है।

कबीर तथा जायसी ने हिन्दू तथा मुसलिम सम्प्रदाय के बीच वैमनष्य के भाव दूर करके समाज में प्रचलित वर्ग वैष्यमता को मिटाने का भरसक प्रयत्न किया है। उनकी वाणी में मधुरता और समन्वय की व्यापक भावना देखी जा सकती है, जो राष्ट्र निर्माण के लिए अत्यन्त जरुरी अवयव माना जा सकता है। जैसे :-

जाति न पुछो साधु की पूछ लीजिए ज्ञान

मोल करो तलवार का पड़ा रहन दो म्यान। (कबीर)

तुलसीकृत रामचरित मानस भारतीय साहित्य की एक अद्वितीय कृति है जो जीवन की समस्या को लेकर चलनेवाली एक कालजयी कृति रही। अतः मानस भारतीय संस्कृति का दर्पण है। इसी कृति के द्वारा तुलसीदासजी ने भारतीय संयुक्त परिवार प्रथा की उत्कृष्ट वकालत की है साथ ही इसमें भक्ति के साथ साथ शील सदाचार मर्यादा तथा लोकसंग्रह का संदेश प्रदान करके मृतप्राय हिन्दू जाति में एक अपूर्व दृढ़ता उत्पन्न की है।

आधुनिक काल में राष्ट्रकवि मैथिली शरण गुप्त ने राष्ट्र-प्रेम, व्यक्ति प्रेम, राम तथा कृष्ण एवं युद्ध विषयक पौराणिक आख्यानों को लेकर अनेक रचनाओं का प्रणयन किया है। जिसके द्वारा उहोंने राष्ट्र-प्रेम की भावना को ही अभिव्यक्ति दी है। उनके भारत-भारती और साकेत ऐसी रचना है जहाँ राष्ट्र-प्रेम और त्याग की मनोभावना कूट-कूट कर भरी हुई है।

आधुनिक काल की प्रतिष्ठित कवि महादेवा वर्मा का प्रबोधात्मक लेखन भारतीय समाज को आज भी जीने की कला सिखाता है। उहोंने भारतीय बिदुषी महिलाओं की जीवन गाथा को भारतीय नव प्रजन्म के हृदय में देश-प्रेम की भाव जगाने

की इच्छा से किया है। इनमें से कौशल्या सीता, सावित्री, रत्नावली तथा विद्योत्तमा आदि आर्दश भारतीय नारियों हैं। प्रेमचन्द्रजी के साहित्य में आदर्शोन्मुख यथार्थवाद का परिचय आदि से अंत तक फैला हुवा है। क्योंकि उन्होंने हिन्दी भाषी जनता का मानसिक संस्कार किया है। प्रेमचन्द्र की साहित्य धर्मिता से प्रेरणा लेकर परवर्ती बहुत सारे कवियों ने अपने साहित्य सृजन, के लिये अनुप्रेरणा प्राप्त की है। इनमें जैनेन्द्र कुमार, भगवती शरण, वर्मा, जयशंकर प्रसाद, वाजपैयी, विश्वम्भर नाथ शर्मा कौशिक, उपन्द्रे नाथ अश्क, फणीधर नाथ, रेणु और उषा देवी मिश्रा आदि हैं।

जीवन और जगत के प्रवाह में साहित्य की उपादेयता निरापद है। साहित्य में जगत के यथार्थ को ही रूप रेखा कल्पना के आधार पर अभिव्यक्ति दी जाती है। साहित्य जीवन और जगत से परे कभी नहीं हो सकता। जीवन विशेष रूप से राष्ट्रीय धारा में प्रवाहित प्रतिष्ठित जीवन हो देश प्रेम के प्रति सशक्त जागरूकता पैदा हो, अपने आस-पास के सामाजिक, राजनैतिक, सांस्कृतिक आदि वातावरणों से परिचित हो, ऐसा जीवन ही मनुष्य का काम्य होना चाहिए। शून्य जीवन तो पशु का ही होता है, साहित्य का किसी प्रकार भी उनसे लेना-देना नहीं है।

साहित्य में हमेशा आदर्श जीवन मूल्यों को ही स्थान मिलना चाहिए, चाहे वे जीवन किसी निम्न वर्ग का ही क्यों न हो और जहाँ से समाज के हर पद को कुछ न कुछ प्रेरणा प्राप्त हो। राष्ट्र निर्माण में साहित्य का इस अर्थ में प्रयोजन है। साहित्य में प्रतिफलित आदर्श से राष्ट्रवासी को शिक्षा प्राप्त हो, वे अपनी बुराईयों को त्याग करके अच्छे गुणों को ग्रहण करके राष्ट्र की उन्नति में हाथ बढ़ा सके। अतः साहित्य में राष्ट्रीय भावधारा आदि काल से लेकर वर्तमान काल तक किसी न किसी रूप में परिभाषित होती आ रही हैं।

मानव धर्म

दीपक सोनार
प्राकृतन छात्र

हमें जल्दी
भगवान का भवित्व

धर्म क्या है ? धर्म का स्वरूप क्या है ? धर्म का क्षेत्र क्या है ? क्या धर्म दर्शन है, विज्ञान है, या फिर कला है ? धर्म इतना व्यापक और सामान्य हो गया है कि इसकी निश्चित परिभाषा देना अत्यन्त कठिन हो गई है। धर्म अनेक सम्प्रदायों में बँट चुका है। धर्म के नाम पर अनेक उप सम्प्रदाय बन चुके हैं। हमारे देश में धर्म का स्वरूप हिन्दू, मूसलमान, सिख, जैन आदि विभिन्न धर्मों तक ही सीमित रह गया है।

हिन्दुओं में धर्म के नाम पर अनेक जीव जन्तुओं की पूजा की जाती है। साथ ही जीव जन्तुओं की बली भी दी जाती है बिचारे ये जीव जन्तु धर्म के नाम पर बली चढ़ते आ रहे हैं। धर्म के नाम पर ही विभिन्न सम्प्रदायों में मतभेद पैदा हो गया है। जिसके कारण हम सभी एक दूसरे की जान के दुश्मन बन बेठे हैं। जिसके चलते आये दिन देश के विभिन्न प्रान्तों में धर्म के नाम पर मासूम लोग, बच्चे-बूढ़े, महिलाएँ मानसिक और शारीरिक अत्याचार के शिकार हो रहे हैं।

सही मायने में कहा जाये तो हम मनुष्य जात-पात ऊँच-नीच, जाति, धर्म में इतने खो गये हैं कि प्रकृत धर्म क्या है, पूर्ण रूप से भूल गये हैं। धर्म का मतलब, हिन्दू, मुस्लिम, सिख ईसाई, जैन आदि तक सीमित नहीं है। हम सभी ये भूल गये हैं कि धर्म तो एक ही है और वह है मानव धर्म। मानव धर्म ही सभी धर्मों से बड़ा और पवित्र है। मानव सेवा मानव हित ही भगवान तक पहुँचने का एक उत्तम पथ है।

इसी पर एक कहानी याद आती है ये कहानी सच्ची है या काल्पनिक कहना मुश्किल है।

माधवपुर नामक गाव में कमल नाम का एक पंडित रहता था। वह जात-पात, ऊच्च-नीच में भेद भाव रखने वाला मनुष्य था। उसकी पूजा से प्रसन्न होकर भगवान प्रकट होकर कहते हैं - माँगो तुम्हे क्या चाहिए ? लेकिन उसस पहले मेरी

एक शर्त है, जो तुम माँगोगे उसका दोगुना तुम्हारे पड़ोसी को मिलेगा। यह शर्त उस पंडित को असहनीय थी। क्योंकि वह तो वरदान में अपने पड़ोसी से आगे बढ़ना और अपने पड़ोसी का अन्त चाहता था। उस पंडित ने भगवान से कहा मेरी एक आँख फूट जाये, फलस्वरूप उसके पड़ोसी की दोनों आँखे फूट गई।

इस कहानी से हमें मनुष्य की नीच और पशुत्व मनोवृत्ति का पता चलता है। एसी नीच और पशुत्व मनोवृत्ति का प्रभाव हमारे हेश के विभिन्न प्रान्त, गाँव आदि में देखने को मिलता है।

आज हम अपनी आत्मा से आध्यात्म से दूर होते जा रहे हैं। आज हम सिर्फ और सिर्फ अपना मतलब पूरा करने में इतना व्यस्त चुके हैं कि दूसरे के दुखः से हमे कोई मतलब नहीं है। दूसरे मेरे तो मेरे उससे हमारा क्या लेना देना क्योंकि वो हमारा कोई नहीं। इस प्रकार की मनोवृत्ति रखने वाले हम जैसे लोग मनुष्य तो क्या पशु कहलाने के भी लायक नहीं हैं। हम से तो भले निरीह पशु हो अपना धर्म जानते हैं। मनुष्य से ज्यादा पशुओं में प्रेम सहयोग ओर त्याग की भावना देखने की मिलती है।

अगर हम सही मायने में मनुष्य होना चाहते हैं तो हमे जाति धर्म ऊँच नीच की दीवार गिराकर पूर्ण रूप से मानव सेवा, मानव कल्याण में स्वयम को समर्पित करना होगा। मुसीबत में पड़े असहाय और लाचार लोगों को मदद, उनकी सेवा बिना किसी स्वार्थ किसी जात-पात के आधार पर करनी होगी और यही मानव धर्म है। अगर हम सभी ऐसे धर्म को अपना लें तो देश में ही नहीं, विश्व में सुख शान्ति और समृद्धि वनी रहेगी।

साँस-साँस में बाँस

दर्शक संस्कृति
एवं साहित्य

चन्दा सिंह

एच.एस. सेकेण्ड इयर

कि गिरिधर ग्रीष्मकाल में जल्दी सुन कि, तैरते वर्षा
कि वर्षा अमीर। कि छान्ति वर्षा कि वर्षा वर्षा। वर्षा।
एक जादुगर थे चंगकी चंगलनवा। अपने जीवन में उन्होंने कई बड़े बड़े
करतव दिखलाए। जब मरने को हुए तो लोगों से बोले मुझे दफनाए जाने
के छठे दिन मेरी कब्र खोदकर देखोगे तो कुछ नया-सा पाओगे।
कहा जाता है कि मौत के छठे दिन उनकी कब्र खोदी गई और उसमें से
निकले बाँस की टोकरियों के कई सारे डिजाइन। लोगों ने उन्हें देखा
पहले उनकी नकल की और फिर नए डिजाइन भी बनाए।

बाँस भारत के बिभिन्न हिस्सों में बहुतायत में होता है। भारत के
उत्तर पूर्वी क्षेत्र के सातों राज्यों में बाँस बहुत उगता है। इसलिए वहा
बाँस की चीजें बनाने का चलन भी खूब है। सभी समुदायों के भरण-
पोषण में इसका बहुत हाथ है। यहाँ हम खास तौर पर देश के उत्तरी
पूर्बी राज्य नागालैंड की बात करेंगे। नागालैंड के निवासियों में बाँस की
चीजें बनाने का खूब प्रचलन है।

इसांन ने जब हाथ से कलात्मक चीजें बनानी शुरू की बाँस की
चीजें तभी से बन रही हैं। अषश्यकता के अनुसार इसमें बदलाव हुए हैं
और भी हो रहे हैं। कहते हैं कि बाँस की बुनाई का रिश्ता उस दौर से है।

जब इसं न भोजन इकट्ठा करता था। शायद भोजन इकट्ठा करने के लिये
ही उसने ऐसी डालेयानुमा चीजें बनाई होंगी। क्या पता किसी चिड़िया
के धोंसले से टोकरी के आकार और बुनावत की तरकीब हाथ लगी हो।

बाँस से केवल टोकरियाँ ही नहीं बनती। बाँस की खपच्चियों से
देर चीजें बनाइ जाती हैं। जैसे तरह तरह की चटाइयाँ टोपियाँ टोकरियाँ
बरतन, बैलगाड़ियाँ, फर्नीचर सामान, जाल, मकान, पुल, और खिलौने
भी।

असम में ऐसे ही एक जाल, दकाई से मछली पकड़ते हैं। छोटी
मछलियाँ को पकड़ने के लिए इसे पानी की सतह पर रखा जाता है या
फिर धीरे धीरे चलाते हुए खींचा जाता है। बाँस की खपच्चियों में इस
तरह बाँस जाता है कि वे एक शंकु का आकार ले लें। इस शंकु का

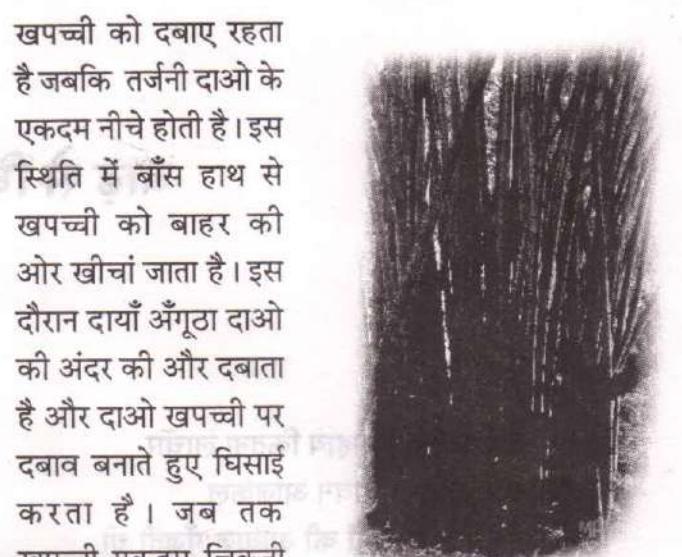
ऊपरी शिश अडांकार होता है। निचले नुकीले सिरे पर खपच्चियाँ एक दूसरे में गुँथी हुई होती हैं।

खपच्चियों से तरह तरह की टोपियाँ भी बनाई जाती हैं। असम के चाय बागानों के चित्रों में लोग ऐसी टोपियाँ पहने दिख जाएँगे और उनकी पीठ पर टँगी रहती है बाँस की बड़ी सी टोकरी। जून से अक्टूबर घनघोर बारिश के महीने। यानी लोगों के पास बहुत सारा खाली वक्त या कहो आसपास के जंगलों से बाँस इकट्ठा करने का सही वक्त आमतौर पर वे एक से तीन साल की उम्र वाले बाँस कटाते हैं। बूढ़े बाँस सख्त होते हैं और टूट भी तो जाते हैं।

बाँस से शाखाएँ और पतियाँ अलग कर दी जाती हैं। इसके बाद ऐसे बाँसों को चुना जाता है जिनमें गाँठे दूर दूर होती हैं। दाओ यानी चौड़े, चाँद जैसी फाल वाले चाकू से इन्हें छीलकर खपच्चियाँ तैयार की जाती हैं। खपच्चियों की लम्बाई पहले से ही तय कर ली जाती है। मसलन, आसन जैसी छोटी चीजें बनाने के लिए बाँस की हरेक गठन से काटा जाता है। लेकिन टोकरी बनाने के लिए हो सकता है कि दो या तीन या चार गठानों वाली लंबी खपच्चियाँ काटी जाएँ। यानी कहाँ से काटा जाएगा यह टोकरी की लंबाई पर निर्भर करता है।

आमतौर पर खपच्चियों की चौड़ाई एक इंच से ज्यादा नहीं होती है। चौड़ी खपच्चियाँ किसी काम की नहीं होती। इन्हें चीरकर पतली खपच्चियाँ बनाई जाती हैं। पतली खपच्चियाँ लचीली होती हैं। खपच्चियाँ चीरना उस्तादी का काम है। हाथों की कलाकारी के बिना खपच्चियाँ की मोटाई बराबर बनाए रखना आसान नहीं। इस हुनर को सीखने में काफी समय लगता है।

टोकरी बनाने से पहले खपच्चियों को चिकना बनाना बहुत जरुरी है। यहाँ फिर दाओ काम आता है। खपच्ची बाँए हाथ में होती है और दाओ दाएँ में। दाओ का धारदार सिरा

खपच्ची को दबाए रहता है जबकि तर्जनी दाओ के एकदम नीचे होती है। इस स्थिति में बाँस हाथ से खपच्ची को बाहर की ओर खींचा जाता है। इस दौरान दायाँ अँगूठा दाओ की अंदर की ओर दबाता है और दाओ खपच्ची पर दबाव बनाते हुए घिसाई करता है। जब तक खपच्ची एकदम चिकनी नहीं हो जाती यह प्रक्रिया दोहराई जाती है। इसके बाद होती है खपच्चियों की रंगाई। इसके लिए ज्यादातर गुड़हल, इमली की पत्तियों

आदि का उपयोग किया जाता है। काले रंग के लिए उन्हें आम की छाल में लपेटकर कुछ समय के लिए मिट्टी में दबाकर रखा जाता है। बाँस की बुनाई बैसे ही होती है जैसे कोई और बुनाई। पहले खपच्चियों को आड़ा-तिरछा रखा जाता है। फिर इससे चैक का डिजाइन बनता है। पलगं की निवाड़ की बुनाई की तरह।

दुइल बुनाना हो तो हरेक बाना दो या तीन बानों को ऊपर और नीचे से जाता है। इससे कई सारे डिजाइन बनाए जा सकते हैं। टोकरी के सिरे पर खपच्चियों को या तो चोटी की तरह गूँथ लिया जाता है या फिर कटे सिरों को नीचे की ओर मोड़कर फँसा दिया जाता है और हमारी टोकरी तैयार। चाहें तो बेचों या घर पर ही काम में ले लो।

इस तरह हम पाते हैं कि बाँस हमारे जीवन का अभिन्न हिस्सा है। यह गरीब हो या अमीर सबके घरों की शान है। इसीलिए कहा गया है - साँस - साँस में बाँस।

लकड़ी प्राकृति कि लिंगांड़
के द्वारा निर्मित कीमत है
छह। है लिंगु शिल्प संस्थान

बाढ़ से घिरा जीवन

कि उषा कि लिंगांड़
सदा। है उषा इत्तिहास
प्रिया रामूर्ति लिंगांड़ साधें
लालू प्रीति कि उषांड़ कि

कितना असहाय कितना लाचार
बन गया जीवन आजकल
जँहा ठहाकों की आवाज गूँजती थी
आज वहाँ सन्नाटा छाया।

शून्य में आँखे गड़ाए

हर प्राणी सोच रहा

क्या होगा अब जीवन ?

चहुँओर पानी ही पानी

फिर भी पानी को तरस रहा

हाय। कैसी है ये बिड़म्बना

बच्चे, बूढ़े सभी सहमे हुए

दिन-रात सोच में ढूबे हुए।

जब इन्सान है त्वेहाल

पशु की कौन करे प्रतिपाल ?

सारे सपने बिखर गए

तन-मन ही जब टूट गए

अंतिम पड़ाव अब क्या होगा ?

जब विधाता ही रुठ गए।

किसकी अब अरदास करें

कि उसी ऊँक लालू कि

बाढ़ मे जीवन ढूब गए।

लिंगांड़ ने ऐसी लिंगांड़ हिंदी। है लालू गलाहाल लालू लिंगांड़

। है लिंगु लिंगु लिंगु का लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

लिंग लिंग कि लिंगांड़ कि लिंग लिंग कि लिंग

उसको नहीं देखा

प्राक्तन छात्र

मुकेश दर्जी, किरण एन्जी

प्राक्तन छात्र

मुकेश दर्जी, बी.ए. आनर्स

न देखा हमने प्रभु को कभी
 पल-पल तुझे ही माँ देखा मैंने
 साथ न था जब कोई मेरा
 हर साथ मैं तेरा साथ था
 जीवन में निराशा बहुत आई
 तू ही मेरी आस बन छाई।
 हिम्मत न हारी तू ने कभी
 हर संकट में तू पास खड़ी
 तुझ बिन मेरा अस्तित्व नहीं
 बिन माझी के ज्यूँ नाव नहीं।
 हर पल तेरी यादें, तेरी बातें
 देती मुझको धीर बड़ी,
 यूँ लगता है आज भी जैसे
 तू साया बनके साथ खड़ी।
 तू हमें देखकर जीती थी
 हममें सपनों को रचती थी
 दुःख दर्द न अपना कहती थी
 हमें साहस ही देती थी।
 तेरे जोड़ का न कोई जहाँ में
 जिससे कहूँ मैं व्यथा मेरी।
 फिर भी लगता जैसे तू है पास मेरे
 हर पल रहता ये आभास मुझे।
 मोल तेरा जाना तेरे जाने के बाद
 नमन तुझे हे माँ शत शत बार
 धन-दौलत क्या तेरी ममता के आगे
 साया तेरा सिर पर जिसके,
 भाग्य उसी के जागे।

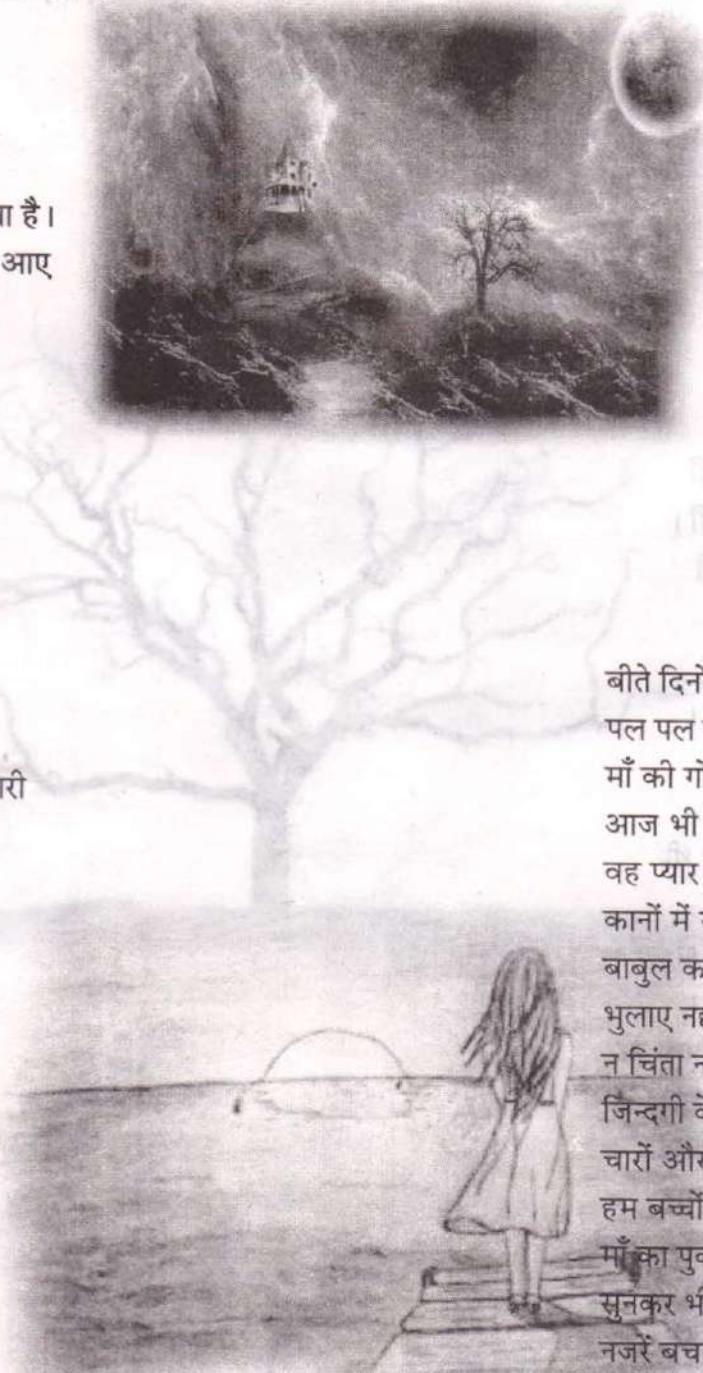
चुप क्यों हो ?

प्राक्तन छात्रा

शिल्पा मोर बी.कॉम आनर्स

गुरु गण

तुम चुप क्यों हो ?
करोड़े साल से तुमने
दुनिया के रंगों को देखा है।
बहुत से उतार-चढ़ाव आए
तुम फिर भी
कुछ न कह पाए।
क्या सीर्ने में ही
अपने जरबों को
छुपाए रखोगे
तुम्हारा ऊपरी चेहरा
बहुत सुहाना लगता है
बिदाई के वक्त
जैसे बेटी का मुखड़ा।
हर दिन, हर पल,
तस्वीर बदलती है तुम्हारी
सभी को जीवन
देने के वास्ते।
फिर भी
हे गगन
तुम चुप क्यों हो ?
कहो, कुछ तो कहो
यूँ मुझे न छलो
बैचेन ना करो।

सुनहरी यादें

प्राक्तन छात्रा

दिव्या मोर (बी.ए. आनर्स)

बीते दिनों की यादें
पल पल मुझे सताती हैं
माँ की गोद और प्यार भरा चुम्बन
आज भी सिहराता है।

वह प्यार भरा सम्बोधन बाबूजी का
कानों में रस घोलता है।

बाबूल का आँगन

भुलाए नहीं भुलता

न चिंता न फिकर कोई

जिन्दगी के वे हसीन पल

चारों और उसी का घेरा है।

हम बच्चों का रुठना और इतराना

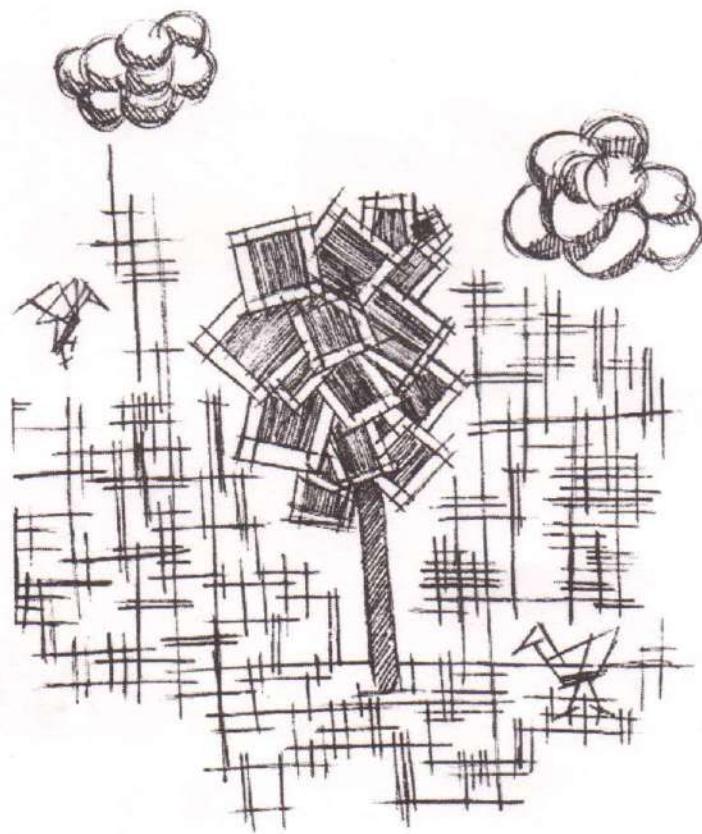
माँ का पुकारना,

सुनकर भी न सुनना

नजरें बचाकर निकल जाना

आज भी मन-प्राण को

ENGLISH SECTION.

Bliss

Dr. Babulal More
Vice Principal
J.D.S.G College, Bokakhat

All of a sudden
you raised yourself
Height-such a height!
We can't imagine

Mothers - all the mothers
living or dead combined together
May not give such a bliss

who knows ?
Neither you nor I
We had lived a blessed life.
Had we died at the moment?

The moment Indefinable
Indescribable....
Full of joy divine
Never felt, never experienced.

EXCUSES

Rabijit Sinha
Ex student, Deptt. Of English

I could've been a doctor were not for degree
I could've been a winner were not for defeat
I could've been richer were not for the taxes
I could've been a scholar were not for classes
I could've been a rebel were not for a cause
I could've been employed were not for the boss
We could've been artists were not for the muse
We could've been on time were not for excuses
We could've been diamonds were not for the penny
We could've been special were not for the many
We could've been patient were not for the waiting
We could've been committed were not for the stain
I could've been free were not for the past
I could've been first place were not for the last

"Zing of Facebook"

Rajiv Katwal

B.Com 5th Sem

Ohh, yeah, I'm an facebook
Here I am, just have a look
Friends long ago from ages past

Become friends again within a minute past!
What do I do? Where to begin?
Simply gaze, or just dive in?
I'll add him, then add her
Starting a convo. Oh what a fun!
Then one day the world will be friends
All because if the facebook trend!
Facebook craze, I'm in a daze
Friends everywhere with so much to share
Posting on walls that cannot be seen,
If you post on mine, please don't be mean
It's almost like you don't exist
Until you're on facebook list.

Friendship

Degen Chutia

H.S. 1st year (Arts)

Friendship is like a diary,
Which only true friends can carry.
Friendship is like a cake,
Which only true friends can make
Friendship is like a tale
Which only true friends can tell
Friendship is like a Joy,
Which only true friends can enjoy
Friendship is like a Metal,
Which only true friends can settle
Friendship is like a candle,
Which only true friends can handle
Friendship is like a love,
Which only true friends can care
Friendship is like a dove,
Which only true friends can love

Truth

Priyanka Bhattacharjee

H.S.-1st year (Arts)

B.A. 2nd year

Truth is a special word,
Once you say it you are free like a bird.
But if you tell lies,
Your world melts like ice.
Truth is the world of freedom,
Truth is the world of wisdom.
Truth can save a person's life,
Not sharp and dangerous like a knife.
Truth is like a light,
It brings happiness bright
Truth is pure like gold,
It never gets old.

Technology

Sri Sarat Saikia

B.A. 5th sem

Technology with Swag I'm dealing with
Connection to disconnection and I mean it
Add as friend to unfriend
Poke to Block
What's up to whatsapp
Online to last seen
Hash tag to face tag
Sweet to Tweet
Specification of me gets modification
In less than a minute I can change
Your facial expression
Hey! It's me Technology with 'Swag'
I'm dealing with
Ruling over your mind ya'll already
Know it!

We nurture
Science

Virtue

Niharika Dutta

B.A. 5th semester

This is the final time
 A limited chance
 With full of heart and soul
 To keep the virtue strong
 It is the final time
 Wake up from the 'dreamland'
 Given the infinite value
 To others
 To collect the high volumes
 Of harmony
 It is the final time
 To convert The imperfection
 To perfection
 On my path of goodwill virtu
 My heart takes active role
 To give up the burden
 For The final chance
 The valuable delight,
 It the only mode, 'virtue'

My Foot

-Narottam Saikia

Asst. Professor

Department of English

What is it with boys these days? They all seem to be afflicted with a curious orthopaedic condition – most of them I come across on the road or in the bazaar have either exceedingly skinny legs or appear to be confirmed cases of elephantitis. It's hard to find a boy with a well proportioned, healthy pair of legs. As a confirmed member of the same race I am appalled at the apathy of my brethren towards their lower halves. The worst offenders are those who '*hit-the-gym*' and build enormous bunches of bulging muscles on their upper bodies while their legs remain atrophied, giving one the appearance of a cross between Hercules and Popeye the Sailor. Today's young men spend more time grooming their hair instead of grooming their legs. I am sure you remember the story of the vain narcissian stag that would spend long hours gazing at its own reflection in a pool, admiring its majestic antlers but cursing its hardsy legs. By the time Mr. Stag realized that legs are more precious than antlers, he was pet food already.

G.K Chesterton had long ago extolled the beauty of the human leg in one of his essays. Truly, the unique gift of being able to stand upright and walk in that manner gave primitive man a great tactical advantage over other animals – he could see further and his fore limbs were free to perform a multitude of tasks apart from locomotion. Great empires were built and decimated by marching columns of foot soldiers. If you have seen

the Hollywood movie '*The 300*', based on the exploits of the Spartans against the Persians in the Battle of Thermopylae, you will recall how three hundred odd Spartans stood off almost a million Persians in a narrow mountain pass for three days until butchered to the last man. The Persians had cavalry and elephants. The Spartans were all foot soldiers. The Macedonian Empire of Alexander owed its glory to the humble foot soldier who slogged it out in leather sandals. The human leg is indeed a marvel of evolutionary engineering – its principal joint, the knee, is bent forward rather than backward as in most animals, allowing for a straighter and supple spine. The muscles are intricately interconnected from the calf to the thigh and the rest of the torso, allowing for smooth transmission of power vertically upwards as well as downwards. This means that you can kick as well as push with your leg. The human leg can generate tremendous force and those who have seen a martial arts expert breaking bricks with his heels will know. Although the use of two limbs instead of four tends to make us slower than our animal friends, proper training can remedy that. I am sure that Mr. Usain Bolt would easily overtake a charging Zebra in a 200 meter dash.

I am therefore saddened when I find boys these days substituting their legs for a pair of wheels. Bikes are the rage. A large majority of our young men are bike junkies. They sit, ride, eat, gossip, sleep and,

I suspect, even answer the call of nature while sitting upon their beloved machines. These rugged machines have become extensions of the male ego and anatomy. Where there is a lad, there must be a bike. *Honda, Suzuki, Kawasaki* et al have become household names. While eight to ten kilometers a day was pretty average for our parents, I wonder if the modern ‘dude’ walks even eight hundred meters per day. Even petty errands such as getting a hair cut or purchasing groceries now a days invariably entails hoping onto a two wheeler, kick or self starting the engine, and rushing from point A to point B. Our legs are becoming redundant, obsolete appendages like the flightless wings of the ostrich. Nature designed the human body to walk and run, jump and kick, stomp and spin, not sit and take it easy. Our legs are natural exercise equipment. Walking is one of the best cardiovascular exercises – it conditions the heart and lungs to perform at optimum efficiency. I have not seen the inside of a gym in years and I am in reasonably good shape. Every morning, I briskly run up and down a dozen stairs at home for ten minutes. It re-energizes my body with fresh oxygen, strengthens my core areas and refreshes my mind, making me ready for the day’s work. I have yet to suffer from any bodily ailments and though I was severely allergic to dust when I was at school, ever since I took up exercising, I have been almost completely cured without the help of any injections or medication. I, dear sirs and madams, practice what I preach.

R.K Narayan had used the term ‘petro-civilization’ for our generation. In our obsession for machines, we would rather waste money on petrol and pollute the

environment instead of taking a simple stroll down the street to the bazaar or college or where ever we wish to go. Walking, I believe, is an art form and men today who spend more time in their cars or on their bikes hardly know how to stand upon their feet. They either drag them along like a lugubrious seal on a beach or walk in two lines instead of one, like four legged bovines. A man with a natural gait radiates confidence. A good walker does not waste energy, his pace and breathing is even, his body is straight but not stiff, his gait is rhythmic – he is the very symbol of health and vigor.

In India, more people get killed in road accidents involving automobiles than by terrorists or in epidemics. I have been to the houses of the bereaved families of the victims of such accidents on several occasions and I do not relish them. In so far as the condition of the corpses are concerned, the least said, the better. It is a horrible way to go. But unlike Narayan, I am not a fundamentalist. I am not for banning cars, scooters and bikes on our roads. I don’t want to foot my way from Guwahati to Dibrughar when I can ride a bus. I would certainly not want to be carried to the hospital on a palanquin when all my neighbors have to do is dial 108. Especially for women, it’s much safer to travel in a car or on a two wheeler instead of footing it out on our streets which are prowled by perverts of all sorts. I admire technology and I love to drive as well as ride. The bottom line is – walk when you can. It is the secret to a longer and happier life. Somehow, I find the image of a beautifully walking man manlier than a dude clinging onto a machine. What about you, ladies?

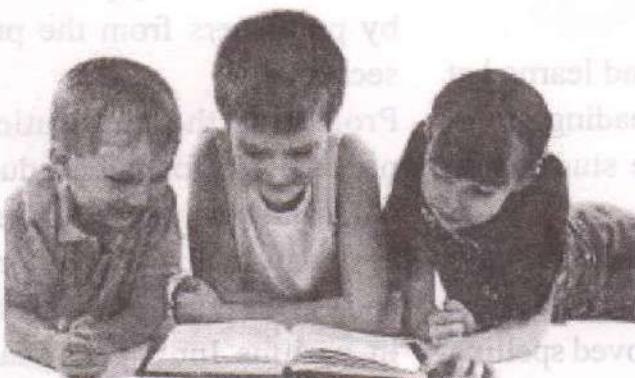
ENCOURAGING CHILDREN TO GOOD READING HABITS

Ajanita Das Dutta

Ex Student

It is argued that there is little point in putting energy into teaching literacy if there is no follow-up programmed to establish reading habits. It is argued that the reading habit is not only a missing link between literacy and libraries, but it is a link so vital that at every level from village to university. The people are drastically underachieving in their daily work. Developed the reading habit they will come looking for the books. Reading habit is the fact that the level of reading habit is low. Without a core of people who are committed to encouraging the reading habit because of their belief in its value, it will not be possible to get people reading.

Reading is the gateway to the knowledge. It is a basic for all human beings to read and communicate. Reading needs to be introduced, nurtured and developed at very young age for long time sustenance. Human behavior in a society has direct relation to the reading and understanding, which is an art and needs to be continued life-long. Reading habit formation from young age has bearing on the

future abilities of human beings and the human resource for Nation building.

Reading is a process that leads to learning. Learning has to be a lifelong effort in every individual family is the first school for every child and also for family reading, an activity shared among the family members. Child's social environment is the family and more importantly, the parents and it has natural effect in the development of a child. There are a number of ways that parents and teachers can help foster children's love of

learning

According to the statistics, reading habit among the people is very poor in our countries. This is a serious problem that has to be given priority to solve it gradually. Here I have some suggestion on how to change this situation.

Encourage By Parents:-

The best way to solve this problem is, reading habit should start from young itself. Therefore, parents should play a main role in convincing and telling their children on how important it is for a person to read no matter what type of reading material it is but it must

be beneficial. Other than that, parents should bring their kids to the library at least once a week and they have to read together with their kids, so that the kids will be encouraged to read. Parents also can set up a mini library at home with the materials available and suitable for reading. This indirectly will induce the family members to read whenever they look at the books. Parents also should advice their adult children to read newspapers on a daily basis and not only reading story book or novels. This is to make sure that they are aware about the current issues.

Encourage By Teachers:-

No other skill taught at home and learned at school is more important than reading. All teachers should encourage students to become life long readers.

People who read frequently possess stronger literacy skill overall-larger vocabularies, enhanced writing abilities, improved spelling and better awareness of grammar and punctuation rule. Those who read regularly for pleasure are healthier, more active citizen. By motivating students to read and develop a reading habit, teachers can positively affect student's lives and empower them as lifelong learners. Even each teacher are concerned only with enhancing reading skills, current research suggests that reading ability and desire to read are equally important factors in students reading achievement. So how can teachers help their students become readers?

- Be a Reading Model
- Give Them Choices
- Provide Reading Time
- Provide Access to Materials
- Read Aloud

- Provide Opportunities to connect
- Keep reading Fun
- Encourage Child to join a book Club

Encourage by Publishers & Book fair:-

Publishing good reading material for all segments of society and for all age groups. Promoting books and the habit of reading by organizing book fairs and exhibitions throughout the country and putting up language-wise and genre-wise exhibitions of select, moderately priced books brought out by publishers from the private and public sectors.

Promoting the publication of reasonably priced books for higher education. Promoting of children's literature. The Trust also works as nodal agency to monitor, coordinate, plan and aid the publication of children's literature in various Indian languages. It has been accepted that the most effective measure for promoting books is book fairs and exhibitions has been playing a pioneering role in organizing book fairs and exhibitions at the international, national, regional and at the rural levels. During these book fairs organized seminars, symposia, workshops, etc. simultaneously it provides the much needed infrastructural facilities to the book trade, federations and allied organizations to hold their programmers of similar nature.

For Adults:-

For adults we can only advice them to read more because old habits die hard.

It takes time for the adults to change their habit when they realize reading is very important. Another way is by advertising the

latest reading materials in the media. In addition, government must carry out campaign regarding reading habits. During this campaign they can have mascots related to the campaign. These mascots will make the children to be more excited and interested in reading.

Extremely Valuable for Reading Habit:-

"Reading is to the mind what exercise is to the body." - Sir Richard Steele.

"Reading is a basic tool in the living of a good life." - Mortimer J. Adler.

"To acquire the habit of reading is to construct for yourself a refuge from all of the miseries of life. - W. Somerset Maugham.

"To read without reflecting is like eating without digesting. - Edmund Burke.

"By reading, we enjoy the dead; by conversation, the living; and by contemplation, ourselves. Reading enriches the memory; conversation polishes the wit; and contemplation improves the judgment. Of course, reading is the most important, as it furnishes both the others.- Colton.

"Every reader if he has a strong mind, reads himself into the book, and amalgamates his thoughts with those of the author. - Goethe.

"Reading is seeing by proxy."- Herbert Spencer.

Reading should be in proportion to thinking, and thinking in proportion to reading.- Emmons.

"A page digested is better than a volume hurriedly read."- Macaulay.

"In science, read, by preference, the newest works; in literature the oldest. The classic literature is always modern. New books revive

and redecorate old ideas; old books suggest and invigorate new ideas." - Bulwer.

"Resolve to edge in a little reading every day, if it is but a single sentence. - If you gain fifteen minutes a day, it will make itself felt at the end of the year.- H. Mann.

"Read not books alone, but men, and amongst them chiefly thyself. - If thou find anything questionable there, use the commentary of a severe friend, rather than the gloss of a sweet-lipped flatterer; there is more profit in a distasteful truth than in deceitful sweetness." - Quarles.

"Multifarious reading weakens the mind more than doing nothing, for it becomes necessity, at last, like smoking; and is an excuse for the mind to lie dormant whilst thought is poured in, and runs through, a clear stream over unproductive gravel, on which not even mosses grow. It is the idlest of all idleness, and leaves more of impotency than any other." - F. W. Robertson

Conclusion :-

Reading Habit is one of the best characteristic that a man can possess. Once the habit of reading books grows in one, it seldom dies out. It is said that a book is one's best friend in life. By reading a good book, one can not only earn knowledge but also gain experience in life, and realize the eternal truth. A good book can guide one in the right direction in his life's journey.

Reference :-

Journal of Education 24,2 1988:204-213

Krashen S. D. 1984 Writing: Research, Theory and Applications Oxford: Pergamon
Good reading habits, Angelfire .com

Sociolinguistic traits of North-Eastern Indian languages:

AwalRezzakRahman

Ex Student, Deptt of English

MA in Linguistics & Language Technology

Tezpur Central University

Introduction:

North-East India is considered a home of about 220 languages of three language families – *Indo-Aryan* (Assamese, Bengali etc.), *Tibeto-Burman* (Bodo, Mising, Miji, Apatani) and *Austro-Asiatic* (Khasi). The Indo-Aryan languages like *Sylheti* is spoken in South Assam in the Barak Valley. *Bengali* is a majority language in Tripura, apart from Tibeto-Burman *Kak-borak* language. *Nepali*, an Indo-Aryan language is dominant in Sikkim, apart from *Sikkimese*. Whereas, in Nagaland, a creole named *Nagamese* is spoken by the local people. This language has no written scripture of its own.

In the meantime Arunachal Pradesh has become a very promising area of research for the linguists across the world. It has been estimated that there are about 82 tribal communities in Arunachal Pradesh along with their own languages. But, it is very unfortunate that most of those languages are now either considered dead languages or endangered languages. People are shifting to *English* and *Hindi* as they are dominant in that region. Even some communities, whose population

is less, shift to languages of other communities whose population is more. Languages like *Miji*, *Bugun*, *Nichi* are some endangered languages of Arunachal Pradesh.

There was a time when Assamese was considered as the *lingua franca* (a link language for two or more speech communities) for most of the speech communities. But, now with the growing literary rate people have started learning *English* and *Hindi*, and therefore *Assamese* is no longer considered as *lingua franca*. Therefore, in North-East India, language shift is a common phenomenon which we may notice. Besides, code mixing and switching is mostly noticed among the teenagers and youths. This is due to the influence of dominant language, along with growing popularity of Television, reality shows and internet.

In North-East India most of the people are multilingual speakers. People are mostly fluent in more than at least two languages or more.

Sociolinguistic traits:

1. Diglossia:

Diglossia is a situation where two different varieties of a language with their clear cut separate functions. In diglossia, there is a high (H) variety and a low (L) variety. In case of Assam, the Upper Assam dialect which is spoken in Sibsagar and Jorhat is the H-variety and the Lower Assam dialect of Barpeta, Goalpara and other areas nearby are L-variety. Sometimes, the dominant language of an area becomes the H-variety and the mother tongue becomes L-variety. This kind of situation is called ‘extended diglossia’ where languages are not genetically related to each other or at least historically distant. This happens in Arunachal Pradesh where most of the communities are losing their languages and shifting to *Hindi* and *English*. In this case, Hindi and English is the H-variety in Arunachal Pradesh.

2. Language shift:

In language shift, members of a community start using a different language which is dominant in that particular area. It is particularly found among second- and third-generation immigrants, who often lose their attachment to their ancestral language due to the pressure to communicate in the dominant language; pressure may be politics, use of that language in the medium of education etc.

Many languages of Arunachal Pradesh are shifting to *Hindi* and *English*, as these languages are used as a medium of education and other official purposes.

3. Code mixing and code switching:

Code mixing is the combination of two languages at lexical or phrasal or at sentential level. Crystal (2008) says “Code-mixing involves the transfer of linguistic elements from one language into another: a sentence begins in one language, then makes use of words or grammatical features belonging to another”. While, code switching is the juxtaposition of two languages or more than two languages. According to Sridhar and Sridhar (1980), Bokamba (1988), the alternation within the sentence is code mixing, while alternation going beyond the sentence order is code switching.

An example of code mixing usually noticed among Assamese speakers –

- i.) moi æksueli futbol laik nə-kər-u
I actually football like NEG-do-1P
“I actually don’t like football.”

In Sentence i.) we see how a particular sentence is spoken using both English and Assamese words in a sentence. This is called code mixing. This phenomenon usually happens among youths. The same sentence we may notice spoken purely by other native speaker of Assamese as in ii.) below –

- ii.) moi asolute futbol b'äl na-pau
I actually football good NEG-get
“I actually don’t like football.”

As we know code switching is the combination of two or more languages and it goes beyond sentence border, an example in

Assamese can be –

iii.)	muk	digdar	na-kor-ib-a.	pliz	gau	awei
	me	disturb	NEG-DO-INF-1P	please	go	away

Assamese

English

please go away

“Don’t disturb me . Please go away.”

Example iii.) is a construction which is a combination of two sentences from two different languages English and Assamese. This is code switching.

4. Lack of written form of languages:

In North-East India, there are many languages especially Arunachal Pradesh, which have no written form of their own. Therefore, when the children of those communities go to school, they naturally shift to the language in which education is imparted. And some people even feel inferior if they don't have the written form of their language; this is a kind of mental inferiority. This is one of the reasons why most of the languages of Arunachal Pradesh are in an endangered state now.

5. Influence of Christian missionaries:

In North-East, Arunachal Pradesh is a hilly area, where most of the people are illiterate and backward in many spheres. Therefore, the main objective of the Christian missionaries is to spread Christianity and impart English education. So, most of the people of various communities are getting converted to Christianity and losing their mother tongues. As mentioned in the earlier point, this happens due to the inferior feeling about their language. English and Hindi are used in the official purposes, educational and political purposes; therefore, it is very likely for those people to shift into these languages.

6. Other factors:

Due to the excessive popularity of Television which includes reality shows, serials, talk shows youngsters has become very enthusiastic in using the style of language used these programmes. The phenomenon of code mixing and code switching is very common among these youngsters. Our Assamese youngsters have the tendency to use Hindi words while conversing in Assamese such as /toh/ ‘then’, /matlab/ ‘means’ and English words like ‘actually’.

Again, now-a-days, youths are exposed to English channels like ‘HBO’, ‘AXN’, ‘Star World’, ‘BBC World’, ‘FOX History and Traveller’ etc. In these channels series like ‘The Vampire Diaries’, ‘Boston Legal’, ‘White Collar’ are telecasted. In those series, the English language used is of American accent. Youngsters of North-East are highly influenced by these accents and are very keen in using those styles.

Again, youngsters of North-East are highly influenced by English music these days, especially metal bands. This is the reason why Shillong is known as the ‘rock capital of India’. It can be observed that love for some art, culture and music can also tempt an individual to shift to another language.

Conclusion:

North-East India is rich in culture with a variety of communities and languages. But, most of the languages are losing their existence due to the above mentioned reasons. There is no sign of language maintenance seen there. In recent times, this area has been visualized by many aspired linguists around the world as their field of research and some of them have made tremendous efforts to preserve some languages.

EBOLA

Janmoni Sahu
H.S. 2nd Year

Ebola is a dangerous virus that can cause people to get very sick and even die. The virus is causing great problem in western Africa, where it has spread quickly. People all over the world are concerned about Ebola and are taking steps to stop it and to treat those who are sick. So far, there's no sign that Ebola will spread to other continents.

Scientists aren't sure how the first person got Ebola at the start of the outbreak. But they think that people may pick up the virus by touching or eating infected animals. Tropical animals in Africa believed to carry the virus include great apes and other primates, fruit bats, porcupines and forest antelope. Ebola gets its name from the Ebola river in the Democratic Republic of Congo (formerly Zaire). The disease was first reported in a village on the river in 1976. Since then, there have been a few outbreaks of the disease in western Africa, Uganda and Sudan.

Ebola symptoms can start with fever and headache, sore throat, joint and muscle soreness, weakness, vomiting, diarrhea, redness in eyes, swelling of the genitals, internal and external

bleeding. Some patients may have blood coming from their eyes, nose, mouth, ears or rectum and a bleeding rash over the entire body. The incubation period for Ebola can span anywhere from 2 to 21 days. Symptoms most often begin to appear 8 to 10 days after exposure.

There are five subtypes of Ebola virus; (i)

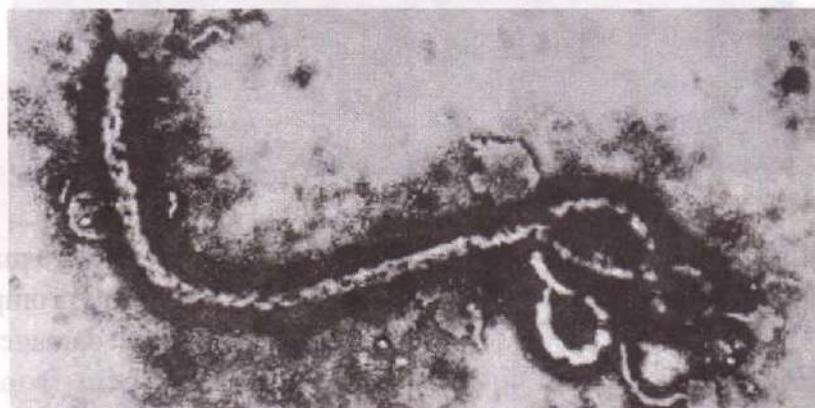
Ebola: Zaire , (ii)
Ebola: Sudan,
(iii)Ebola: Ivory coast, (iv) Ebola:
Bundibugyc (v)
Ebola: Reston.

All of these subtypes are found in Africa, except for Ebola Reston, which is found in the Philippines.

The Ebola Reston virus is also the only subtype that will not cause illness in humans-it only effects animals.

Ebola doesn't spread like cold or flu because it does not float through the air. Ebola doesn't spread through food or water like some other viruses.

Instead Ebola spreads when someone touches the body fluids (such as spit) of a sick person . That's why it's so important that hospital workers protect themselves by wearing surgical gloves and other protective equipment.

Humans can catch the virus from animals through close contact with infected animal's blood, secretions, organs or other bodily fluids.

The virus is thought to reside within the region's fruit bat population, with the bats as carriers of Ebola, but unaffected by it.

The bushmeat trade (the catching and eating of wild animals, including primates such as gorillas and chimpanzees) is thought to play a role in outbreaks of the disease.

While cooking infected meat kills the virus, handling of the meat beforehand can cause infection.

Once in the human population, the virus continues spreading through direct contact with blood, secretions from organs or other bodily fluids.

The world health organization has specially noted traditional healing and burial practices in rural regions as a factor in the spread of the disease.

We can get the Ebola virus through direct contact with the bodily fluids of an infected animal or human. This includes blood, saline, semen, vomit, urine or feces.

Once the virus enters the body, it targets several types of immune cells that represent the first line of defense against invasion. It infects dendrite cells, which normally display signals of an infection on their surfaces to activate T lymphocytes the white blood cells that could destroy other infected cells before the virus replicates further, with defective dendrite cells failing to give the right signal, the T cells don't respond to infection and neither do the antibodies

that depend on them for activation. The virus can start replicating immediately and very quickly.

As the virus travels in the blood to new sites other immune cells called macrophages eat it up. Once infected, they release proteins that trigger coagulation, forming small clots throughout the blood vessels and reducing blood supply to organs. They also produce other inflammatory signaling proteins and nitric oxide, which damage the lining of blood vessels, causing them to leak.

Although this damage is one of the main symptoms of infection, not all of patient's exhibit external hemorrhaging bleeding from the eyes, nose, or other orifices.

Ebola triggers a system wide inflammation and

fever and can also damage many types of tissues in the body, either by prompting immune cells molecules or by direct damage. Immixing the cells and consuming them from within. But the consequences are especially profound in the liver, where Ebola wipes out cells required to produce coagulation proteins and other important components of plasma. Damaged cells in the gastrointestinal tract lead to diarrhea that often puts patients at risk of dehydration. And in the adrenal gland, the virus cripples the cells that make steroids to regulate blood pressure and cause circulatory failure that can starve organs of oxygen.

Damage to blood vessels leads to a drop in blood pressure, and patients die from shock and multiple organ failure.

The average Ebola survival rate is about 50% according to the WHO, but it varies greatly in part because of the different medical resources available to treat different patients.

In past outbreaks ,all of which have been in Africa, survival rates ranged from 25 percent to 90 percent.

The actual survival rate in the current outbreak in West Africa could be far lower, as many cases have gone unreported .American Ebola survivor Kent Brantley said his clinic in Liberia had only one survivor in a

month and a half of treating patients. Among patients treated in the U.S. the survival rate is 100 percent so far. Previously four patients already diagnosed with Ebola had been taken to the U.S. for emergency care. Two were treated and released from Nebraska Medical center in Omaha, and a fourth is currently in treatment at Emory. A fifth American who was exposed to the disease in Sierra Leone was brought to the National Institutes of Health this week for monitoring and participation in a research study.

According to data from the WHO, more than 6,574 cases of Ebola have been reported in Africa, with 3,091 people confirmed dead from the virus as of Sept. 23, though health officials say the actual total is likely to be higher. The majority of the cases have been in Liberia, where there are 3,458 confirmed, probable and suspected cases, with 1,830 deaths. The vast majority of the other cases have been in Sierra Leone (2,021 cases, 605 deaths) and Guinea (1,074 cases, 648 deaths). There were 20

cases reported in Nigeria including eight deaths and one reported case in Senegal.

This is the worst outbreak ever. There have already been nearly three times as many cases reported since March than in all other Ebola outbreaks combined. There were 2,361 reported cases of Ebola in all prior outbreaks since the disease was discovered in 1976. Prior to the current epidemic the outbreak with the most cases occurred in Uganda from 2000 to 2001. There were 425 reported cases with 224 deaths a 53 percent mortality rate.

The CDC has predicted that the number of infections in the current outbreak could grow to 1.4 by Jan. 20 if the outbreak is not brought under control,

WHO predicts the number of cases will reach 20,000 by the beginning of November.

Although Ebola has been around since the 1970s past outbreaks have “burned out” quickly because they happened in remote areas. The current West Africa outbreak marks the first time the viruses has spread through populated cities and the porous borders.

In these days of global cost cutting, we must keep our national and state public health services strong and maintain the funding for UN agencies like the OIE (World Organisation for Animal Health) the WHO and the FAO (Food and Agricultural organisation), High security laboratories (B814) like AAHL are global resources and their continued support along with the training and resourcing of the courageous and dedicated doctors (veterinary and Medical) and researchers who work with these very dangerous pathogens is essential.

The power of Helping hand

Priyanka Bhattacharjee

H.S-1st year (Arts)

Providing assistance or being useful is the main definition of being helpful and is an excellent quality and impressive characteristics to display. No matter what we do as elders, everything depends on us while teaching our little ones the most important characteristics that will get them through their adult years.

When our little ones begin to demonstrate helpful characteristics we must remember to reward their behaviour. We also need to ask them how it made them feel when they were helpful to someone. When we get them to help out once and they see how wonderful that feels they will have desire to continue to be helpful as long as they can .

One great way to get the children motivated by helping others is to take them to programmes that need volunteer helpers. Helpfulness can come in many different ways as well. We should talk to

our siblings about being helpful at home, in school, with their friends and family and how that will

emanate back to them when they are in need of help. When they do something helpful for someone else, that person will repay their kindness and the chain

continues.

Another wonderful way to motivate our future generation is to read to them stories that center on being helpful. Talking to them about the story, asking them questions about the characters and their actions make them start thinking about a lot of issues. One great way to get our youngsters motivated is to make them work for shelter homes, old aged homes or a hospital, along with the elders to get them started on being helpful now and in the coming days.

David Beckham

Johny Singh
B.Com 3rd Sem

David Robert Joseph Beckham born on 2 May, 1975 is a retired English footballer. He has played for Manchester United, Preston North

End,
Real
Madrid,
Milan
Los
Angeles
Galaxy,
Paris
Saint –

Germain and the England national team for which he holds the appearance record for an outfield player. He was the first English player to win league titles in four countries England, Spain, The united States and France. He announced his retirement at the end of the 2012-13 season and on 18 May 2013, played the final game of his 20 year career.

Beckham's professional career began with Manchester United I, where he made his first – team debut in 1992, aged 17. With United, Beckham won the Premier League title six times, the FA Cup twice and the UEFA Champions league in 1999. Beckham was the first British footballer

to play 100 champions league games. In International football Beckham made his England debut on 1st Sept 1996 at the age of 21. He made 115 career appearances in total. In 2004 he was named in the FIFA 100 list of the world's greatest living players. Consistently ranked among the sports highest earners, in 2013 Beckhom was listed as the best paid player in the world, earning over \$50 million ie Rs 3061250000 in the previous 12 months.

He has been married to Victoria Beckham since 1999 and they have four children. In Feb.

2014 MLS announced Beckham and a group of

investors would own a new team in Miami,

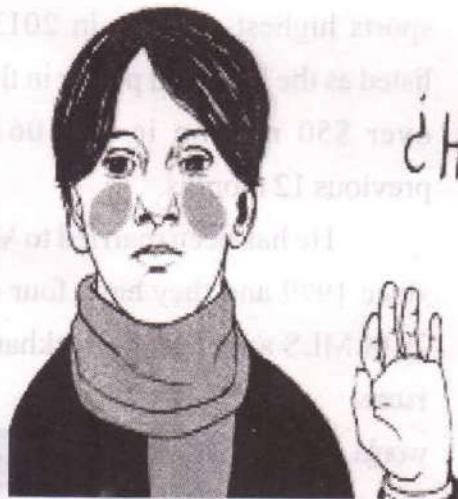
which would begin to play in 2016 or 2017.

A particular surprise two weeks after turning 38, that he decided Paris St Germain's game at Lorient his last football club career on the business.

Hasta la Vista J.D.S.G. College

Dhiraj Day
B.A. 5th Sem

Very soon I am going to bid adieu to this wonderful college. I spent nearly five years of my life here, but it seems just like yesterday when I first set foot on the premises of the college. Mixed feeling of quire fear, excitement and anxiousness clashed inside my mind. I met some people here, who are the best people I have ever known. As I have travelled down this road I would like to give some advice to the incoming freshmen and my juniors. First of all make use of the library, you may hear some of your seniors bragging that they never set a foot in the library, but it is you who will suffer the loss if you do the same. Our library has internet connection, use it (but don't take this as an excuse to bunk your classes). Second, take part in the

¿HASTA LA VISTA?

extracurricular activities like sports, drama, debate or whatever you are interested in, this will help in bringing out your hidden talents. Be uncomfortable, feel stupid, try. Third, communicate with your teachers, ask questions about difficult materials, respond to them actively, not just for the sake of grades, but for education and to elevate your confidence. Follow these advice and you will see that college is a whole lot better place than it seems to be. Many fecklers thoughts will come to your mind during this time but don't let them distract you.

P.S. – I shall miss this college a lot.:

Is Life That Complicated?

Gitashree Boruah

Department of English

**"Be true to yourself
and to your Feelings.**

Those are the only things in your
life that will never lie to you."

---Unknown

How did the great explorers sail to new land? Did they have maps? Were they reliable? The only answer to those questions is either they had no maps or the maps they did have were dangerously unreliable. It is assumed that they used the North Star to navigate because it was the one constant they could rely on.

L i k e w i s e there are no maps for us to follow in the journey of our life. But Yes, we do have a North Star by which we navigate. Our North star is "BEING TRUE TO OURSELVES." Have to ask ourselves the questions; "Who Am I? What do I Want?"

If we have a clear picture of who we are and what we want it will become a firm foundation for all our life's decisions and choices. We shouldn't allow other people's agendas, events or situation to lead us. We have to "Be the author of our Life rather than a copy or shadow of someone else's."

"If you know who you are

Then what you want tends to
Show up"

On the journey to success and happiness in life, it's easy to become frustrated at the inevitable crossroads and detours, but the simple fact is that we can make choices to take us where we want to be. When we have clarity about our destination, we will lead ourselves. No one

can predict the future, but no one can deny the importance of the choices we make today in how things will play off tomorrow. The place where each of us stands today is a compilation of our past and the choices we made. If we are true to ourselves we will lead ourselves with confidence knowing that we are on our way to the wonderful joy filled life which we deserve.

“Satyameva Jayate” – a light of Reformation

Bhagyashree Sarmah Rajkhuwa

B.Com 3rd Semester

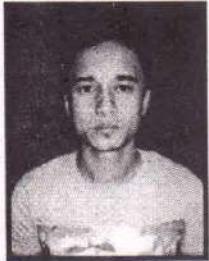
Television is now a days a medium of entertainment. Some people try to relax themselves mentally and Physically at the end of their day long hard work enjoying television. For other people television is the means to pass the leisure time. Though television has positive character ornamented with news and views, it has some negative aspects too. Day by day the young generation is becoming indiscipline and less responsible to the world, their family, society as well as to the nation. Many conscious people think television is responsible for leading youth to anti social activities. The concept can not be denied totally.

Do we ever think what impact can it bring to our society be itenjoying programmer serial broadcast in the national or international channels of television. We do not think but amuse our self. It is true that many amazing programmes broadcasted in the television lead our coming generation to ill direction. But there are many programmes broadcasted in television which areable to change the mind of the people towards their society as well as create responsibilities towards the nation.

To day in this short article I want to focus on such a programme “Satyameva Jayate” broadcasted in – ‘Star Plus’ of national channel each Sunday at 11 A.M. Each episode of the programme tries to illustrate the critical situation that lies in our society and gives solution for those problems. “Satyameva Jayate” related itself to the problems like Abortion of female child, daily emerging rape cases, torture on bride related to dowry, the status of disable people in the society that normal people do not want to give same status and regard, corruption in hospitals which gives unbearable harassment to the patients, bribe system lies in the government offices, corruption in the sport society etc. Through this programme all these dirty activities that lie in our society is brought out to the audience and create an awareness. “Satyameva Jayate” is gaining popularity among Crores of people through out the country and is earning success in solving these burning problems.

I assume that after the broadcast of this Programme “Satyameva Jayaty” many NGO’s and other institutions have come forward and offer a helping hand to the victims related to these issues. Many people encourage them to fight against these corruptions. Many responsible government officers seem to take necessary measures in their respective areas to wrong conceptions and try to perform their own responsibilities towards the country.

I am extremely happy to see the change amongst people in our society through the programme. I am also trying to render my responsibilities towards the nation and reform our society to the best. I hope television channels would come forward to telecast such reformatory programmes which can lead our nation to a better future.

উপ-সভাপতিৰ প্রতিবেদন

ছাত্র একতা সভা

(২০১৩-১৪ বর্ষ)

শ্রী সত্যজিৎ ভুঁইয়া

“হে শ্রহীদ প্রগামো তোমাক”

মোৰ প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই সেই সকলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ্ঘ্য নিবেদিছোঁ, যি সকলে মাত্ৰ পূজাৰ বেদীত নিজৰ অমূল্য জীৱন, এপাহি সদা-প্ৰস্ফুটিত ৰক্ষণজৰা হৈ সমৰ্পিলে। ইয়াৰ পিছতেই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ সমষ্টিতে শিক্ষাগুৰু আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰী সকলৰ প্ৰতি সশ্রদ্ধ প্ৰণাম জনোৱাৰ লগতে সেই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধুৱালৈ মোৰ আনন্দিক শুভেচ্ছা আৰু কৃতজ্ঞতা নিবেদিছোঁ, যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধুৱায়ে বিগত ২০১৩-২০১৪ বৰ্ষটিৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভালৈ এই অভাজনক উপ-সভাপতিৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবীত সেৱা কৰাৰ এধানি সুযোগ দিলে।

জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সংবিধানে উপ-সভাপতিৰ পদটিক এটা নাম মাত্ৰ পদবী হিচাপে ৰাখিছে বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহয় হয়তো। তথাপিতো বিগত বৰ্ষটিত (মোৰ কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰত) আপোনালোকলৈ কিমান হোৱা আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হ'লো, সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়।

ছাত্ৰ একতা সভালৈ উপ-সভাপতি হিচাপে নিবাচিত হোৱাৰ পিছতেই হয়তো নিজেই সংকল্পবন্ধ হৈছিলো আৰু ভাবিছিলো বিভিন্ন সমস্যাৰে জৰুৰিত গোলাঘাট জিলাৰ বোকাখাত মহকুমাত অৱস্থিত ৰাইজৰ আশাৰ কঠিয়াতলি জ্ঞানৰ মন্দিৰ এই মহাবিদ্যালয়খনিত কিছু নহয় কিছু সমস্যাৰ আশু সমাধানৰ পথ বিচাৰি পাম। কিন্তু আজি মোৰ কাৰ্য্যকালৰ অন্তত নিজৰেই প্ৰশ্ন জাগিছে যে কিবা সমস্যাৰ সমাধান কৰাত সক্ষম হ'লো জানো? ?

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ কামৰ খতিয়ান নিচেই নগণ্য। তথাপিতো আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰত প্ৰথমে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত থকা “সদৌ অসম ছাত্ৰসন্ধি”ৰ “শ্রহীদ বেদী” মহাবিদ্যালয়ৰ সম্পদ তথা সন্মানৰ প্ৰতীক সেই হেতুকে পোন প্ৰথমে শ্রহীদ বেদীৰ মেৰামতিৰ কাম মই নিজে হাতত লৈছিলো। ইয়াৰ বাদেও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কেইটামান অনুষ্ঠান যেনে নৱাগত আদৰণি সভা, সৰস্বতী পূজা, শংকৰদেৱৰ তিথি, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আদি সকলো কাৰ্য্যসূচী আমি দায়িত্ব সহকাৰে পালন কৰাৰ লগতে ডিগ্ৰেড বিশ্ব-বিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত আন্তঃ যুৱামহোৎসৱত অংশ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াবলৈ আমি সক্ষম হৈছো। ইয়াৰ বাদেও ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক-সম্পাদিকা সকলক তেখেত সকলৰ কাৰ্য্যকলাপত মই যৎপৰোনাস্তি দিহা-পৰামৰ্শ তথা সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াই আহিছো।

শেষত আমাৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা উন্নয়নমূলক কামসমূহৰ লগতে হয়তো কিছু দোষ ত্ৰুটি ওলাব পাৰে তাৰ বাবে ছাত্ৰ সমাজৰ প্ৰতি মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়বৰীয়াক বহুলীয়া দিহা-পৰামৰ্শৰে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধুৱাসকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি মোৰ প্রতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

জয় আই অসম

জয়তু জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

ছাত্ৰ একতা সভা

(২০১৩-১৪ বৰ্ষ)

শ্রী বিজয় সোগাঁৱী

জয়জয়তে প্রতিবেদনৰ কলম ধৰিয়েই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰীশ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোষ্ঠীদেৱলৈ মোৰ প্ৰণাম যাচিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক কৰ্মচাৰীক মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰীলৈ হিয়াভৰা মৰম যাচিলোঁ।

বিগত ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে গধূৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পোৱাটো মোৰ বাবে যথেষ্ট কঠিন কাম আছিল যদিও মই যৎপৰোনাস্তি কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলো। এই আপাহতে মোক সাধাৰণ সম্পাদক পদত জয়ী কৰোৱা সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰীলৈ মোৰ মৰম আৰু শুভেচ্ছা জনালোঁ।

সাধাৰণ সম্পাদক কপে শপত গ্ৰহণ কৰিয়েই মই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ” অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। বহুতো প্ৰতিভাসম্পন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই মহোৎসৱৰ যোগেদি নিজৰ প্ৰতিভাৰ উমান দিবলৈ সম্মুখ হৈছিল যদিও প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা আৰু দৰ্শকৰ সংখ্যাৰ নিম্নগামিতাই মোক হতাশ কৰিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত এনে হোৱাটো মোৰ কামনা নহয়।

পৰৱৰ্তী কাৰ্যসূচী হিচাপে মই সৰুস্বতী পূজা উদ্যাপন কৰো। শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায় সহযোগত বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱীৰ পূজাভাগ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। এই কাৰ্যসূচীৰ পাছত নিয়মীয়া কিছুমান অনুষ্ঠান যেনে নৱাগত আদৰণি সভা, শিক্ষক দিৱস, শংকৰদেৱৰ তিথি উলহ-মালহেৰে উদ্যাপন কৰা হয়।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ এটা উল্লেখযোগ্য অনুষ্ঠান হ'ল সোগালী জয়ন্তী মহোৎসৱৰ আৰম্ভণি অনুষ্ঠান। আমি সকলো জ্ঞাত যে মহাবিদ্যালয়খনে সুনীৰ্ধ সময় অতিবাহিত কৰি মোৰ কাৰ্য্যকালত ৫০তম বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলেহি। মই গৌৰবান্বিত যে সোগালী জয়ন্তী মহোৎসৱৰ মইও এক অংশীদাৰ হ'বলৈ পালো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰিবলৈ এটা সুযোগ লাভ কৰিলো। এই মহোৎসৱৰ আৰম্ভণি অনুষ্ঠান উলহ-মালহেৰে উদ্যাপন কৰিবলৈ পাই মই নথে সূৰ্যী হৈছো।

মোৰ কাৰ্য্যকালত মোৰ যিসকল বৰেণ্য ব্যক্তিয়ে মোৰ সহায় কৰিলে সেই সকলোকে মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি আন শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীকো মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মোৰ বন্ধু বিকাশ, হিৰক, মাধৱ, অংকুৰ, মৌচুম, শংকৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য-সদস্যাক মোৰ মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

অনিচ্ছাকৃত ভাৱে বৈ যোৱা ভুল-ক্ৰটি আৰু অনিচ্ছাকৃত ভাৱে থাকি যোৱা মোৰ প্ৰতিশ্ৰুতি পূৰণ কৰিব নোৱাৰাৰ বাবে মই সকলোৰে আগত ক্ষমা ভিক্ষা কৰিছোঁ।

সোগালী জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিবলৈ আগবঢ়া এই মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়।

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পত্ৰিবেদন

তাৰিখ: ২০১৩-১৪
(ঠিক ৪৫-৫৫০৫)

হিমাংশু বৰা

সৰ্পথমে শ্ৰীশ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্ৰাধিকাৰ গোস্থামী প্ৰভুৰ চৰণত প্ৰণাম যাচিছোঁ, যি গৰাকী মহান পুৰুষৰ মহান, দানেৰে আজি জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়খনি আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জাকত-জিলিকা হৈ আছে। লগতে আমাৰ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলক প্ৰমুখ্য কৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয় বৰীয়া ‘জেডিএচজিয়ান’ৰ কৰ্মকৰ্ত্তা আৰু মৰমৰ ভাইটি-ভন্টি, বন্ধু বাঙ্গাৰী দাদা বাইদেউ সকলোলৈকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা, অভিনন্দন আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

বিগত বৰ্ষৰ দৰে এই বছৰো আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনত সৰস্বতী পূজা, নৰাগত আদৰণি সভা কোনো ব্যক্তিক্রম নোহোৱাকৈয়ে আৰু শিক্ষক দিৱসটো প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে এইবাৰো ধূম-ধামেৰে পতা হৈছিল। তাতোকৈ ডাঙৰ কথা আমাৰ কাৰ্য্যকালত মই মহাবিদ্যালয়ৰ ফালৰ পৰা ডিগ্ৰগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত হোৱা G.S. Meet ত অংশগ্ৰহণ কৰি কলেজত সন্মুখীন হোৱা বিভিন্ন সমস্যা সমূহ বিশেষ কৈ চেমিষ্টাৰ চিষ্টেমত মহাবিদ্যালয়ত দেখা দিয়া বিভিন্ন সমস্যা, লোকসভা আৰু বিধানসভাৰ নিৰ্বাচনৰ স্ট্ৰং ৰুম হিচাপে মহাবিদ্যালয়ক নিৰ্বাচন কৰাৰ বিৰোধিতা কৰা, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰস্থাগাৰত চেমিষ্টাৰৰ উপযোগী কিতাপৰ অভাৱ আদিৰ বিষয়ে অধ্যক্ষ মহোদয়ক আৱগত কৰিছিলো।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰবন্ধু সকলে মোক যথেষ্ট এই কামত অবিহণা যোগাই আহিছে আৰু ভৱিষ্যতলৈ সংগৰ দি থাকিব বুলি মোৰ বিশ্বাস। আলোচনী খন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত যি সকলে আগভাগ লৈছে তেখেত সকলকো মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আমাৰ কাৰ্য্যকালত মোৰ লগত কামকাজত সহায় কৰা সকলো জেডিএচজিয়ানক মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ১৬৬৪ চনৰে পৰা আগবঢ়া মহাবিদ্যালয়খন চাওঁতে চাওঁতে সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ পূৰ্ণ কৰিলো। মই দৃঢ় বিশ্বাসী যে এই মহাবিদ্যালয়খন ভৱিষ্যতেও সোণালী আৰু চিৰযুগমীয়া হৈ ৰোকাখাতৰ সুবাস বঢ়াব। ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ এই আলোচনীখনে জেডিএচজিয়ানৰ বৌদ্ধিক, সাংস্কৃতিক, মানসিক, অৰ্থনৈতিক সকলো দিশত প্ৰেৰণা আগবঢ়াব বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত যদি অজানিতে ছাত্ৰ বন্ধুসকল বা জেডিএচজিয়ানৰ কৰ্মকৰ্ত্তাৰ ওচৰত যদি কিবা দোষ কৰিছিলো, মোৰ দোষ মাৰ্জনা কৰি দিয়ে যেন, আৰু জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়খন সকলোৰে চেনেহৰ আৰু ৰোকাখাতৰ যুৱপ্ৰজন্মৰ ভৱিষ্যত দ্ৰষ্টা জে.ডি.এচ.জি. মহাবিদ্যালয়খন দোপতদোপে উন্নতিৰ শিখৰলৈ আগবঢ়ি যাওঁক আৰু সুনাম সজীৱ হৈ থাকক। তাৰে একান্ত কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু জননী, জয়তু ভাৰতী

জয়তু মাতৃ, জয়তু জেডিএচজিয়ান

ওঁ তৎ সৎ, তৎ সৎ

নমো নমঃ ॥

ছাত্র জিরণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

ছাত্র একতা সভা

(২০১৩-১৪ বৰ্ষ)

শ্রী প্রাণদ্বীপ বৰদলৈ

জয় জয়তে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্রী শ্রী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ প্ৰভুক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৰবিছোঁ। জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-২০১৪ বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ নিৰ্বাচিত ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে মই অপ্রতিদিন্দিতাৰে জয়ী হৈছিলো। ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত অনুভৱ হৈছিল মই যেন নাম মাত্ৰ সম্পাদকহে। কিয়নো আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনত যোৱা দুই তিনি বছৰ ধৰি কোনো ধৰণৰ ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ ব্যৱস্থা নাছিল। ছাত্র সকলে জিৰণী কোঠাৰ অভাৱত যথেষ্ট কষ্টৰে দিন অতিবাহিত কৰিব লগা হৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ এজন ছাত্র হিচাপে মই নিজে সেই কথাটি ভালদৰে উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিলোঁ। সেয়েহে ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে শপত গ্ৰহণ কৰা দিনৰে পৰা মোৰ এটাই লক্ষ্য আছিল কেনেদৰে ছাত্র জিৰণী কোঠা এটা ব্যৱস্থা কৰিব পাৰো। মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন বিষয় লৈ ছাত্র একতা সভাৰ যিবোৰ সভা অনুষ্ঠিত হৈছিল মই প্ৰতিখন সভাতে ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পর্কে মই মোৰ বক্তব্য আগবঢ়াইছিলো আৰু এই ক্ষেত্ৰত মোৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত প্ৰশান্ত শইকীয়া ছাৰেও ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পর্কে প্ৰতিখন সভাতে মোৰ বক্তব্যৰ প্ৰতি সমৰ্থন আগবঢ়াইছিল। যাৰ বাবে মই প্ৰশান্ত শইকীয়া ছাৰক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ বাবে ছাৰেও মোক যথেষ্ট সহায় কৰাৰ বাবেহে অৱশ্যেত ছাত্র সকলৰ বাবে এটি ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ ব্যৱস্থা হোৱাত ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ বাবে চকী, টেবুল, ফেন, কেৰম, ডবা, পানীৰ টেপ ইত্যাদি প্ৰয়োজনীয় সকলোবোৰ সামগ্ৰীৰ ব্যৱস্থা কৰিলোঁ। ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী যদি কিবা থাকি গৈছে সেই সমূহ মোৰ পিছৰ ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকে পূৰণ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কায়্যিকালত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে যদি মই কোনোধৰণৰ ভুল কৰিছিলোঁ তাৰ মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ আৰু মোক বিভিন্ন ধৰণৰ দিহা পৰামৰ্শৰে যিসকলে উপকৃত কৰিছিলে তেওঁলোকক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি মোৰ ছাত্র-জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদন

ছাত্র একতা সভা

(২০১৩-১৪ বৰ্ষ)

গায়ত্রী বৰা

সৰ্বপ্ৰথমে শ্ৰীশ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামী দেৱক সশ্রদ্ধে সোঁৰবিছোঁ যাৰ আনন্দবিক অনুদানৰ বাবে আজি আমি এই মহাবিদ্যালয়ত শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। আত্মবিশ্বাস আৰু মোৰ সতীৰ্থ সকলৰ প্ৰেৰণাত ২০১৩-২০১৪ বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে জয়ী হৈ মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে সমূহ সতীৰ্থলৈ আনন্দবিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ। বিভাগীয় সম্পাদিকা হিচাপে যদি কিবা ভুল আন্তি বা কাৰোবাক অজ্ঞাতে বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিছিলোঁ তাৰ বাবে প্ৰথমে সবাৰে ওচৰত মই ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ সম্পত্তাহেৰে মই মোৰ কাৰ্যৰ পাতনি মেলো। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে ১৬-১২-২০১৩ তাৰিখৰ পৰা ২১-১২-২০১৩ তাৰিখলৈকে ৬টা দিনত মই প্ৰতিযোগিতা সমূহ সূচাৰুৰূপে পাতিছিলো। প্ৰতিযোগিতা সমূহ পৰম্পৰাগত সাজপাৰ, মেহেন্দি, পুস্পসজ্জা, আঞ্জনা, ফেৰিক, কেশসজ্জা, নেইল আর্ট, মিউজিকেল চেয়াৰ, দবা, কেৰম আদি। যিসকল প্ৰতিযোগীয়ে প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লৈছিল সমূহ ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

অৱশ্যেত মোৰ এই বিভাগটো পৰিচালনা কৰাত ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুতা দিপালী ৰাজকুমাৰী বাইদেউৰে মোক বিভিন্ন ধৰণৰ উপদেশ আৰু বছতো সহায় সহযোগিতা কৰিছিল। এই লেখনিৰ জৰিয়তে মই বাইদেউক মোৰ অশ্বেষ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত মোক বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শৰে উৎসাহ যোগোৱা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু সকল আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধুৰী সকলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ লগতে বোকাখাত জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ কামনাবে মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো তথা শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। ধন্যবাদ

জয়তু জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়

জয়তু জেডিএছজিয়ান

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

ছাত্ৰ একতা সভা

(২০১৩-১৪ বৰ্ষ)

শ্ৰী মৌচম ৰাজখোৱা

বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইজন বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ একাঁজলি গভীৰ শ্ৰদ্ধা আগবঢ়াইছো, যিজনৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টা, কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত জন্ম হৈছিল আজিৰ শিক্ষার্থীৰ সপোনৰ ঠিকনা জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়। লগতে এনে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ হ'বলৈ পাই নিজে গৌৰৱবোধ কৰিছো। মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বী, কৰ্মচাৰী আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু বান্ধবলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা দিয়া বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধুৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদকৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব লৈ কিমানদূৰ কাৰ্য সম্পাদন কৰিব পাৰিলো সেয়া আপোনাসৱৰ বিচাৰ্য বিষয়। ছাত্ৰ একতা সভাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বিভিন্ন সমস্যা সমাধানত আগভাগ লৈ তাক সমাধান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। যদি মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে কিবা ভুল-ক্রটি বৈ গৈছে তাৰ বাবে আপোনাসৱৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। যিহেতু মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত সফলতা আৰু বিফলতাৰ বিচাৰ ভাৰ আপোনাসৱৰ হাততেই। গতানুগতিক ভাৱে পাৰ হৈ যোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত লঘু ক্ৰীড়া বিভাগত কোনো নতুনত দিব নোৱাৰিলৈও মোৰ কাৰ্য্যকালত লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে প্ৰতিযোগিতাসমূহ নিয়াৰিকে আৰু সূচাৰুৰূপে সম্পূৰ্ণ কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সফল কৰি তুলিবলৈ

যৎপরোনাস্তি চেষ্টা করিছিলো আৰু এটা কথা লগতে কওঁ যে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্র-ছাত্রী উপস্থিতি কম দেখা যায়, সেয়েহে, মোৰ তৰফৰ পৰা ছাত্র-ছাত্রীলৈ বিনম্র অনুৰোধ পিছৰ পৰ্যায়ত এনে নহয় যেন।

কৃতজ্ঞতা স্বীকার : মোর কার্যকালত সময়ৰ হাত আগবঢ়াই মোক উপকৃত কৰা প্রাক্তন অধ্যক্ষ হিপ্পসাদ গোৱেংকা ছাৰ, উপাধ্যক্ষ দীপা কুমাৰী দন্ত বৰঠাকুৰ বাইদেউ, অধ্যাপক তথা তত্ত্বাবধায়ক প্ৰশান্ত ফুকন ছাৰ, অধ্যাপক সুবোধ বৰা ছাৰ, অধ্যাপক অতুল বেজবৰা ছাৰ, আৰু ৰীতামণি বায় বাইদেউ, কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ লগতে মোৰ বন্ধু-বান্ধুৰাৰী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি ভণ্টি, সত্যৱত, হিৰকজ্যোতি, মাধৱ, অংকুৰ, বিজয়, বিকাশ, চক্ৰপাণি, দেৱৱত, নিৰেণ, দিপাংকৰ, জিতুমনি, মনোজ, কৰৱী মুনমী, নিবেদিতা, প্ৰগামিকা, চিলমিল, গায়ত্ৰী, আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যলৈ মই আন্তৰিক ঘৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সর্বশেষত “জেডিএছজিয়ান” লৈ মোৰ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰি আলোচনীখন প্ৰকাশৰ বাবে আগভাগ লোৱা আলোচনী সম্পাদিকা শ্ৰীমতী প্ৰণামিকা বৰা, শ্ৰী নিৰেণ সিনহা, শ্ৰী সুৰজ সোণাৰ, লগতে যিসকল শুভকাঙ্গীৰ দিহা পৰামৰ্শ আৰু সহায় সহযোগৰ জৰিয়তে আলোচনীখন প্ৰকাশ পালে, তেওঁলোকক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছে। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভান্তিবোৰৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি পুনৰবাৰ বোকাখাতৰ উচ্চ শিক্ষাৰ মন্দিৰ জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়লৈ আৰু লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনাৰে মই মোৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্র একতা সভা।”

ତର୍କ ଆର୍ଥିକ ଆଲୋଚନା ବିଭାଗର ସମ୍ପାଦିକାର ପ୍ରତିବେଦନ

ছাত্র একতা সভা
(২০১৩-১৪ বর্ষ)

চিলমিল স্পোন হাজৰিকা

বার্ষিক প্রতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ দাতা শ্ৰীশ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামীদেৱক শ্ৰদ্ধাৰে সৌৰবিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু কৰ্মচাৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আনুষ্ঠিক শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ তর্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰকপে মই নিবাচিত হওঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত তিতাৰৰ প্ৰাগজ্যোতিকা মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত সদৈ অসম তর্ক প্রতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে।

ମୋର କାର୍ଯ୍ୟକାଳତ ବିଭାଗଟୋର ଏଟା ଶୁଭ୍ରପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାଖା “ଆଲୋଚନା ପ୍ରତିଯୋଗିତା” ପୋନପ୍ରଥମବାବର ବାବେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ସମ୍ପ୍ରଦାତ ଅନୁଷ୍ଠିତ କରାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଲୋରା ହେଲିଲ ଯଦିଓ ପ୍ରତିଯୋଗୀର ଅଭାବରୁ ପ୍ରତିଯୋଗିତାଖନ ବାତିଲ କରା ହୁଏ । ଆଶାକରୋ ଅନାଗତ ଦିନମମହତ ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗିତାଖନ ସଫଲତାବେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ ।

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদন

ছাত্র একতা সভা

(২০১৩-১৪ বৰ্ষ)

শ্ৰীমতী কৰৱী পেগু

জয় জয়তে শ্ৰী শ্ৰী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্বামীদেৱক স্মৰণ কৰি মই ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদন দাঙি ধৰিছো।

বোকাখাতৰ লগতে গোলাঘাট জিলাৰ আগশাৰী শিক্ষানুষ্ঠান জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়খন ক্ৰীড়া, শিক্ষাৰ লগতে সাংস্কৃতিক দিশতো আগবঢ়া। বিগত ২০১২-১৩ বৰ্ষৰ দৰে ২০১৩-২০১৪ বৰ্ষতো মই জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰোঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, নৰাগত আদৰণি সভা, শিক্ষক দিৱস, শংকৰদেৱৰ তিথি, সৰস্বতী পূজা ইত্যাদি অনুষ্ঠান সমূহ অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। মোৰ কাৰ্য্যকালত অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰথম অনুষ্ঠান আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। এই অনুষ্ঠানটিত মই বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ।

প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে ২০১৩-১৪ বৰ্ষতো জানুৱাৰী মাহত তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ত যুৱ-মহোৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈছিল। আমি জনাবলৈ পাই সুখী হৈছো যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ একাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই যুৱ মহোৎসৱত অংশগ্ৰহণ কৰি সুন্দৰ প্ৰদৰ্শন কৰি সকলোৰে সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন : উক্ত অনুষ্ঠানসমূহ আয়োজন কৰিবলৈ যাওঁতে মোক বহুকেইজনলোকে তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া পৰামৰ্শ আৰু সহায় আগবঢ়ালে। প্ৰথমে মই ধন্যবাদ জনাইছো সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক সহযোগী অধ্যাপক শ্ৰীযুত অতুল বেজবৰুৱা ছাৰক। ইয়াৰ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ বাবুলাল মোৰ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ দীপা বৰঠাকুৰ বাইদেউ আদি লগতে সমূহ ছাৰ-বাইদেউ সকলোকে মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। শাৰীৰিক বিভাগৰ পৰিচালিকা বীতা বায় আৰু কৰ্মচাৰী কপিল দা, সুভাষ দা আদি সকলোকে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক বিজয় সোণাৰীকে ধৰি সমূহ বিষয়বৰীয়া তথা ছাত্ৰী নিবাসৰ সকলো আবাসীলৈ আৰু মোৰ বন্ধু-বন্ধুৰী নিবেদিতা, বনানী, মাধৱ, বিকাশ, মৌচুম, নিৰেণ, দিব্যহাস আদি সকলোলৈকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ যি সকল ব্যক্তিয়ে প্ৰতিটো মৃহূর্ততে মোক দিহা পৰামৰ্শ আৰু সহযোগিতা আগবঢ়ালে তেওঁলোকৰ প্ৰতিজনৰ ওচৰতেই মই চিৰ দিন ঝণী হৈ ৰলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কৰ্তব্যৰত অৱস্থাত অজানিতে হোৱা ভুলৰ কাৰণে ক্ষমা বিচাৰিষ্যে লগতে বোকাখাতৰ উচ্চ শিক্ষাৰ মন্দিৰ জে.ডি.এছ.জি. মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সতীৰ্থলৈ কৃতজ্ঞতা তথা উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্রতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো তথা শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।

“জয়তু জেডিএছজিয়ান”

সাধাৰণ ক্রীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

ছাত্র একতা সভা

(২০১৩-১৪ বৰ্ষ)

শ্রীদিপাংকৰ বৰা

সম্পাদকীয় কলাকুলাক প্রতিবেদন কৰিবলৈ আবেদন কৰিবলৈ আবেদন কৰিবলৈ আবেদন কৰিবলৈ

জয় জয়তে শ্রীশ্রী যোগানন্দ দেৱ সত্রাধিকাৰ গোস্থামীদেৱক স্মাৰণ কৰি মই ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ সাধাৰণ ক্রীড়া বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্রতিবেদন দাঙি ধৰিছোঁ। প্ৰথমতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোকে শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। পৰিৱৰ্তী বৰ্ষৰোৰ দৰে মোৰ কৰ্মকালতো ক্রীড়াৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে বছতো সন্মান কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত মোক প্ৰতিটো মহূৰ্ততে সহায় কৰা শ্ৰীযুত দুলু বৰা, শাৰীৰিক নিদেশিকা শ্ৰীমতী ৰীতা বায়, মোৰ বন্ধু ইৰকজ্যোতি হাজৰিকা আৰু মাধৱ চৰ্তীলৈ বছতো ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ ক্রীড়াৰ লগত জড়িত তথা মোৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত সুবোধ বৰা ছাৰৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত মোৰ কাৰ্য্যকালত যিখিনি গৌৰৰ মহাবিদ্যালয়লৈ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ, তাৰ বাবে তেখেতক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৰ কঢ়িয়াই অনা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো আৰু মোৰ কাৰ্য্যকালত বৈ যোৱা ভুল ভ্ৰাংটীবোৰ মাৰ্জনাৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকালত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে কেইবাখনো ডিক্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্রতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল।

ডিক্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় এথলেটিক প্রতিযোগিতা, ২০১৩-১৪ :
আমগুৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ব্যৱস্থাপনাত ৩ ব পৰা ৪ ফ্ৰেঞ্চৰাৰী ২০১৪লৈ অনুষ্ঠিত হোৱা ডিক্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় এথলেটিক প্রতিযোগিতা (২০১৩-১৪)ত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ১৩ জনীয়া এটা দলে অংশ গ্ৰহণ কৰি উল্লেখযোগ্য সফলতা অৰ্জন কৰে। দলটোৱে মাৰ্চ-পাৰ্চত দ্বিতীয় স্থান, তথা পুৰুষ আৰু মহিলাৰে উভয় শাখাতে শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সন্মান লাভ কৰে। তদুপৰি পূজা কুমাৰী গুপ্তা মহিলাৰ শাখাত শ্ৰেষ্ঠ স্প্ৰিন্টাৰ আৰু চম্পক বাৰ্ভাই পুৰুষৰ শাখাত শ্ৰেষ্ঠ দীৰ্ঘ দুৰত্বৰ দৌৰবিদিৰ খিতাপ অৰ্জন কৰে। আন এটা উল্লেখযোগ্য সফলতা লাভ কৰি শ্ৰেখ রাজিদ আহমদে পুৰুষৰ হাই-জাম্পত ১.৮৬ মিটাৰ উচ্চতা অতিক্ৰমি বিশ্ববিদ্যালয়ত এটা নতুন অভিলেখ স্থাপন কৰে। দলটোত বিভিন্ন সদস্যই প্রতিযোগিতাখনত লাভ কৰা স্থানসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল :

শ্ৰীমতী পূজা কুমাৰী গুপ্তা : ১০০ মিঃ (১ম), ২০০ মিঃ (১ম), লং জাম্প (১ম)

শ্ৰীমতী ৰিম্পীমণি মৰাণ : ৪০০ মিঃ (১ম)

শ্ৰী চম্পক বাৰ্ভাই : ১,৫০০ মিঃ (১ম), ৫,০০০ মিঃ (১ম), ১০,০০০ মিঃ (১ম)

শ্ৰী ৰাজিদ আহমদ : হাইজাম্প (১ম), ট্ৰিপল জাম্প (২য়)

শ্ৰী অনন্তপ নৰহ : হেমাৰ থ' (১ম)

শ্রী হিরকজ্যোতি হাজৰিকা : জেভেলিন থ' (২য়)

শ্রীমতী হিমাক্ষী পেগু : শ্বটপুট (২য়), জেভেলিন থ' (৩য়)

শ্রীমতী পিংকী বড়ি : ট্রিপল জাম্প (২য়)

শ্রীমতী জুলি পাঠৰি : হাইজাম্প (৩য়)

তদুপরি মহিলার দলটোরে ৪×১০০ মিঃ আৰু ৪×৪০০ মিঃ উভয় ৰীলেত প্ৰথম স্থান লাভ কৰে আৰু পুৰুষৰ দলটোৱে উভয় ৰীলেত দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে।

দলৰ পৰিচালক আছিল শ্রী দুলু বৰা, মুখ্য প্ৰশিক্ষক আছিল সহযোগী অধ্যাপক শ্রী সুবোধ বৰা আৰু সহকাৰী প্ৰশিক্ষক আছিল শ্রীমতী ৰীতা বায়।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় টাইকোৰাণ্ডো প্ৰতিযোগিতা :

২০১৩ চনৰ ৬-৭ নবেন্দ্ৰিয়ত নামৰূপ কলেজত অনুষ্ঠিত ডিগ্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় টাইকোৰাণ্ডো প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিজনীয়া এটা দলে যোগদান কৰে। দলৰ পৰিচালক আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ শাৰীৰিক শিক্ষাৰ নিৰ্দেশিকা শ্রীমতী ৰীতা বায়। খেলুৱৈ সকল আছিল সবঙ্গী বিপ্লব দাস, হেমন্ত বৰবৰা, জেৰিনা দাস, আৰু চয়নিকা ফুকন। তেওঁলোকৰ ভিতৰত চয়নিকা ফুকনে ৪৬ কিঃগ্রাঃ শাখাত সোণৰ পদক আৰু জেৰিনা দাসে ৪৯ কিঃগ্রাঃ শাখাত ৰূপৰ পদক লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৰ কঢ়িয়াই আনে।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আচাৰী প্ৰতিযোগিতা :

দেৱগাওঁ কমল দুৰৱা কলেজত ১১ নবেন্দ্ৰিয়, ২০১৩ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা ডিগ্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আচাৰী প্ৰতিযোগিতা ২০১৩-১৪ ত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দুগৰাকী ছাত্ৰীয়ে যোগদান কৰি উল্লেখনীয় সফলতা অৰ্জন কৰে। শ্রীমতী বিচিত্ৰা মুচাহাৰীয়ে ৩০ মিঃ আৰু ৫০ মিঃ উভয় শাখাতে প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰাৰ উপৰিও সামগ্ৰিক ভাৱে শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ খিতাপ অৰ্জন কৰে। আনগৰাকী খেলুৱৈ শ্রীমতী লাকীমণি কছুৰীয়ে ৩০ মিঃত দ্বিতীয় আৰু ৫০ মিঃত তৃতীয় স্থান লাভ কৰাৰ উপৰিও সামগ্ৰিকভাৱে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ খিতাপ অৰ্জন কৰে। দলৰ মেনেজাৰ আছিল সহযোগী অধ্যাপক সুবোধ বৰা আৰু প্ৰশিক্ষক আছিল ৰীতা মণি বায়।

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ক্ৰহ কান্ট্ৰি ৰেচ :

প্ৰথমবাৰৰ বাবে ডিগ্ৰিগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে ডিগ্ৰিগড়ত ২৯-৮-২০১৪ তাৰিখে আয়োজন কৰা ক্ৰহ কান্ট্ৰি ৰেচত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ শ্রী চম্পক বাভাই যোগদান কৰে। তেওঁৰ লগত প্ৰশিক্ষকৰূপে গৈছিল শাৰীৰিক শিক্ষা নিৰ্দেশিকা শ্রীমতী ৰীতা বায়। প্ৰতিযোগিতাত সুন্দৰ প্ৰদৰ্শনেৰে প্ৰথম স্থান লাভ কৰি চম্পক বাভাই মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৱৰ কঢ়িয়াই আনে।

‘জেডিএচজিয়ান’র আলোচনী সম্পাদক সকল বই আৰু প্ৰকাশৰ সংখ্যা

<u>সংখ্যা</u>	<u>বছৰ</u>	<u>সম্পাদক</u>
প্ৰথম	১৯৬৯-৭০	তৰণ বাজখোৱা, মনেশ্বৰ গগৈ
দ্বিতীয়		
তৃতীয়	১৯৭৪-৭৫	অৰ্পণা দেৱী
চতুৰ্থ		
পঞ্চম	১৯৮১-৮২	বুৰুল দত্ত
ষষ্ঠি		
সপ্তম	১৯৮৭-৮৮	জীৱন নৰহ
অষ্টম	১৯৮৮-৮৯	দীপক হাজৰিকা
নৰম	১৯৯০-৯১	প্ৰমোদ কুমাৰ শইকীয়া, অজিত কাকতি
দশম	১৯৯১-৯২	প্ৰমোদ কুমাৰ শইকীয়া, দিগন্ত বৰা
একাদশ	১৯৯২-৯৩	প্ৰহৃদ দাস, জগত চন্দ্ৰ কলিতা
দ্বাদশ	১৯৯৫-৯৬	নৰকুমাৰ পেণ্ডু, নাৰায়ণ শৰ্মা
ত্ৰয়োদশ	১৯৯৮-৯৯	ঝুতুপৰ্ণ দাস, আফ্তাফিজোৰ বহমান
চতুৰ্দশ	২০০১-০২	মনোৰঞ্জন বড়ি, নিতুমণি তামূলী
পঞ্চদশ	২০০৩-০৪	প্ৰাঞ্জল শইকীয়া, এৰিলা বৰুৱা, শ্ৰুতি নিমোদিয়া
ষষ্ঠদশ	২০০৪-০৫	উমেশ হাজৰিকা, সমীৰ বৈষ্ণৱ, বাজীৰ গগৈ
সপ্তদশ	২০০৫-০৬	উমেশ হাজৰিকা
অষ্টাদশ	২০০৬-০৭	বিষ্ণুজ্যোতি শৰ্মা, বিজয় দে, মিকি নিমোদিয়া
উনবিংশ	২০০৭-০৮	প্ৰাঞ্জল পায়েং, আৱাল বাজাক বহমান, আনা ছেঁৰী
বিংশ	২০০৯-১০	গীতিৰেখা দত্ত, সিদ্ধাৰ্থ শৰ্মা, সুমন তুৰী
একবিংশ	২০১২-১৩	নিলোৎপল শৰ্মা, ৰূপজ্যোতি সন্দিকে, হিমাংশু বৰা

(তথ্যৰ অভাৱত ‘জেডিএচজিয়ান’ আলোচনীৰ কেইজনমান সম্পাদকৰ নাম প্ৰকাশ কৰিব পৰা ন'গল। তাৰ
বাবে সম্পাদনা সমিতি ক্ষমাপ্রাপ্তী)

২০১৩-১৪ বর্ষের 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' র বিভিন্ন প্রতিযোগিতার বিজয়ী সকল

ছাত্র-জিবণী কোঠাৰ প্রতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল :

- ১) দৰা খেল প্রতিযোগিতা
- ২) কেৰম খেল প্রতিযোগিতা (একক)
- ৩) কেৰম খেল প্রতিযোগিতা (যুটীয়া)

চেম্পিয়ন : মনোজ ঘোষ
 বানাচ্ছাপ : সুৰেশ বৰিদাস
 চেম্পিয়ন : প্ৰাণদীপ বৰদলৈ
 বানাচ্ছাপ : সুৰেশ বৰিদাস
 চেম্পিয়ন : চক্ৰপাণি কলিতা, জিতুমনি ডেকা
 বানাচ্ছাপ : সুৰেশ বৰিদাস, অভিজিৎ গঙ্গে

ছাত্রী জিবণী কোঠাৰ প্রতিযোগিতা সমূহৰ ফলাফল :

১) পৰম্পৰাগত সাজপাৰ প্রতিযোগিতা :	৫) আল্লনা প্রতিযোগিতা :
প্ৰথম স্থান : চিলমিল সপোন হাজৰিকা	প্ৰথম স্থান : জ্যোৎস্না টেকিয়াল ফুকন
দ্বিতীয় স্থান : পিংকী বৰা	দ্বিতীয় স্থান : পূজা আগৱালা
তৃতীয় স্থান : পৰী কামান	তৃতীয় স্থান : মযুৰী বৰা আৰু পিংকী বৰা
২) ফেত্ৰিক প্রতিযোগিতা :	৬) নেইল আর্ট প্রতিযোগিতা :
প্ৰথম স্থান : ৰুবী দাস	প্ৰথম স্থান : পিংকী বৰা
দ্বিতীয় স্থান : পিংকী বৰা	দ্বিতীয় স্থান : মযুৰী বৰা
তৃতীয় স্থান : বনস্পতি হাজৰিকা	তৃতীয় স্থান : মানসী দেৱী আৰু চুৰ্মিলা দেৱী
৩) মেহেন্দী প্রতিযোগিতা :	৭) মিউজিক চেয়াৰ প্রতিযোগিতা :
প্ৰথম স্থান : মযুৰী বৰা	প্ৰথম স্থান : পিংকী বৰা
দ্বিতীয় স্থান : চুৰ্মিলা দেৱী	দ্বিতীয় স্থান : জুলি পাঠৰি
তৃতীয় স্থান : ৰুবী দাস	তৃতীয় স্থান : সুশীলা বড়ি
উদগনিমূলক : অনিশা চাহু	
৪) কেশসজ্জা প্রতিযোগিতা :	৮) পুষ্পসজ্জা প্রতিযোগিতা :
প্ৰথম স্থান : মযুৰী বৰা	প্ৰথম স্থান : মযুৰী বৰা
দ্বিতীয় স্থান : ৰক্তচানা খাতুন	দ্বিতীয় স্থান : নিবেদিতা মহন্ত আৰু দৃষ্টিময়ী বৰা
তৃতীয় স্থান : পিংকী বৰা	তৃতীয় স্থান : পিংকী বৰা
	উদগনিমূলক : জবা পাল

১০) দ্বাখেল প্রতিযোগিতা :

প্রথম স্থান : জোংস্না টেকিয়াল ফুকন
দ্বিতীয় স্থান : নির্জুমনি বৰা

১১) কেৰম প্রতিযোগিতা (যুটীয়া) :

প্রথম স্থান : নিবেদিতা মহন্ত, পুষ্পাঞ্জলী দাস
দ্বিতীয় স্থান : দৃষ্টিময়ী বৰা, নির্জুমনি বৰা

১০) কেৰম প্রতিযোগিতা (একক) :

প্রথম স্থান : নিবেদিতা মহন্ত
দ্বিতীয় স্থান : পুষ্পাঞ্জলী দাস

১২) মিক্র ডাবল কেৰম প্রতিযোগিতা :

প্রথম স্থান : গায়ত্রী বৰা, পবিত্র ডেকা
দ্বিতীয় স্থান : জোংস্না টেকিয়াল ফুকন, হিমাংশু বৰা

লঘু ক্রীড়া বিভাগৰ প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল সমূহ এনেধৰণৰ :

বেডমিন্টন (ল'ৰা - একক) : চেম্পিয়ন :: জিতুমনি ডেকা

বানার্চ আপ :: চক্ৰপাণি কলিতা

বেডমিন্টন (ছোৱালী - একক) : চেম্পিয়ন :: মুনমী কুটুম,

বানার্চ আপ :: জোংস্না টেকিয়াল ফুকন

বেডমিন্টন (ল'ৰা - ডারল) : চেম্পিয়ন :: চক্ৰপাণি কলিতা আৰু জিতুমনি ডেকা

বানার্চ আপ :: মাধৰ চেত্ৰী আৰু দিব্যহাস শইকীয়া

বেডমিন্টন (ছোৱালী-ডারল) : চেম্পিয়ন :: অৰুণ্ধতী সন্দিকৈ আৰু অনিন্দিতা হাজৰিকা

বানার্চ আপ :: মুনমী কুটুম, নির্জুমনি বৰা

বেডমিন্টন (মিক্র-ডারল) : চেম্পিয়ন :: বিদ্যুৎ ফুকন আৰু অনিন্দিতা হাজৰিকা

বানার্চ আপ :: শৰৎ শইকীয়া আৰু অৰুণ্ধতী শইকীয়া

ভলীবল প্রতিযোগিতা :: চেম্পিয়ন

:: অংকুৰ ডেকা, মাধৰ ছেত্ৰী, মৌচুম ঘোষ, হিৰকজ্যোতি হাজৰিকা, নিৰেণ সিন্ধা, প্ৰাণদ্বীপ বৰদলৈ, দিব্যহাস শইকীয়া, বিজয় সোণাবী।

বানার্চআপ :: চেৱন কুমাৰ ছেত্ৰী, পংকজ ছেত্ৰী, জন সিংহ, দিপু ছেত্ৰী, চক্ৰপাণি কলিতা, সঞ্জয় বিশ্বাস, তেজু ছেত্ৰী, বিশাল শৰ্মা

ভলীবলৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ :: অংকুৰ ডেকা

তর্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাত স্থান দখল কৰা প্ৰতিযোগী সকল -

তর্ক প্ৰতিযোগিতা :

- প্ৰথম - চিলমিল সপোন হাজৰিকা(সপক্ষে)
দ্বিতীয় - তৰুণ শইকীয়া (বিপক্ষে)

আকশ্মিক বক্তৃতা :

- প্ৰথম - চিলমিল সপোন হাজৰিকা,
দ্বিতীয় - লোকপ্ৰিয়া বৰা,
তৃতীয় - তৰুণ শইকীয়া

সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :

সমবেত সংগীত :

- প্ৰথম - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকাৰ দল
দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী কৰৱী পেণ্ডুৰ দল

বৰগীত :

- প্ৰথম - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকা
দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী পূজা কালোৱাৰ
তৃতীয় - শ্ৰীমতী কৰৱী পেণ্ডু

লোকগীত :

- প্ৰথম - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকা
দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী কৰৱী পেণ্ডু
তৃতীয় - শ্ৰী প্ৰিল হাজৰিকা
শ্ৰীমতী সৰোজ শইকীয়া

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত :

- প্ৰথম - শ্ৰীমতী অংকিতা কাশ্যপ
দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকা
তৃতীয় - শ্ৰীমতী শ্ৰী সৰোজ শইকীয়া
শ্ৰী কবিন হাজৰিকা

কুইজ প্ৰতিযোগিতা :

- প্ৰথম দল - বিপ্লব শইকীয়া, মানস বৰুৱা,
দ্বিতীয় দল - শংকৰ লোচন বৰা, মৃগাংক শইকীয়া

জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত :

- প্ৰথম - শ্ৰী কবিন হাজৰিকা
দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকা
তৃতীয় - শ্ৰীমতী অংকিতা কাশ্যপ

ভজন :

- প্ৰথম : শ্ৰীমতী পূজা কালোৱাৰ
দ্বিতীয় : শ্ৰীমতী কৰৱী পেণ্ডু
তৃতীয় : শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকা

গজল :

- প্ৰথম - শ্ৰীমতী কৰৱী পেণ্ডু
দ্বিতীয় - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকা
তৃতীয় - শ্ৰীমতী পূজা কালোৱাৰ

জ্যোতি সংগীত :

- প্ৰথম - শ্ৰীমতী বনস্পিতা হাজৰিকাৰ
দ্বিতীয় - শ্ৰী প্ৰিল হাজৰিকা
তৃতীয় - শ্ৰী কবিন হাজৰিকা
শ্ৰী প্ৰিমোজ শইকীয়া

আধুনিক নৃত্য প্রতিযোগিতার ফলাফল :

প্রথম - শ্রী দিপেন নাথ

দ্বিতীয় - শ্রীমতী অর্চনা ঠাকুরীয়া

তৃতীয় - শ্রী সরোজ শহিকীয়া

বিহু নৃত্য দলীয় : শ্রী সত্যব্রত ভূঞ্জৰ দল

ভেশচন :

শ্রী পিন্টু আগুরালা - প্রতিনিধি

শ্রী তরুণ শহিকীয়া - প্রতিনিধি

একাংকিকা নাট প্রতিযোগিতার ফলাফল :

শ্রেষ্ঠ দল - 'বজা বাণী আহিছে'

শ্রেষ্ঠ অভিনেতা - 'বজা' : তরুণ শহিকীয়া

শ্রেষ্ঠ অভিনেত্রী - 'মন্দি' : অপিতা কাশ্যপ

শ্রেষ্ঠ সহযোগী অভিনেতা (যুটীয়া ভাবে)

মিন্টু গঙ্গো - 'সেনাপতি'

অভিজিৎ দে - 'সাংবাদিক'

উদগনি মূলক - চিলমিল সপোন হাজৰিকা (কিতাপ)

কোরাচ :

কৰী পেণ্ড, অংকিতা, প্রিন্স, মৌচম, সত্য,
অৰূপজ্যোতি, বৰপজ্যোতি, চুমী, বাহুল,
ভাস্কৰ, দীপেন, মোহন

অসমীয়া আলোচনী বিভাগৰ প্রতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল :

ক) অসমীয়া কবিতা আৰুতি প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল -

প্রথম : যুতিকা ডেকা

দ্বিতীয় : চিলমিল সপোন হাজৰিকা

তৃতীয় : ভাগ্যত্বী পৰাশৰ

খ) থলীতে লিখা গল্প প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল —

প্রথম : বিবেচিত নহ'ল

দ্বিতীয় : বিবেচিত নহ'ল

তৃতীয় : বিবেচিত নহ'ল

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা : চিলমিল সপোন হাজৰিকা

উদগনিমূলক বঁটা : মানস বৰুৱা

গ) থলীতে লিখা কবিতা প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল —

প্রথম : বিবেচিত নহ'ল

দ্বিতীয় : চিলমিল সপোন হাজৰিকা।

তৃতীয় : তরুণ শহিকীয়া

উদগনিমূলক বঁটা : লোকপ্ৰিয়া বৰা

সাধাৰণ ক্রীড়া বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহঃ

১০০ মিটাৰ দৌৰ(ল'বা)ঃ ১ম : হীৰকজ্যোতি হাজৰিকা
 ২য় : চক্ৰপাণি কলিতা
 ৩য় : হেমন্ত বৰুৱা

১৫০০ মিটাৰ দৌৰ(ল'বা)ঃ ১ম : হেমন্ত বৰুৱা
 ২য় : তেজু ছেঞ্জী
 ৩য় : শোভন জ্যোতি কুমৰ্মা

১০০ মিটাৰ দৌৰ(ছোৱালী)ঃ ১ম : বিম্পীমণি মৰাণ
 ২য় : পিংকী বড়ি
 ৩য় : হিমাক্ষী পেণ্ড

১৫০০ মিটাৰ দৌৰ(ছোৱালী)ঃ ১ম : বিম্পীমণি মৰাণ
 ২য় : হিমাক্ষী পেণ্ড
 ৩য় : সুশীলা বড়ি

২০০ মিটাৰ দৌৰ(ল'বা)ঃ ১ম : হীৰকজ্যোতি হাজৰিকা
 ২য় : চক্ৰপাণি কলিতা
 ৩য় : হেমন্ত বৰুৱা

শুটপুট থ (ল'বা)ঃ ১ম : হীৰকজ্যোতি হাজৰিকা
 ২য় : দিপম গাঁগৈ
 ৩য় : চক্ৰপাণি কলিতা

২০০ মিটাৰ দৌৰ(ছোৱালী)ঃ ১ম : বিম্পীমণি মৰাণ
 ২য় : পিংকী বড়ি
 ৩য় : হিমাক্ষী পেণ্ড

শুটপুট থ (ছোৱালী)ঃ ১ম : হিমাক্ষী পেণ্ড
 ২য় : বিম্পীমণি মৰাণ
 ৩য় : জুলি পাঠৰী

৪০০ মিটাৰ দৌৰ(ল'বা)ঃ ১ম : হেমন্ত বৰুৱা
 ২য় : গংগাবাহাদুৰ ছেঞ্জী
 ৩য় : তেজু ছেঞ্জী

ডিকাচ থ (ল'বা)ঃ ১ম : হীৰকজ্যোতি হাজৰিকা
 ২য় : আকাশ মৰাণ
 ৩য় : চক্ৰপাণি কলিতা

৪০০ মিটাৰ দৌৰ(ছোৱালী)ঃ ১ম : বিম্পীমণি মৰাণ
 ২য় : হিমাক্ষী পেণ্ড
 ৩য় : সুশীলা বড়ি

ডিকাচ থ (ছোৱালী)ঃ ১ম : হিমাক্ষী পেণ্ড
 ২য় : বিম্পীমণি মৰাণ
 ৩য় : মেৰিনা বেগম

৮০০ মিটাৰ দৌৰ(ল'বা)ঃ ১ম : হেমন্ত বৰুৱা
 ২য় : জয়ন্ত দলে
 ৩য় : তেজু ছেঞ্জী

জেভেলিন থ (ল'বা)ঃ ১ম : হীৰকজ্যোতি হাজৰিকা
 ২য় : বিতুপন পেণ্ড
 ৩য় : প্ৰাঞ্জল বৰা

৮০০ মিটাৰ দৌৰ(ছোৱালী)ঃ ১ম : বিম্পীমণি মৰাণ
 ২য় : হিমাক্ষী পেণ্ড
 ৩য় : তাচা পায়েং

জেভেলিন থ (ছোৱালী)ঃ ১ম : হিমাক্ষী পেণ্ড
 ২য় : মেৰিনা বেগম
 ৩য় : সুশীলা বড়ি

ହାମାର ଥ୍ରେ (ଲୋକା) :	୧ମେ	ସିନ୍ଧୁ ହାଜାରିକା
	୨ୟ	ମଞ୍ଜିତ କଲିତା
	୩ୟ	ଡିପ୍ରମ ଗୌଣ୍ଠା

ତ୍ରିପଳ ଜାମ୍ପ (ଛୋରାଲୀ) :	୧ମ	ଜୁଲି ପାଠ୍ୟୀ
	୨ୟ	ସୁଶୀଳା ବଡ଼ି
	୩ୟ	ବିଶ୍ଵୀମଣି ମରାଣ

ହାମାର ଥ୍ରେ (ଛୋରାଳୀ) :	୧ମ	ଃ ମେରିଗା ବେଗମ
	୨ୟ	ଃ ହିମାକ୍ଷୀ ପେଣ୍ଡ
	୩ୟ	ଃ ବିଲ୍ପି ମଣି ମାରାଙ୍ଗ

କ୍ଷିପିଂ (ପୁରୁଷ) :	୧ମ	ଃ ମାଧ୍ୟମ ଛେତ୍ରୀ
	୨ୟ	ଃ ହେମସ୍ତ ବରବାରୀ
	୩ୟ	ଃ ବାହନ କଟମ

ଲେଙ୍ ଜାମ୍ପେ (ଲେବା) :	୧ମ	ଃ ଇରକଜ୍ୟୋତି ହାଜରିକା
	୨ୟ	ଃ ଚକ୍ରପାଣି କଲିତା
	୩ୟ	ଃ ପ୍ରାଞ୍ଚଳ ବରା

କ୍ଷିପିଂ (ମହିଳା) :	୧ମ	ଃ ସୁଶୀଳା ବଡ଼ି
	୨ୟ	ଃ ମେରିଗା ବେଗମ
	୩ୟ	ଃ ଡିମାଙ୍କି ପେଣ୍ଟୁ

ଲେଖକ (ଛୋବାଳୀ) :	୧ମ	ଃ ବିଶ୍ଵୀମଣି ମରାଣ
	୨ୟ	ଃ ପିଂକ୍ତି ବଡ଼ି
	୩ୟ	ଃ ସଶୀଲା ବଡ଼ି

১০ কি.মি. মাঝাথন দৌর(পৰক্ষয়) ::

১ম : ক্ষিবেশ্বর বড়ি
 ২য় : হেমন্ত বৰবৰা
 ৩য় : বাহন কটম

ହେଲ୍ ଜାମ୍ପ (ଲ'ବା) :	୧ୟ	ହେମନ୍ତ ବରବରା
	୨ୟ	ହିରକଜ୍ୟୋତି ହାଜବିକା
	୩ୟ	ନରନାରୀଯଳ ଦଲେ ନରକାନ୍ତ ଦଲେ

১০০০ মি. খোজকঢ়া(মহিলা) : ১ম : জ্যোতিপ্রভা কালিনদী
 ২য় : জুলি পাঠবী
 ৩য় : চর্মিলা দেৰী

হাই জাম্প (ছোরালী) :	১ম	: মণিকা দলে
	২য়	: জুলি পাঠৰী
	৩য়	: হিমাঙ্গী পেগু

কাবাতী (চেম্পিয়ন) : স্নাতক প্রথম শান্তাসিক
কাবাতী (বার্ণাচ আপা) : উচ্চতর মাধ্যমিক ২য় বর্ষ

ତ୍ରିପୁଲ ଜାମ୍ପ (ଲବା) :	୧ମ	ଃ ଇବକଜ୍ୟୋତି ହାଜବିକା
	୨ୟ	ଃ ଚକ୍ରପାଣି କଲିତା
	୩ୟ	ଃ କ୍ଷାକାଶ ଯରାଂ

শ্রেষ্ঠ খেলুরে (পুরুষ) : হিবকজ্যোতি হাজৰিকা
শ্রেষ্ঠ খেলুরে (মহিলা) : বিম্পীমণি মৰাণ

ক্রিকেট বিভাগ :

বিজয়ী দল	- বাণিজ্য শাখার প্রথম যান্মাসিক
ৰাগচ আপ	- পঞ্চম যান্মাসিক, কলা শাখা।
মেন অৱৰ দা চিৰিচ	- কিবাণ চেত্ৰী
মেন অৱৰ দা মেচ	- ললিত চেত্ৰী
(চডাল্ট খেলত)	

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ ডিঃবিঃ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় এথনেটিকচ প্রতিযোগিতাত পুৰুষ আৰু মহিলা উভয় শাখাতে শ্ৰেষ্ঠ দলৰ খিতাপ ধাৰী জে.ডি.এচ.ডি. মহাবিদ্যালয় দলৰ খেলুৱে আৰু কৰ্মকৰ্ত্তসকল

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ফুটবল প্রতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ফুটবল দলটি

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৰ

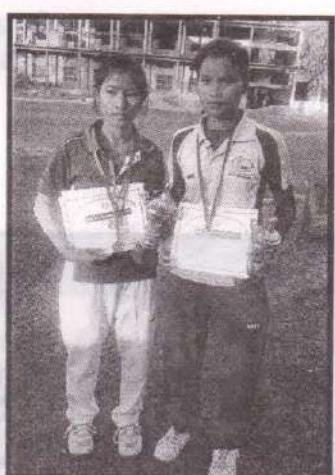
স্নেখ ৱাজিদ আহমেদ
হাইজাম্পত ডিঃবিঃত অভিলেখৰ
গৰাকী

ডিঃবিঃব ২০১৩-১৪ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ দীৰ্ঘ দৌৰবিদ
চম্পক বাভা

ডিঃবিঃব মহিলা শ্ৰেষ্ঠ স্মীচাৰ
পূজা কুমাৰী গুপ্তা

কৃতী আচাৰী
বিচিত্ৰা মুচাহাবী আৰু লাকিমণি কছাৰী

কৃতী টাইকোৰাণ্ডো খেলুৱৈ
চয়নিকা ফুকন আৰু মেৰিগা দাস

২০১৩-১৪ বর্ষের 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' বিচারকব শ্রেষ্ঠ স্থান দখল করা সকল

হিরকজোতি হাজরিকা
২০১৩-১৪ বর্ষের মহাবিদ্যালয় সপ্তাহের
শ্রেষ্ঠ পুরুষ খেলুরো

বিম্পীমণি মোগাণ
২০১৩-১৪ বর্ষের মহাবিদ্যালয় সপ্তাহের
শ্রেষ্ঠ মহিলা খেলুরো

বনস্মিতা হাজরিকা
২০১৩-১৪ বর্ষের মহাবিদ্যালয় সপ্তাহের
প্রথম শ্রেষ্ঠ গায়িকা

তরুণ শইকৌয়া
২০১৩-১৪ বর্ষের মহাবিদ্যালয় সপ্তাহের
শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

অর্পিতা কাশ্যপ
২০১৩-১৪ বর্ষের মহাবিদ্যালয় সপ্তাহের
শ্রেষ্ঠ অভিনেত্রী

২০১৩-২০১৪ বর্ষের ছাত্র একতা সভার বিভিন্ন বিষয়বিষয়াসকল

